

De ce întârzie trezirea?

de Leonard Ravenhill

Traducere de Valentin Popovici

Cuprins:

Cuvântul traducătorului

Cuvânt înainte

Prefață la Prima Ediție

1. Cu orice preț, căutați să aveți ungera
2. Rugăciunea atinge veșnicia
3. La amvoane, ungera! În popor, strângerea!
4. Unde este acum Dumnezeuul lui Ilie?
5. O trezire într-un cimitir plin cu oase
6. Trezirea întârzie... fiindcă...
7. Unde sunt predicile acelea înflăcărate?
8. Credincioșii necredincioși
9. Se caută: Proroci pentru vremuri de restriște!
10. Focul naște foc!....
11. De ce atâta nepăsare?
12. O biserică dezorientată, într-o lume pierdută!
13. Se caută: Un proroc care să predice predicatorilor!
14. Un constructor al Împărăției
15. Însemnat - „PENTRU CRISTOS!”
16. „Dă-mi copii, sau mor!”
17. „Gunoii lumii acesteia”
18. Rugăciuni cât Dumnezeu de mari!
19. După cum e Biserica, așa e și societatea!
20. Cunoscut în iad

Cuvântul traducătorului

Prezint fraților mei români această lucrare cu dorința să fie citită și recită cu atenție. Ravenhill e un Ezechiel care aude glasul Domnului: „Fiul omului, proroceste împotriva păstorilor sufletești ai lui Israel!” Scopul cărții e să ne vedem starea și să ne pocăim înaintea Domnului. Știu că unele pagini nu sunt ușor de citit. Ravenhill e direct, tăios, dur. Cred însă că mesajul lui e bine venit.

Deși e o culegere de articole, tema unificatoare a cărții e trezirea. Ravenhill n-o definește; e ceva dincolo de cuvinte. În mod tradițional, prin „trezire spirituală” se înțelege acea lucrare măreață a Duhului Sfânt prin care mulțimile sunt atrase în masă de mesajul Evangheliei la pocăință și la credința în Domnul Isus Cristos. Ca și „ungerea”, care”- în cuvintele lui Ravenhill - „pătrunde, străpunge și cutremură”, „trezirea” e o lucrare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt instrumente ale harului. Tocmai de aceea, trezirea cea așteptată, cea minunată, cea mult dorită, trebuie să înceapă în Biserică. Am tradus această carte fiindcă am văzut în ea un apel patetic adresat Bisericii să se întoarcă la creștinismul primar, apostolic, nou-testamental. Așa am învățat credința. E un apel înainte de ceasul din urmă!

Cu fiecare rând tradus, am pus o rugăciune. Dumnezeu poate face și azi lucrări minunate! „Însuflește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne!”

Valentin Popovici

Cuvânt înainte

În marile întreprinderi industriale unii oameni sunt folosiți numai în cazuri de urgență. Când se strică o mașină undeva, aceștia intră în acțiune ca să găsească problema, să facă reparațiile necesare, ca fabrica să funcționeze mai departe.

Pentru oamenii aceștia o fabrică ce funcționează normal nu prezintă mult interes. Ei sunt interesați în problemele care se ivesc; sunt specialiști în rezolvarea lor.

În Împărăția lui Dumnezeu lucrurile stau cam la fel. Dumnezeu a avut întotdeauna specialiștii Lui interesați în problemele decăderii morale, a bolii spirituale a vreunei națiuni sau biserici. Din categoria lor sunt Ilie, Ieremia, Maleahi, și proroci ca ei, oameni care au apărut la momente critice în istorie ca să mustre, să atragă atenția, să îndemne pe oameni în numele lui Dumnezeu și a dreptății Lui.

O mie sau zece mii de simpli preoți sau păstori și învățători au putut lucra liniștiți și aproape neobservați cât timp viața spirituală în Israel sau În Biserică a decurs normal. Dar în momentul când poporul lui Dumnezeu a pornit pe căi de rătăcire, imediat a apărut, nici nu știi de unde, „specialistul”. E mânat de un instinct deosebit, care îl face să simtă necazul și îl mobilizează în ajutorul Domnului și al lui Israel.

Un așa om de obicei e drastic, radical, adesea violent; iar cei care se adună să-l vadă îl etichetează imediat ca extremist, fanatic, negativist. Și într-o privință au dreptate. E adevărat că are o gândire unidirecțională, e sever, fără teamă; dar acestea sunt tocmai calitățile pe care momentul istoric le cere imperios. Pe unii i-a șocat, pe alții i-a îngrozit, nu pe puțini și i-a făcut dușmani; dar el știe ceva: Cine l-a chemat și ce trebuie să facă. Misiunea sa e pentru momentele acestea neobișnuite de urgență. De aceea și este el un om aparte, diferit, neobișnuit.

Față de așa oameni biserica are o datorie mult prea mare ca să poată fi plătită. Faptul interesant e că rareori încearcă să-i răsplătească cu ceva în timpul vieții lor. Abia generația următoare le zidește mormântul și le scrie biografia, ca și cum ar vrea, stângaci, să scape de o obligație pe care generația trecută n-a împlinit-o.

Cei care l-au cunoscut pe Leonard Ravenhill vor recunoaște în el pe „specialistul lui Dumnezeu”, omul trimis de Dumnezeu nu să ducă lucrarea bisericii în mod convențional, ci, dimpotrivă, să apuce de barbă pe preoții lui Baal chiar pe

vârful muntelui lor, să facă de râs pe preoții neglijenți la altare, să înfrunte profeții mincinoși și să avertizeze poporul dus în rătăcire.

Un om ca el nu e un tovarăș comod de drum. Pe evangheliștii de profesie care ies imediat după ce și-au terminat predica și se retrag în cel mai luxos restaurant și se îndoapă la masă și la glumele prietenilor lor, omul acesta îi jenează, e un om cu care nu vor să aibă de-a face. Pentru că un astfel de profet nu poate să scape de povara pe care i-a pus-o Duhul Sfânt pe umeri, așa cum închizi robinetul de apă. Omul acesta insistă și pledează pentru un creștinism permanent, nu când și când; pretutindeni, nu ici și colo. Iată de ce omul acesta e diferit.

Față de Leonard Ravenhill e imposibil să fi neutru. Cei ce-l cunosc se împart în două tabere: cei care îl iubesc și îl admiră cu devotament, și cei care îl urăsc cu înverșunare. Ce se poate spune despre om, se poate spune și despre cărțile lui, și despre această carte. Cititorul ori va închide paginile ei ca să caute un loc de rugăciune, ori o va arunca mânios, cu inima închisă la avertismentele și apelurile din ea.

Nu toate cărțile, nici chiar toate cărțile bune, vin ca o voce de sus; dar cred că această carte vine. Știu lucrul acesta fiindcă știu că inspirația autorului ei vine de sus, și se simte pe toate paginile acestei cărți.

A. W. Tozer (1972)

Prefață la Prima Ediție

Iată aici darul meu sărac de pâinișoare și pești, o mâncare simplă, fără frișca și ciocolata torturilor de nuntă. Mă simt ca marinarul acela pe care l-am văzut lovind într-un camarad, „fiindcă mi-a insultat mama”, spunea el. Tot așa, azi Domnul meu e insultat, iar Biserica Lui e ponegrită. Și, credeți-mă, sub această dublă rușine, mă revolt. Biserica are mulți dușmani. Poate sabia mea să doarmă? Nicidecum!

Cred că un milion de cititori ai revistei „Vestitorul Venirii Sale” au citit unele capitole din această carte, care au apărut acolo ca articole. „Vestitorul” a apărut în limbile spaniolă, germană, franceză, etc. Destul să spunem că prin această revistă cât și prin „Mărturia Alianței” și prin alte periodice, Dumnezeu a găsit cu cale să folosească aceste eseuri neacademice ca mijloace de binecuvântare pentru mulți. Mă rog ca și voi, cititorii mei, să fiți plini de îngăduință și să găsiți ajutor prin ele.

Sincerele mele mulțumiri prietenului și sfetnicului meu spiritual, Dr. A. W. Tozer, pentru bunăvoința arătată în scrierea Cuvântului înainte. Mii de mulțumiri sorei Hines și fiicei, Ruth, pentru minunata lucrare de tipografie și corectare a manuscriselor (orice profit din urma vânzării acestei cărți va merge pe câmpul misionar în străinătate). Să trăim având valorile veșniciei în fața noastră.

Leonard Ravenhill (1972)

„Nici erudiția înaltă, nici dicțiunea perfectă, nici capacitatea mintală deosebit de largă, nici floarea elocvenței, nici înfățișarea atrăgătoare a persoanei, nimic din acestea nu pot înlocui lipsa de foc lăuntric. Rugăciunea se ridică prin foc. Flacăra lăuntrică dă rugăciunii atât mișcare cât și aripi, atât energie cât și pasiune. Tămâia n-are nici un rost fără foc; nici rugăciunea fără flacără”.

E. M. Bounds

„Prin credință și rugăciune, ridicăți mâinile care au căzut jos fără putere; întăriți genunchii slăbănogiți. Mai păstrați zilele acelea de post și rugăciune? Luați cu asalt tronul harului și nu vă îndepărtați de lângă el fără răspuns; harul dumnezeiesc se va revărsa până la urmă”.

John Wesley

„Înainte ca să izbucnească marea trezire din Gallneukirchen, Martin Boos a stat ore în șir, și zile, și adesea nopți întregi în agonia singuratecă a rugăciunii de mijlocire. După aceea, când a predicat, cuvintele lui erau foc, iar inimile ascultătorilor ca iarba pârjolită”.

D. M. McIntyre, D.D

„Vai, câți credincioși sunt azi din cei care nu știu să se roage și caută prin sforțări, hotărâri, cercuri de rugăciune, să cultive în ei „sfânta artă a rugăciunii” și toate fără nici un rezultat. Pentru ei și pentru toți, iată secretul adevăratei vieți de rugăciune: „Fiți plini de Duhul Sfânt” singurul care este un „duh de îndurare și de rugăciune!”

Rev. J. Stuart Holden

CAPITOLUL 1

Cu orice preț, căutați să aveți ungera!

Cenușăreasa bisericii de azi e ora de rugăciune. Această servă a Domnului e neubită și nedorită, fiindcă nu e împodobită cu mărgăritarele intelectualismului, nu sclipește în măturile filosofiei, nici nu impresionează cu voalul psihologiei. E îmbrăcată în pânza de casă a sincerității și umilinței, și de aceea nu-i e rușine să îngenuncheze!

Lucrul de care mulți se poticnesc când e vorba de rugăciune e faptul că în esență ea nu se lasă prinsă în cursa deșteptăciunii omenești, a eficacității intelectuale. (Nu vreau să spun prin aceasta că rugăciunea e tovarășă cu lenevia mintală; în zilele noastre însă se pune prea mare accent pe eficacitate). Rugăciunea e condiționată de un singur lucru, de spiritualitate. Dacă predică cineva nu înseamnă că neapărat este spiritual, ci doar că știe bine regulile homiletice și exegetice. Printr-o combinație de memorie, cunoștințe și ambiție, cu o personalitate prezentabilă și câteva rafturi de cărți, cu o doză bună de mândrie personală și cu dor de succes, dragul meu, poți avea aproape orice amvon în zilele de azi. O predică de felul acesta îi atinge pe oameni. Rugăciunea însă îl atinge pe Dumnezeu. Predica atinge timpul. Rugăciunea atinge veșnicia. Amvonul poate ajunge ușor o vitrină de etalare a talentelor noastre, însă cămăruța rugăciunii coboară în adâncul lepădării de noi înșine.

Tragedia acestei ore târzii e faptul că există prea mulți oameni morți la amvoane, prezentând prea multe predici moarte prea multor oameni morți. O! Grozăvia acestei realități! Un lucru straniu am văzut „sub soare”, chiar și în cele mai fundamentaliste cercuri: predicarea fără ungeră. Ce înseamnă ungera? Nu pot s-o explic. Dar știu ce nu e (sau cel puțin știu când n-o mai am asupra mea). Predicarea fără ungeră ucide în loc să dea viață. Predicatorul fără ungeră miroase a moarte nu a viață. Cuvântul nu trăiește dacă predicatorul nu are ungera asupra lui. De aceea, dragul meu, cu orice preț, caută ungera!

Iubiții mei, am putea s-o ducem destul de bine dacă am fi chiar pe jumătate „intelectuali” de cât suntem și dacă, în schimb, am fi dublu de spirituali. Vestirea Cuvântului e o lucrare spirituală. O predică născută în minte atinge mintea; o predică născută în inimă atinge inima. Sub înrăurirea lui Dumnezeu, un predicator spiritual crește oameni cu o gândire spirituală. Ungerea nu e un porumbel blând care-și fâlfâie aripile la fereastra sufletului tău; trebuie s-o cauți, să te lupți pentru ea. Ungerea nu poate fi învățată: ea se câștigă prin rugăciune. Ungerea este investiția de cavalier pe care o primește predicatorul-luptător după ce s-a rugat în rugăciune și a ieșit biruitor. Biruința nu se câștigă la amvon aruncând gloanțe savante și ghiulele intelectuale, ci se câștigă în cămăruța de rugăciune; lupta e câștigată sau pierdută înainte ca predicatorul să ajungă la amvon. Ungerea e o dinamită. Ea nu vine prin punerea mâinilor vreunui episcop, și nici nu mucegăiește când predicatorul e aruncat la închisoare. Ungerea pătrunde, străpunge și cutremură; potolește și înmoaie. Când ciocanul logicii, când focul zelului, n-au reușit să deschidă inima de piatră, ungera o deschide.

Ce febră aprinsă e acum după clădiri fastuoase de biserici! Dar fără predicatori care să aibă ungerea, altarele acestea nu vor vedea niciodată inimi care se pocăiesc. Gândiți-vă că ați vedea lansate pe mare în fiecare lună vapoare pescărești, echipate cu ultimele instalații de radar și echipament de pescuit; dar le-ați vedea că se reîntorc din larg fără nici un pește. Nu v-ați întreba, care e motivul? Și totuși există mii de biserici a căror altare sunt goale, sterpe, săptămână de săptămână, an de an. Iar credincioșii se ascund în spatele unei scuze, interpretând greșit cuvintele Scripturii: „Cuvântul Meu nu se va întoarce fără rod la Mine” (În trecut fie vorba, acest verset e unul din cele pe care dispensaționaliștii au uitat să ne spună că a fost scris pentru Israel).

Realitatea urâtă e că focul de la altare ori s-a stins ori abia mai arde. Orele de rugăciune sunt moarte sau pe moarte. Prin atitudinea noastră față de rugăciune noi vrem să-i spunem lui Dumnezeu că ceea ce am început în Duhul putem sfârși în firea pământească. Vă întreb, care biserică în căutare de păstori își întreabă candidații azi cât timp stau în rugăciune? Și totuși, predicatorii care nu petrec două ore în rugăciune în fiecare zi nu valorează nici cât zece de-un ban, cu diplome sau fără diplome!

Biserica stă azi la marginea trotuarelor și privește neputincioasă cum pe mijlocul drumului geniile nefaste ale ateismului nelegiuit își suflă amenințarea împotriva a „, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit”! . În spatele acestei defilări demonice urmează hlămida purpurie a religiei de paradă. Și pe deasupra, diavolul a reușit să înlocuiască în învățătura de azi: nașterea din nou prin reîncarnare, Duhul Sfânt prin spiritul influenței strămoșești, adevăratele vindecări divine printr-un Creștinism Științific abstract; să schimbe pe adevăratul Cristos prin Anticrist, și adevărata biserică prin biserica Inchiziției.

Împotriva acestor rele, ce oferă Biserica? Unde e supranaturalul? Și la amvoane și în presă, se pare că somnolența a capturat în ultima vreme activitatea religioasă. Nici chiar Roma nu ne mai numește Protestanți acum. Curios, nu-i așa? Atitudinea aceasta nu prea seamănă cu furia de demult a Inchiziției împotriva sfinților. Dar unde sunt sfinții? Cine se mai luptă astăzi „pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”? Unde sunt cruciații amvoanelor? Vai! Predicatorii, care ar trebui să pescuiescă oameni, azi pescuiesc complimente și felicitări. Cândva predicatorii semănau sămânța, azi aruncă „bijuterii intelectuale” (care țaran așteaptă recoltă dacă aruncă mărgăritare în semănătură?).

La o parte cu această fel de predici paralitice și slăbănoage, care nu mișcă fiindcă s-au zămislit într-un mormânt, s-au hrănit din suflete fără foc și fără rugăciune! Putem să predicăm și să ne prăbușim sufletește; însă nicidecum nu cădem atunci când ne rugăm! Dacă Dumnezeu v-a chemat la slujba aceasta, atunci, iubiiții mei, afirm cât pot de tare: Cu orice preț, căutați să aveți ungerea! Altfel, altarele noastre sterpe vor ajunge insigna nefastă a intelectualismului nostru lipsit de ungerea sfântă.

„În rugăciune trebuie să fim fără preget și plini de râvnă, cu o energie care nu ostenește, o persistență care nu poate fi refuzată, și un curaj care nu se lasă niciodată înfrânt”.

E. M. Bounds

„Dar voi, prea iubiiților, zidiți-vă sufletește, pe credința voastră preafântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt!”

Ap. Iuda

„O, dacă am fi mișcați de starea în care lăncezește cauza lui Cristos azi pe pământ, dacă am fi revoltați la vederea avansului pe care-l face dușmanul și la groaznică pustiire pe care a adus-o în Sion! Vai, ce spirit de indiferență, sau, cel mult, un stoicism fatalistic, îngheață pe atâția azi!”

A. W. Pink

„Rugăciunea a fost, prin excelență, misiunea sa în viață!”

Biograful lui Edwin Payson

„Zile întregi, și chiar săptămâni, am petrecut prosternat la pământ în rugăciune”.

George Whitefield

„Semnele căderii apar atunci când încetează rugăciunile din cămăruța tainică; sufletul nu poate înainta fără conversația în taină cu Dumnezeu, și nimic altceva n-o poate înlocui”

Berridge

„Când se ruga, mi s-a părut că mergea direct în Paradis, și se contopea pe sine cu Însuși Dumnezeu; dar de multe ori, când termina rugăciunea era alb ca varul”.

Comentariul unui prieten după întâlnirea cu Tersteegen la Kronenberg

CAPITOLUL 2

Rugăciunea atinge veșnicia

Nimeni nu se ridică mai presus de viața sa de rugăciune. Predicatorul care nu se roagă se joacă; poporul care nu se roagă se rătăcește. Amvonul poate deveni o vitrină a talentelor, dar în cămăruța de rugăciune nu sunt aplauze.

Sărăcia Bisericii, sărăcie care se vede în multe privințe azi, e cea mai vădită aici, la locul rugăciunii. Avem mulți organizatori, dar puțini agonizatori; mulți jucători, puțini rugători, da puțini rugă-tori, gladiatori în rugăciune. O mulțime de păstori, puțini luptători; multe temeri, puține lacrimi; modă și paradă prea mare, dar prea puțină râvnă în lucrare; mulți sfătuitori, puțini ostenitori. Dacă greșim în privința aceasta, a rugăciunii, greșim în toate.

Cele două cerințe pentru o viață biruitoare de credință sunt viziunea și pasiunea, amândouă fiind născute și menținute prin rugăciune. Chemarea de a predica e deschisă unui mic număr de oameni, dar chemarea la rugăciune - cea mai înaltă chemare din toate cele adresate oamenilor - este deschisă tuturor.

Credincioșii anemici spiritual își spun: „Astă seară nu merg la adunare; e doar ora de rugăciune!” S-ar putea ca diavolului să nu-i fie teamă de cele mai multe predici, dar să-i fie teamă de clipele de rugăciune. Experiențele trecute arată că își mobilizează toate armatele lui nebune să lupte împotriva poporului lui Dumnezeu când acesta se roagă. Creștinii moderni știu prea puțin ce înseamnă „a lega și a deslega”, deși paguba e doar a noastră. „Orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri...” Ați făcut lucrul acesta în ultima vreme? Dumnezeu nu-Și risipește puterea Sa; dar ca să fim mult pentru Dumnezeu, înseamnă să fim mult cu Dumnezeu!

Lumea de azi se îndreaptă spre iad cu o viteză care face din avioanele de azi să pară broaște țestoase; dar vai, ce puțini își mai aduc aminte de când n-au mai stat de veghe o noapte întreagă așteptând de la Domnul răspuns la rugăciunea lor pentru o trezire care să zguduie pământul. Ne emoționăm greu azi. Și confundăm schelăria cu clădirea. Predicile de azi, cu interpretările lor palide a adevărilor divine, forțează oamenii să considere multă activitate drept piozitate, multă comotie drept creație, și multă gălăgie drept trezire.

Taina rugăciunii e rugăciunea în taină. Un om care păcătuiește nu se mai roagă, dar cel care se roagă nu mai păcătuiește. Suntem săraci și am bancrutat, am dat faliment în viața spirituală, dar nu ni se moaie inima și nu ni se îndoie genunchii.

Rugăciunea e extraordinar de simplă, dar este în mod simplu extraordinară. Rugăciunea e cea mai simplă formă de vorbire pe care o poate încerca noul născut, și totuși atât de sublimă încât întrece în frumusețe orice artă și depășește vocabularul

uman. O Niagară de cuvinte înflăcărare nu înseamnă că Dumnezeu e impresionat și mișcat. Una din rugăciunile cele mai adânci de pe paginile Bibliei n-a avut cuvinte: „Numai buzele și le mișca, dar nu i se auzea glasul” Nici o oratorie! Doar „suspine negrăite!”

Am ajuns oare așa de sub-standard față de creștinismul nou-testamental încât nu mai recunoaștem credința sfântă a strămoșilor, și suntem orbiți de credința falsă, isterică, a contemporanilor? Rugăciunea e pentru un credincios ceea ce e capitalul pentru un om de afaceri.

Poate cineva să nege adevărul că în organizarea și administrarea bisericilor moderne povara cea mai arzătoare sunt banii? Și totuși, această preocupare de căpetenie a bisericilor moderne a fost neglijată cu desăvârșire de biserica Noului Testament. Accentul nostru e pe „a achita”, al lor era pe „a se ruga”. Noi când ne-am achitat cheltuielile, ne-am potolit elanul; ei când se rugau, se cutremura și se zguduia locul!

În privința aceasta, rugăciunea, rugăciunea nou-testamentală, rugăciunea inspirată de Duhul Sfânt, rugăciunea care sperie iadul și cutremură pământul, niciodată n-a fost lăsată ca azi în seama unui grup așa mic de oameni.

Iar rugăciunea de felul acesta nu poate fi înlocuită cu nimic. Ori o trăim, ori murim!

„O religie bazată doar pe sentimentalism și senzaționatism e cea mai grozavă din toate plăgile care ar putea să cadă asupra oamenilor. Ruperea de realitate e destul de tristă, dar umflarea bombastică a iluziilor e un păcat de moarte”.

S. Chadwick

„E bine să ne debarasăm de părerea greșită că a avea credință e o dovadă de eroism spiritual pe care numai câteva suflete selecte îl pot arăta. Da, există eroi ai credinței, dar credința nu e doar pentru eroi. Credința e mai degrabă o dovadă de viață, de vigoare spirituală, de putere, de maturitate”.

P.T. Forsyth

„Când Dumnezeu vrea să reverse har îmbelșugat peste poporul Său, întâi îi cere să se roage”.

Matthew Henry

„Adevăr fără entuziasm, morală fără sentimente, ritual fără suflet, acestea sunt lucruri pe care Cristos le-a condamnat fără cruțare. Fiindcă toate acestea, fără foc în ele, nu sunt mai mult decât o filosofie fără Dumnezeu, un sistem de etică, o superstiție”.

S. Chadwick

„Chemarea Crucii, deci, înseamnă a intra în pătimirea lui Cristos. În viața noastră trebuie să se vadă semnele cuielor”.

Cordon Watt

„Nevoia mea și plinătatea Ta,

O, Dumnezeule, se întâlnesc;

Am totul pe deplin în Tine,

Prin Tine azi trăiesc!”

Autor necunoscut

„Am văzut fețe peste care zbura vădit Sfântul Porumbel”.

Charles Lamb, despre quakeri

„Fiți plini de râvnă cu Duhul; slujiți Domnului!”

Ap. Pavel

CAPITOLUL 3

La amvoane, ungerea! În popor, strângerea!

După ce ani de zile și-a târât viața într-o religie lăncedă, de formă, când un credincios intră dintr-odată în alertă spirituală și se înflăcărează în lupta Domnului, când e prins de un zel nestăpânit pentru câștigarea altora la Cristos, toate stările acestea au un motiv, o explicație. (Dar suntem atât de „subnormali” în credință azi încât credința nou-testamentală normală ni se pare anormală). Motivul, secretul, acestui „om cu motoare de reacție” e că undeva în viața lui a avut, ca Iacov, o noapte de luptă cu Dumnezeu, și a ieșit din ea zdrobit, dar „întărit prin Duhul Sfânt”.

Așa cum am mai spus, există doi factori necesari unei vieți de biruință în credință: Viziunea și pasiunea! Unii înfruntă talazurile criticilor firești și iau cu asalt înălțimile de cremene ale împotrivirilor diavolești, ca să împlânte acolo, în locurile cruzimii și ale răutății, crucea dragostei lui Cristos. De ce? Fiindcă au fost prinși de o viziune, și au contractat o pasiune!

Iar acum altcineva vine și ne avertizează să nu care cumva să avem gândirea prea cerească încât să nu mai fim de folos pământului. Frații mei, generația de credincioși de azi în nici un caz nu suferă de așa ceva! Adevărul dureros, cutremurător, este că noi avem gândirea atât de pământescă încât nu mai suntem de nici un folos pentru cer.

Dragul meu, dacă ai fi în lucrurile spirituale tot așa de sârguitor cât ești la serviciul tău, ai fi un pericol pentru diavol; dar dacă la servicii ai fi tot așa de delăsător după cum te îngrijești de sufletul tău, ai ajunge să-ți cerșești pâinea în curând.

George Deakin mi-a rămas în amintire cu următorul raționament spiritual care mă obsedează de câțiva ani: „O viziune fără misiune crează un visător; o misiune fără viziune aduce chin și amărăciune; dar, o viziune cu misiune crează un misionar!” Bine spus!

Isaia a avut o viziune, o vedenie, în anul morții împăratului Ozia. A trebuit să moară împăratul, ca Isaia să aibă o viziune. Pentru tine, care e persoana care îți blochează vederea clară a Domnului? Lărgirea orizontului spiritual e de multe ori costisitoare și adesea înfiorător de dureroasă. Ești gata de viziunea care îți cere prețul cel mai mare, pierderea unui prieten sau distrugerea unei cariere? Nu există ieftiniri de prețuri pentru revoluționarea spirituală. Dacă vrei să fi doar mântuit, sfințit și mulțumit, atunci în lupta Lui, Domnul n-are nevoie de tine.

Isaia a avut o viziune în trei dimensiuni. Observați textul de la Isaia 6:1-9: În versetul 5, „Vai de mine!” - o mărturisire! În versetul 7, „Iată... carbunele acesta” - o curățire. Și în versetul 9, „Du-te” - o trimitere.

Apoi, viziunea lui Isaia a fost în trei direcții: a fost în sus, L-a văzut pe Domnul; a fost lăuntrică, s-a văzut pe sine; a fost înafară, a văzut lumea din jur.

A fost o viziune de înălțime, a văzut pe Domnul pe un scaun de domnie foarte înalt. O viziune de adâncime, a văzut adâncul păcatului din viața lui. O viziune de lărgime, a văzut lumea.

A fost o viziune a sfințeniei O, iubirii mei! Ce mult avem nevoie azi de o viziune a lui Dumnezeu în toată sfințenia Sa! Dar a fost și o viziune a păcătoșeniei: Sunt un om cu buze necurate! Și, o viziune a urgenței: Cine va merge pentru noi?

„Când nu este nici o descoperire dumnezeiască poporul este fără frâu!" Unde nu e viziune poporul se rătăcește și e nimic. Unde nu e pasiune biserica piere, chiar dacă e tixită până la refuz.

Un bun predicator, unul care a fost folosit de Dumnezeu în chip minunat la aprinderea câtorva treziri reale (deosebite însă de trezirile în masă), mi-a spus că și el a avut o asemenea vedenie întreită. Parcă-i văd și acum fața solemn crispată când îmi vorbea și nu știa dacă fusese un vis sau o vedenie, dacă era în trup sau era transmutat; totuși vedea clar într-un abis o mulțime pe care nimeni nu putea s-o numere, înconjurată de flăcări, în locul întunecat, în iad, „ospiciul de nebuni al întregului univers." De atunci, predicatorul n-a mai fost același ca înainte. Cum ar fi putut să rămână același?

Oare ne poate Dumnezeu încredința și nouă asemenea descoperiri? Am trecut noi prin locul tainic al rugăciunii și prin școala suferinței ca sufletele noastre să fi fost călite pentru tablouri atât de dureroase? Bindecuvântat e cel căruia Dumnezeu îi descoperă asemenea vedenii!

Nu e nimeni care să trăiască o viață mai înaltă decât idealul viziunii sale. Teologii cu gândiri grele nu pot deschide cortina de fier a superstițiilor și întunericii în spatele căreia milioane de oameni au pierit de-a lungul mileniilor. O pot face însă cei care, deși vor fi având probabil un orizont intelectual mai redus, au însă o adâncime profundă în idealul viziunii lor.

Dacă judecăm spiritual lucrurile într-un cerc mic, avem bucurie și pace. Dacă privim lucrurile statistic, mai larg, ne tulburăm. Citiți și plângeți:

JAPONIA: Guvernul de acolo afirmă că populația țării a depășit cifra de 87 milioane. Populația crește cu 1.100.000 în fiecare an! Numărul creștinilor din Japonia a crescut cu cinci milioane în ultimii cinci ani. Puneți, vă rog, Japonia pe lista de rugăciune!

COREA: În Coreea există nouă milioane de oameni fără casă, cei mai mulți dintre aceștia refugiați, fără hrană.

INDIA: Milioane trăiesc în întuneric și în umbra morții.

ORIENTUL APROPIAT: Aici trăiesc peste un milion de refugiați arabi!

EUROPA: Unsprezece milioane de refugiați - "oameni fără țară". Ce durere copleșitoare, amarnică!

CHINA: O treime de milion de oameni refugiați din China, trăiesc în corturi și colibi în jurul Hong Kong-ului.

Ca să împovărez sarcina și mai mult, adaug că există:

- 15 milioane de evrei;

- 315 milioane mohamedani;

- 170 milioane budiști;

- 350 milioane confucianiști și taoiști;

- 255 milioane hinduși;

- 90 milioane șintoști;

- și încă alte milioane și milioane de oameni pentru care a murit Cristos și încă n-au fost atinși de binecuvântata Evanghelie.

Chiar și America, cea care știe de Dumnezeu, are 27 milioane de tineri sub vârsta de douăzeci și unu de ani care n-au nici o pregătire religioasă, și o mie de sate în care nu există nici o casă de rugăciune. Aproape un milion de oameni mor în fiecare săptămână fără Cristos. Nu vă doare lucrul acesta?

Lumea de azi, această mlaștină a păcatului, cere urgent ungerea celor de la amvoane pentru mobilizarea oștirii Domnului și strângerea poporului la acțiune și mărturie! Trebuie să scăpăm de religia „sintetică”, artificială. Colțul celor ce exclamau „Amin!” în biserici a dispărut cam odată cu dispariția mașinilor Ford „model T”. Iar gloria adunărilor din cor

Poate - cine știe? - Dumnezeu e mai supărat împotriva Americii și Angliei decât împotriva Rusiei! Nu vă sperie lucrul acesta? În Rusia milioane de oameni n-au auzit niciodată de Evanghelia Domnului Isus Cristos, n-au avut niciodată o Biblie în mâinile lor, n-au auzit niciodată un program religios la radio. Dacă ar fi avut ocazia, ei s-ar fi dus la închinăciune.

Rugăciunea pe care o aud des, în care dorim ca păcătoșii să vadă în fața ochilor lor un tablou al chinurilor din iad, s-ar putea să fie total greșită. Dimpotrivă, cred că aceștia au nevoie de un tablou al Calvarului, cu Mântuitorul în suferințele răstignirii cerându-le să se pocăiască. Cine poate sta nepăsător în fața Golgotei?? William Booth, întemeielorul Armatei Salvării, spunea că dacă i-ar fi fost cu puțință, la sfârșitul cursurilor de pregătire a soldaților săi, timp de douăzeci și patru de ore i-ar fi suspendat deasupra iadului, ca să privească pe cei din chinul veșnic. Mișcarea fundamentalistă are nevoie să vadă încă odată de acest tablou îngrozitor. Evanghelistul galant, grandilocvent, are nevoie de acest tablou!

Charlie Peace a fost un criminal. Legile lui Dumnezeu și ale oamenilor l-au ajuns și a fost condamnat la moarte. În dimineața execuției în închisoarea Armley, din Leeds, în Anglia, a fost luat și condus pe ultimul drum. În fața lui mergea capelanul închisorii, citind adormit și monoton câteva versete din Biblie. Condamnatul l-a atins pe umăr și l-a întrebat ce citește. „Mărturia Religiei”, i-a răspuns capelanul. Charlie Peace a fost șocat de felul calm în care capelanul citea despre iad. Poate fi cineva atât de nesimțitor încât sub umbra spânzurătorii să vorbească unuia care urmează să fie omorât, și cu ochii uscați să-i spună despre adâncul fără fund în care va cădea în întunericul veșnic? Oare crede capelanul acesta ceva din ce citește? Crede el că există un foc veșnic care nu mistuie dar chinuie? Dacă da, cum poate să citească fără nici o emoție? Poate fi cineva cu adevărat om și să citească, rece, fără nici o lacrimă în ochi: „Vei muri veșnic, dar fără să cunoști ușurarea pe care o aduce moartea”? Lui Charlie Peace i s-a părut prea de tot. Și atunci a început el să predice! Ascultați cuvintele lui înainte de moarte:

„Domnule”, i s-a adresat Peace capelanului, „dacă aș crede ce spui că crezi dumneata și biserica lui Dumnezeu, chiar dacă toată Anglia ar fi acoperită cu cioburi de sticlă de la un țărnam la altul, aș umbla peste ele, dacă trebuie desculț, și aș spune că s-a meritat să trăiesc dacă aș fi în stare să salvez măcar un suflet de la un iad atât de grozanic și înfricoșător!”

Cititorul meu, fiindcă Biserica a pierdut focul Duhului Sfânt, oamenii se duc înspre focul iadului! Avem nevoie de viziunea sfințeniei lui Dumnezeu. Trăsătura esențială a lui Dumnezeu este sfințenia. Heruvimii și serafimii nu exclamă: „Atotputernic, Atotputernic e Domnul!”, nici „Atotprezent, Atotprezent e Domnul!”, ci „Sfânt, sfânt, sfânt!” Acest termen vast și grandios din tezaurul evreiesc trebuie să ne pătrundă și pe noi. „Dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi!” Dumnezeu înconjoară și cuprinde toate dimensiunile timpului nostru. Dumnezeu, inevitabilul Dumnezeu, ne așteaptă dincolo de timp, în veșnicie. Am face bine să ne împăcăm cu Dumnezeu de aici, și să ne punem în centrul planurilor Sale chiar acum.

Rugăciunea de dimineață, în așteptare cutremurată în fața acestui Dumnezeu de trei ori sfânt, înainte ca să plecăm de acasă înspre munca zilnică, e unul din stimulentele spirituale cele mai puternice. Cel ce se teme de Dumnezeu, nu se mai teme de oameni. Cel ce îngenunchează în fața lui Dumnezeu, rămâne în picioare în orice furtună. O privire zilnică înspre Cel sfânt ne face să ne supunem atotprezenței Sale, să ne umilim în fața atotputerniciei Sale, să rămânem tăcuți înaintea atotștiinței Sale, și să stăm într-o solemnitate adâncă în fața sfințeniei Sale. Fiindcă, sfințenia Sa devine sfințenia noastră. Blasfemia acestui ceas în care trăim e faptul că există învățătură despre sfințenie, dar cei care o învață trăiesc în nesfințenie! Robert Murray McCheyne spunea: „Un slujitor al Evangheliei îmbrăcat în sfințenie e o armă extraordinară în mâinile lui Dumnezeu!”

Înainte de experiența avută în capitolul șase al cărții lui, Isaia are o sumedenie de „Vaiuri!” pentru o mulțime de oameni. După vedenia avută, Isaia strigă: „Vai de mine!” O cântare spune: „Da, eu! Da, eu, Doamne! Eu trebuie să mă rog!” Cât

de adevărat! Oare n-are mintea noastră odăi în care stau agățate încă tablouri murdare? Oare n-avem lucruri ascunse în unele unghere? Avem curajul să-l lăsăm pe Duhul Sfânt să ne conducă prin unele coridoare ale sufletului nostru? Și oare nu sunt încă motive ascunse, intenții murdare, idei poluate, care ne controlează viața? În fiecare din noi trăiesc trei chipuri ale noastre: „Unul care credem noi că suntem; unul care cred oamenii că suntem; și unul, cel pe care ne cunoaște Dumnezeu că suntem!”

Ne tolerăm pe noi înșine, dar suntem aspri cu ceilalți, fiindcă nu dorim cu tot dinadinsul o biruință reală! Ne iubim pe noi înșine; deși despre Gerald Majella s-a spus: „A iubit pe toți oamenii afară de unul, și acela unul a fost Gerald Majella.” S-ar putea să fi fost așa! Dar prea adesea noi ne ascundem de noi înșine, ca să nu ne vedem și să ne vină rău. Să-L chemăm pe Dumnezeu cu ochiul Său pătrunzător, ca El să ne găsească „eul” corupt, pătat, în descompunere, din noi. Fie acest „eu” al nostru scos din noi și „răstignit împreună cu Cristos, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (Romani 6:6).

Nu merge să dăm alt nume păcatului. Nici să spunem: „Cutare are un temperament drăcesc; al meu e doar animat de o indignare dreaptă!” Sau: „Ea e iritabilă; eu am doar nervii slăbiți.” Sau, cum zic unii: „El e pătimaș; eu doar îmi lărgesc venitul.” Sau: „El e încăpățânat; eu însă am convingeri personale.” Și încă: „Ea e mândră; eu am gusturi înalte.” Dacă mergem pe linia aceasta, găsim o scuză pentru orice lucru.

Duhul Sfânt nici nu ne cruță nici nu ne înșală; doar să-L lăsăm să ne cerceteze cu infailibila Sa scrutinare. Domnul Isus a întrebat (pe orbul venit la El): „Ce vrei să-ți fac?” Și orbul I-a răspuns: „Învățătorule, să capăt vederea” (Marcu 10:51). Avem și noi nevoie de aceeași rugăciune, „Să ne căpătăm vederea!” - o vedere în sus, o vedere lăuntrică, și o vedere în afară! Atunci, ca Isaia, când vom privi în sus, Îl vom vedea pe Dumnezeu în toată sfințenia Sa. Când vom privi înlăuntrul nostru, ne vom vedea așa cum suntem și vom dori curățirea. Când vom privi în afară, vom vedea o lume care pierе în păcate și are nevoie de Mântuitorul.

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi, dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmul 139:23-24). Atunci abia, pentru vestirea Evangheliei la amvoane va fi ungerea, iar pentru unirea laolaltă în lucrarea sfântă și proslăvirea lui Dumnezeu în popor va fi strângerea!

„Oare nu ne bazăm în ziua de azi prea mult pe brațul firii pământeste? Oare mai pot fi azi trăite minunile de demult? Oare nu se plimbă și azi ochii Domnului de-a lungul și latul pământului ca să-Și arate puterea Sa în sprijinul celor ce-și pun încrederea în El? Oh, dacă aș avea mai multă credință în Domnul! Unde este acum Dumnezeul lui Ilie? Dumnezeu îl așteaptă pe Ilie să se roage”.

James Gilmour de Mongolia

„Cunoaștem folosul rugăciunii după eforturile duhurilor rele care vor să ne împiedice de la această slujbă dumnezeiască; iar roada rugăciunii o trăim în biruința pe care o avem asupra dușmanilor noștri”.

Joan Climacus

„Când ne adresăm lui Dumnezeu în rugăciune, diavolul știe că primim puteri împotriva lui, de aceea i se opune din răsuputeri”.

R. Sibbes

„Caut printre ei un om!” (Ezechiel 22:30)

„Ilie era un om...” (Iacov 5:17)

CAPITOLUL 4

Unde este acum Dumnezeu lui Ilie?

La întrebarea: „Unde este acum Dumnezeu lui Ilie?” noi răspundem: „El este acolo unde a fost întotdeauna, pe Scaunul de domnie!” Dar unde sunt azi curajoșii Ilie? Știm că Ilie a fost un om „supus acelorași slăbiciuni ca și noi”, dar vai, noi nu suntem oamenii acelorași rugăciuni ca ale lui! Un singur om care se roagă e la fel de tare ca o mulțime. Azi Dumnezeu nu poate folosi pe unii, nu fiindcă aceștia sunt prea neștiutori, ci fiindcă sunt prea plini de ei înșiși. Fraților, abilitățile noastre au ajuns handicapuri, talentele noastre pietre de poticnire.

Din obscuritate, Ilie a apărut dintr-odată pe scena Vechiului Testament. Regina Izabela, acea fiică a iadului, a ucis preoții lui Dumnezeu și i-a înlocuit cu temple și parcuri idolatre ale zeilor ei. Întinericul acoperea țara și bezna neagră inimile oamenilor, iar poporul sorbea nelegiuirea ca apa. În fiecare zi țara, împeștrită cu temple păgâne și ritualuri idolatre, vedea înălțându-se la cer fumul a mii de altare sângeroase.

Și toate acestea aveau loc în mijlocul unui popor care și-l pretindea pe Avraam ca părinte, a căror strămoși au strigat cândva către Dumnezeu în necazul lor iar El îi izbăvise din groapa pieirii. Cum s-a îndepărtat Dumnezeu slavei de ei! Cum și-a pierdut sarea gustul! Aurul și-a pierdut strălucirea! Dar din această cădere fără măsură, Dumnezeu și-a ridicat un bărbat; nu un comitet, nu o sectă, nu un înger, ci un OM, un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi! Dumnezeu căuta un om, nu ca să predice, ci „să stea în mijlocul spărturii.” La fel ca Avraam în vechime, Ilie „a stat înaintea Domnului”. Astfel, Duhul Sfânt a putut scrie viața lui Ilie în două cuvinte: „S-a rugat!” Nimeni nu poate face mai mult nici pentru Dumnezeu nici pentru oameni. Dacă Biserica ar avea azi atâția oameni ai rugăciunii pe câți are sfinți și experți administrativi, am avea o trezire spirituală mondială într-un an de zile!

Astfel de oameni ai rugăciunii, ca Ilie, sunt eroi naționali, binefăcătorii popoarelor. Ilie a auzit o voce, a văzut o vedenie, a gustat o putere, a măsurat un vrăjmaș, și, împreună cu Dumnezeu, a avut o biruință. Lacrimile pe care le-a vărsat, agonia sufletească pe care a îndurat-o, suspinurile pe care le-a înălțat, sunt toate amintite în cartea cronicii lucrărilor lui Dumnezeu. În cele din urmă Ilie și-a înălțat glasul profetind cu graiul infailibil al lui Dumnezeu. Cunoștea gândirea lui Dumnezeu. De aceea, el singur - un singur om - a gătit o națiune întreagă și a schimbat cursul naturii. Acest om, ca un colț de stâncă, a stat majestic și nemișcat ca munții din Galaad, atunci când a închis cerurile cu un cuvânt. Având cheia credinței, care se potrivește la orice lacăt, Ilie a închis cerul, a pus cheia în buzunar, și l-a lăsat pe Ahab să tremure. Da, e minunat atunci când Dumnezeu îl apucă pe un om! Dar pământul poate cunoaște o minune chiar mai mare: atunci când un om se apucă și se ține de Dumnezeu. Să strige „în Duhul”, să suspine un om către Dumnezeu, și Însuși Dumnezeu va striga: „Nu mă ținea!” Noi vrem realizările lui Ilie, dar nu luptele lui!

Fraților, dacă facem lucrarea lui Dumnezeu după cum vrea Dumnezeu la timpul hotărât de Dumnezeu în puterea lui Dumnezeu, vom avea parte cu siguranță două lucruri: binecuvântarea lui Dumnezeu și blestemele diavolului. Când Dumnezeu își deschide ferestrele cerului ca să ne binecuvinteze, diavolul își deschide porțile iadului ca să ne lovească. Când ne zâmbește Dumnezeu diavolul se încruntă! Predicatorii de meserie vor să ajute pe oricine și să nu supere pe nimeni; dar profeții adevărați răscolesc lumea și pe unii îi înfurie chiar. Unii predicatori se iau după lume; profeții merg împotriva ei. Un credincios eliberat, înflăcărat și umplut de Dumnezeu, e ponegrit ca trădător de patrie, fiindcă se ridică împotriva păcatelor națiunii; nepoliticos, fiindcă limba lui e o sabie cu două tăișuri; debalansat, fiindcă are un stil neobișnuit în mesaj. Predicatorul e lăudat; profetul huiduit.

Ah! frați predicatori! Îi iubim pe vechii sfinți, misionari, martiri, reformatori: Lutherii noștri, Bunyanii noștri, Wesleyii, Asburyii, etc. Le scriem biografiile, le respectăm amintirea, le punem în ramă epitafurile și le zidim monumentele. Facem orice de dragul lor, dar nu-i imităm. Le venerăm până și ultima picătură de sânge vărsată de ei, dar avem grijă ca nu cumva să ne picure nouă vreuna.

Ioan Botezătorul a reușit să nu fie prins, să scape de închisoare vreo șase luni. El și Ilie n-ar rezista nici șase săptămâni pe străzile unui oraș modern de azi. Ar fi aruncați la închisoare sau într-o casă de nebuni, fiindcă s-ar ridica împotriva păcatului și nu și-ar ține gura. America s-ar cutremura de la un țărnam la celălalt în 24 de ore dacă vreun predicator, uns cu

Duhul Sfânt, ar spune lucrurile pe față. În Anglia e și mai rău. Aprindem interesul național vorbind împotriva cruzimii tribului Mau-Mau, și în același timp cochetăm cu criminalii ateți conducători de guverne și cu prelații murdăriți de sângele martirilor. Preoții aceștia care îmbată sufletele oamenilor cu mise idolatre, cu rugăciuni către Maria denigrând Calvarul, înșelând milioane de oameni și în viață și după moarte prin cea mai mare minciună pe care a putut-o inventa Lucifer vreodată. Toate acestea nu ne mai mișcă, nu ne mai coboară pe genunchi în suspine îndurerate cum l-au mișcat pe Ilie altădată. Dușmanul vine năvalnic, ca un puhoi de ape. Și nu se mai găsește nici un erou, nici un bărbat plin de Duhul, înarmat cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să ridice un steag împotriva nelegiurilor? În vremuri ca acestea, mai rămâne un singur loc de speranță, în care ne putem păstra inima aprinsă și ochii înspre țintă: colțul rugăciunii! Acest om, Ilie, care avea în loc de inimă un vulcan, și în loc de voce o furtună, a venit la împărăție „tocmai pentru o vreme ca aceasta.”

Problemele pe care le întâmpină evangheliismul mondial sunt cu duiumul. Dar toate problemele se dau la o parte în fața oamenilor dârji, care stăruie în rugăciune.

Ai râuri pe cari nu le poți străbate?

Ai munți la care nu te poți urca?

Vino înaintea Domnului cu toate:

„Lucrurile imposibile” sunt specialitatea Sa!

Prețul e mare. Înainte ca Dumnezeu să ne vrea parteneri, împreună-lucrători, El cere să fie Stăpânul nostru!

Ilie a trăit cu Dumnezeu. Gândea ca Dumnezeu în ce privește păcatul; suferea, ca Dumnezeu, din cauza păcatelor din jur; a vorbit, ca Dumnezeu, împotriva păcatului. Întreaga ființă i se mistuia în rugăciune, și mistuitoare i-a fost și denunțarea răului din țară. N-a avut predici moi. Predicile lui erau vâlvătaie de foc, și cuvintele lui pârjoleau inima oamenilor cum sfârâie pielea la atingerea fierului înroșit.

Și „Domnul întărește pașii omului, când îi place calea Lui!” (Psalmul 37:23). Domnul a vorbit lui Ilie: „Ascunde-te!” Apoi, după o vreme: „Arată-te!” Ar fi greșit să ne ascundem atunci când trebuie să ne arătăm, când trebuie să muștrăm pe regi în Numele lui Dumnezeu; ar fi greșit să vorbim atunci când Duhul ne spune să așteptăm. Trebuie să învățăm împreună cu David: „Da, suflete, încrede-te în Domnul, căci de la El îmi vine nădejdea!” (Psalmul 62:5). Care dintre noi ar îndrăzni să ceară ca Dumnezeu să ne rupă toate cârjele, să ne reteze toate proptelele, ca să n-avem alt sprijin decât în El? O, căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre. Căile lui Dumnezeu sunt dincolo de priceperea noastră, dar ni le descoperă prin Duhul Sfânt. Dumnezeu îi spune lui Ilie să fugă la Cherit. Apoi la Sarepta. Unde? Să stea într-un hotel elegant? Nu! Nu! Profetul acesta al lui Dumnezeu, acest predicator al neprihănirii, a primit poruncă de la Dumnezeu să stea în sărăcia casa unei văduve care nu mai avea nimic.

Observați mai târziu rugăciunea lui Ilie la Carmel. Aceasta e o capodoperă de rugăciune concisă și clară: „Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine” (1 Împărați 18:37). E. M. Bounds are dreptate când spune că rugăciunile scurte, cu putere, rostite în public, sunt ecoul rugăciunilor îndelungate din taină. Ilie s-a rugat nu pentru distrugerea preoților idolatri, nici pentru fulgere din cer ca să distrugă poporul răzvrătit, ci ca slava lui Dumnezeu și puterea Lui să se arate.

Noi adesea vrem să-L ajutăm pe Dumnezeu să iasă din încurcătură. Vă aduceți aminte cum a încercat Avraam? Până în ziua de azi pământul e blestemat din cauza greșelii lui, cu Ismael. Pe de altă parte, Ilie L-a împovărat cât a putut pe Dumnezeu. A cerut foc, dar a muiat jertfa în apă! Lui Dumnezeu îi place o așa îndrăzneală în rugăciune. „Cere-Mi, și-Ti voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!” (Psalmul 2:8).

Oh, frații mei! Multe din rugăciunile noastre sunt doar sfaturi pe care I le dăm lui Dumnezeu. Rugăciuni decolorate din cauza ambițiilor noastre, fie pentru noi înșine, fie pentru confesiunile noastre. Piară gândul acesta de la noi! Ținta noastră trebuie să fie numai Dumnezeu. Unitați-vă în jur: Cinstea Lui e pătată, Fiul Său ignorat, Legile Lui călcate, Numele Lui profanat, Cartea Lui uitată, Casa Lui transformată în circ de activități sociale!

Și uitați-vă la rugăciunile noastre! Nicicând n-are Dumnezeu nevoie de răbdare mai multă ca atunci când poporul Lui „se roagă"! Noi îi spunem ce să facă și cum să facă; dăm sentințe și facem aprecieri. Într-un cuvânt, spunem de toate, numai de rugat nu ne rugăm! Și nu există Școală Teologică în care să învățăm această artă. Care Școală Biblică are „Rugăciunea" în programa analitică? Și de fapt, lucrul cel mai important pe care-l poate învăța cineva e patosul și focul rugăciunilor din Sfânta Scriptură. Dar unde și cine le mai învață azi pe acestea? Hai să scoatem și ultimul bandaj, să deschidem rana, să spunem deschis că cei mai mulți dintre directorii și profesorii școlilor noastre nu se roagă, nu varsă lacrimi, nu cunosc agonia rugăciunilor de mijlocire. Pot să învețe ce ei înșiși nu știu?

Dacă ar fi cineva în stare să-i facă pe credincioși să se roage, sub puterea lui Dumnezeu, ar deschide ușa celei mai mari treziri spirituale pe care a văzut-o vreodată acest pământ. Dumnezeu nu dă greș. El „poate... prin puterea care lucrează în noi" Problema nu e nici Comunismul, nici Romanismul, nici Modernismul. Problema e creștinismul adormit!

„Trezirea spirituală și evanghelismul, deși legate una de alta, nu trebuie confundate. Trezirea spirituală este o experiență în Biserică; evanghelismul este o expresie a Bisericii”

Paul S. Rees

„Dumnezeu n-a creat Biserica să fie un frigider de păstrat evlavie care altfel s-ar strica; ci un incubator în care să se nască noi convertiți”.

F. Linciome

„Doamne, nu cumva sunt eu?” (Ucenicii).

„Dumnezeu ne ajută să căutăm popularitate acolo unde contează: la curtea lui Dumnezeu”.

Zepp

CAPITOLUL 5

O trezire într-un cimitir plin cu oase

„Mâna Domnului a venit peste mine, și m-a luat în Duhul Domnului, și m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase... și iată că erau foarte multe... și erau uscate de tot... El mi-a zis: „Proorocește despre oasele acestea, și spune-le: „Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului...” Am prorocit cum mi se poruncise. „Duhule, vino peste morții aceștia!”... Și a intrat duhul în ei, și au înviat, și au stătut în picioare: era o oaste mare, foarte mare la număr” (Ezechiel 37).

Oare există în istorie, oricare istorie, vreun tablou mai ridicol ca acesta? Aici e vizibil capătul tuturor nădejdlor. Cine a mai avut o audiență ca aceasta? Predicatorii lucrează cu posibilități, profeții cu imposibilități. Isaia a văzut țara plină de răni deschise; boala a dus la moarte, moartea la putrefacție, și iată că valea e plină de oase uscate: semn al totalei deznădejdi. Deasupra întregului tablou e scris cu litere de-o șchioapă: I-m-p-o-s-i-b-i-l! Acum, desigur, ca să împlinești posibilul nu-ți trebuie credință; și doar o bucatică din această putere supraatomică e suficientă pentru împlinirea imposibilului, căci o credință cât măsura unui grăunte de muștar poate face mai mult decât îndrăznim să visăm. Dumnezeu ne cere să îndrăznim nu ceea ce avem putere să facem, ci lucruri pe care nu le putem. Ca dovadă că nu în mâinile noastre e puterea, ci în legătura neputinței noastre cu atotputernicia Sa, cuvântul „imposibil" este eliminat din dicționarul credincioșilor.

Profeții sunt oameni singuratici; umblă singuri, se roagă singuri, și Dumnezeu îi face singuri. Pentru ei nu există tipar; planurile matriței lor le are Dumnezeu. Dar să nu dispere nimeni; și nimeni să nu spună că suntem prea bătrâni. Moise avea optzeci de ani când a luat comanda unui popor de sclavi îndurerăți. După ce George Müller a împlinit șaptezeci de ani, a înconjurat pământul de câteva ori, și fără ajutorul radioului a predicat la milioane de oameni.

Cât despre Ezechiel, n-a convocat nici un comitet și nici n-a trimis scrisori pentru rugăciuni și ajutoare. Situația era de criză, de viață sau moarte. (Aceasta e situația în evanghelizările de azi: de aceea, fiecare predicator să fie atent să nu-i lase pe oameni să meargă acasă spunând: „Îmi place predicatorul acesta! Bun orator!" iar viața lor să rămână mai departe în întuneric). Acestui munte de oase, Ezechiel trebuia să-i spună: „Mută-te!" Așa a spus și așa s-a împlinit! Acolo era un blestem: avea el vreo vindecare? Acolo era moartea: putea aduce el viața? Nu avea nevoie de enunțarea doctrinelor. Dragii mei, ascultați. Lumea nu așteaptă o nouă definiție a Evangheliei, ci o nouă demonstrare a puterii acestei Evanghelii. În zilele acestea de acută criză politică, fărădelege morală și slăbiciune spirituală, unde sunt oamenii nu de doctrină ci de credință? Nu se cere credință ca să arunci blesteme împotriva întunericului sau să prezinți statistici uimitoare care arată că lucrurile merg în jos și că valul necurățiilor diavolești au inundat această generație. Doctrină? Avem destulă și încă să dăm și la alții; în timp ce o lume înfometată după adevăr piere bolnavă, sugrumată de păcat.

La ora aceasta tristă, lumea doarme în întuneric, iar Biserica doarme în lumină; așa că Isus e rănit „În casa celor ce-L iubeau." Biserica luptătoare șchioapă și e luată în răs și numită impotentă. În fiecare an folosim muniți de hârtie și râuri de cerneală ca să retipărim scrierile unor oameni demult morți, în timp ce Duhul Sfânt, care e viu, caută oameni care să fie gata să calce sub picioarele lor știința lor, să spargă balonul umflat al egoismului lor, și să recunoscă deschis că deși au ochi sunt totuși orbi. Astfel de oameni, cu prețul inimii zdrobite și al lacrimilor vărsate, caută să primească uleiul sfânt al doctoriei pentru ochi, care se cumpără numai cu prețul recunoașterii sărăciei sufletești. Cu mulți ani în urmă un predicator a pus acest semn în fața bisericii: „Biserica aceasta va avea ori o trezire ori o înmormântare!" Așa o disperare îi place lui Dumnezeu, deși iadul se înfurie. Nebunie, spuneți? Exact! O biserică rece n-ajută la nimic. E nevoie de oameni îmbătați de Duhul Sfânt. Vrea Dumnezeu prea mult? Au fost Wesley, Whitefield, Finney, Hudson Taylor ediții speciale de predicatori? Nu. Dacă citesc bine cartea Faptelor Apostolilor, aceasta era norma obișnuită cândva.

Bomba atomică a pus în mișcare întreaga lume, în afară de Biserică. Încercăm să ne salvăm eșecul și sărăcia spirituală ascunzându-ne sub doctrina suveranității lui Dumnezeu și împotmolindu-ne într-un dispensaționalism stagnant. În timpul acesta iadul se umple... Puterile întunericului avansează, iar Dumnezeu caută zadarnic un om care să stea în spărtură, așa cum a stat Ezechiel! Dragul meu frate predicator, azi ne place mai mult să călătorim decât să suferim, de aceea, nu există nașteri spirituale. Doamne, trimite-ne, și cât de repede, profeți care să nu meargă la pas cu o biserică ce nu merge la pas cu Tine.

E prea târziu ca să se mai nască încă o denominație. Acum, Dumnezeu Își pregătește curajoși Ilie pentru ultima mare ofensivă pe pământ împotriva fărădelegii militante (fie în domeniul politic, fie în cel religios). Această ultimă mare revărsare a spiritului de trezire, născută din Duhul Sfânt și călăuzită de El, va fi noul vin care va umfla burdufurile sectarismului uscat. Aleluia!

Observați că Ezechiel a fost călăuzit de Duhul. Ca om, desigur, s-a scuturat la vederea muntelui sinistru de oase omenești uscate. Dar pivotată în credința lui Ezechiel, era soarta a mii și milioane - vă rog observați, am spus: pivotată în credința lui, nu în rugăciunea sa. Mulți se roagă, puțini au credință. Ce cutremur sfânt i-a electrizat ființa când a văzut tabloul acela! Numai cerul și iadul stăteau ca spectatori. Cu siguranță, dacă Ezechiel ar trăi azi, ca și cei de azi, ar avea o fotografie pentru presă. Apoi, cum ne plac nouă statisticile, ar fi numărat oasele; iar când ar fi început să se miște, ar fi chemat și pe alții să-l vadă cum operează (ca nu cumva mai târziu să nu fie recunoscut printre evangheliștii de renume mondial!). Ezechiel n-a făcut așa ceva! Ascultați: „Am prorocit cum mi se poruncise!" (Aici e tot secretul: Ezechiel era nebun pentru Dumnezeu!) „Ascultați, voi, oase uscate! Ascultați cuvântul Domnului!" Nu e aceasta nebunie? Fără discuție. Nebunie pură. Le spune oaselor: „Ascultați!" și ele n-aveau urechi. Dar Ezechiel a făcut ce i se poruncise. Ca să ne salvăm fețele, noi desigur schimbăm poruncile lui Dumnezeu, și așa ne pierdem fețele. Dar Ezechiel a ascultat. Iar Dumnezeu, ca întotdeauna, a lucrat: „S-a făcut un vuiet." Asta ne-ar place și nouă azi. Doar că Ezechiel n-a confundat acțiunea cu creațiunea, mișcarea cu umblarea, zgomotul cu trezirea.

Numai cu o singură suflare din buzele Sale de Atotputernic, Dumnezeu ar fi putut ridica la viață grămada aceea de oase, dar n-a făcut așa; a ales să fie mai multe operații, întâi, „oasele s-au apropiat unele de altele” (Nu mai e un munte de oase). Un așa fenomen ne-ar aduce pe noi la culmea isteriei; nu pe Ezechiel. Dar la ce sunt bune niște schelete? Pot ele purta războaiele Domnului? Aduc ele, așa cum sunt acum, onoare Domnului? Prea adesea azi, călăuzele oarbe numără „scheletele” care vin la altare - mișcate desigur, dar încă nenăscute la viață. Mai întâi trebuie să crească vine și carne pe oase, apoi pielea să acopere carnea. Și în cele din urmă rezultatul e că avem o vale plină cu... cadavre! La ce bun? N-am terminat. Au ochi dar nu văd; au mâini dar nu pot lupta; au picioare dar nu pot umbla. Așa sunt toți cei care caută, până se întâmplă și lucrul cel din urmă. Ezechiel a mai prorocit odată. Nu s-a lăsat. A rezistat îndoielii. În loc să fie descurajat de vederea atâtor schelete sau cadavre, el s-a încrezut în prezența și puterea lui Dumnezeu. Și, singur cu Dumnezeu - a biruit. „Am prorocit cum mi se poruncise. Și a intrat duhul în ei (în morții aceia), și au î-n-v-i-a-t!”

Dar cine poate spune azi: „Am prorocit cum mi se poruncise... și au înviat!”? Nici vorbă, reușim să adunăm mulțimi! Reclamele artistice pe care le facem - radioul, muzica, clădirile, și toate celelalte - au grijă să atragă pe oameni. De ce? Când cei care predică nu sunt nici ei siguri că într-adevăr Dumnezeu i-a chemat la lucrare! Ne doare inima când vedem sufletele cum pier? Optzeci și cinci de oameni mor fără Cristos în fiecare minut: Ne doare lucrul acesta? Ne usucă zâmbetele și cântările ușoare? Am putea noi acum să privim în față pe Dumnezeu cel viu (căci El privește asupra noastră) și să spunem: „Vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia!” Sau putem noi spune: „Duhul Domnului este peste mine pentru că m-a uns să vestesc săracilor Evanghelia!”? Ne gândim noi serios la realitatea iadului? Adică, spun demonii: „Pe Isus Îl cunosc, și pe păstorul.... îl cunosc!”, sau zic: „Dar tu cine ești?”

Pronosticurile celor care dau cu ghiocul nu sunt deloc încurajatoare, iar conducătorii marilor puteri militare fluieră singuri ca să-și dea curaj. Iar cetățeanul Ion stă buimăcit ca un spectator amețit de Russellști, Milleniști și Martorii lui Iehova, care îi varsă otravă la ușă. „Creștinismul Științific”, o religie care nu e nici creștină nici științifică, se îmbulzește cu Catolicii și Adventiștii pretinzându-și drepturile de a-l băga pe Ion în cer. Săracul om a auzit Evanghelia cu urechile lui, dar ochii lui n-au văzut-o niciodată, sufletul n-a simțit prezența divină. Are tot dreptul să întrebe: „Unde este Dumnezeul lor?” Ce-i răspundem?

Unul din lucrurile cele mai dureroase pentru unii e să stea față în față cu adevărul. Suntem bine condiționați să ascultăm doctrine. Anticipăm cam ce urmează să spună predicatorul. Dar lama aceasta e tocită; nu se compară cu sabia ascuțită a Duhului. Predicatorii din alte părți ale lumii întâmpină aceeași problemă din cauza lipsei de eficacitate a evangheliismului modern (chiar și cel ce păstrează învățăturile curate) - evangheliism de scânteie, am putea spune, fiindcă strălucește pentru o clipă, și apoi, vai, dispare...

Probabil că avem o suflare de viață - o trezire - în biserici, dar nu e o adevărată înviere în milioanele pierdute din jurul nostru. Adunăm cu autobusele oameni la evanghelizări în masă, dar aceștia sunt în mare parte deja credincioși. Avem nevoie de un General Booth care să iasă la marginile împărăției, la cei de afară, la străfundurile celor de jos.

Credincioșii de demult cântau:

„Ferice de cei cu duhul frânt,

De cei cu inima zdrobită.

Ferice de cei ce plâng

Și rămân tari în ispită!”

Există în acest vers, trei lucruri importante: Inima zdrobită, regretul și păcatul. Întâi, Dumnezeu nu disprețuiește „o inimă zdrobită și mâhnită.” De fapt, Dumnezeu folosește numai inimi zdrobite. De pildă, Domnul a luat pâinea băiețelului și a frânt-o; abia după aceea a dat-o mulțimii. Vasul de alabastru a fost spart; numai atunci a putut parfumul din el să umple casa, și lumea. Domnul Isus a spus: „Acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi.” Dacă aceasta e calea pe care a

mers Domnul, n-ar trebui și ucenicul să meargă pe ea? Încercând să ne salvăm viața, nu numai c-o pierdem, o pierdem și pe-a altora.

Apoi, regretul pentru păcat! Ieremia striga: „O, de mi-ar fi capul plin cu apă!” Iar psalmistul spune: „Ochii îmi varsă șiroaie de apă!” Dragii mei, ochii noștri sunt uscați fiindcă inimile ne sunt uscate. Trăim într-o vreme când vrem să trăim în evlavie dar fără pocăință. Cam greu! Când un grup de ofițeri din Armata Salvării i-au scris lui William Booth căutând cum să iasă dintr-un impas, generalul le-a răspuns: „Încearcați lacrimile!” Au încercat. Și trezirea spirituală pe care o căutau a avut loc.

Școlile teologice azi nu mai învață „lacrimile.” Nici nu pot. Materia aceasta e predată de Duhul Sfânt. Predicatorul, oricât de împovărat cu licențe și doctorate, nu poate merge prea departe dacă nu simte amărăciunea pentru păcatele din vremea aceasta. Un strigăt repetat al lui David Livingstone era: „Doamne, când oare se vor vindeca rănila păcatului acestei lumi?” Dar suntem noi în rugăciunile noastre doborâți de întristare pentru păcatele lumii? Ne udăm noi pernele cu lacrimi, ca și John Welch, în lupta sufletului nostru pentru câștigarea altora? Eruditul Andrew Bonar zăcea în pat într-o sâmbătă noaptea în Scoția și în timp ce lumea alerga pe străzi de la o tavernă la alta, de la o petrecere la alta, el striga: „O, Doamne, aceștia pier, pier, pier!” Vai, frații mei nu așa L-am învățat pe Cristos după cum Îl trăim.

Mulți dintre noi cunoaștem doar un singur fel de predici, ușoare, fără lacrimi, fără pasiune, fără suflet.

În al treilea rând, păcatul! „Nebunii râd de el!” Cărturarii Bisericii au clasificat „șapte păcate de moarte”. Știm că n-au dreptate. Orice păcat duce la moarte. Din pântecul celor șapte se nasc alte șaptezeci ori șaptezeci de milioane de păcate. Sunt „șapte capete” ale unui balaur care devorează generația de azi într-un ritm alarmant. Avem în față un tineret avid numai după plăceri, căruia nu-i pasă deloc de Dumnezeu. Amețiți de un pseudo-intelectualism și ermetic izolați față de lucrurile spirituale, aceștia își bat joc de cele mai elementare standarde morale.

Ar fi chiar comic, dacă n-ar fi de fapt tragic, să citiți în ziar că o stea de cinema (îmbrăcată deșuchiat cu o fustă sumară) refuză să vadă premiera filmului turnat chiar de ea, din cauza unor scene indecente incluse în film. (E o cerință de astfel de filme, de aceea, și oferta). Amintiți-vă că în mitologia greacă, Augeas era rege al Epeienilor și era vestit pentru bogăția cirezilor de vite pe care le avea, printre care și zece tauri albi, considerați sfinți de Helios. Dar de câțiva ani nimeni n-a mai curățit grajdurile. Atunci Eurytheus i-a pus condiția lui Heracles să curețe grajdurile într-o singură zi. Ca să le curețe, Heracles a deschis râurile Alpheus și Peneus, și le-a dat drumul peste grajduri.

Numai așa rezistăm, frații mei: pe genunchi! Nu vă lăsați amăgiți de teoriile omenești care vor să ne stropească cu zeama de linte a teologiei moderniste. Peste putrefacția aceasta dați drumul să curgă apele fluviilor de lacrimi, de rugăciuni, de predici inspirate, până ce va avea loc în sfârșit curățirea.

În tabără e păcat. E trădare-ntre noi!

Nu cumva eu sunt cel căzut în noroi?

Printre noi e motiv de eșec și rușine.

Nu cumva, Doamne, trădarea e-n mine?

Ne plimbăm cu mantale de Șinear răsclipind,

Ne atrag plăci de aur și pungi de argint;

Purtăm fără fiică în noi gândul lumii,

Caiafa cu noi își arde tăciunii;

Și vrem să gustăm Canaanul de sus

Când Egiptul din noi

Ne trage-napoi

Cu nesaț nesupus!

Vai! Urgii de amare și grele blesteme

O, Doamne-ndurate, ar fi mult mai bune

Decât să purtăm pe cap diademe

Cu prețul trădării nebune...

Dar nu cumva, în sânge, în vine,

Trădarea se zbate furtună în mine?

„Putere de sus, iată nevoia cea mai mare pentru vremurile de azi!”

C.G. Finney

„Dacă Însuși Cristos a așteptat să fie uns înainte ca să înceapă să predice, nici un tânăr n-ar trebui să predice până când nu primește ungera Duhului Sfânt.

F. B. Meyer

„Feriți-vă de raționamente cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Împliniți-l!”

Oswald Chambers

„Nu pot prin fapte și lucrări

Să-mi mântui sufletul de rău!

Dar după ce m-a scos din hău

Prin harul Său dumnezeiesc,

Cum oare să nu-L preamăresc,

Iubind, slujind pe Dumnezeu,

Ca rob al Său?”

„Spuneți-mi, în lumina Crucii, oare nu e scandalos modul în care trăim noi azi?”

Alem Redpalh

„Îndată ce nu mai sângerăm, nu mai binecuvântăm”.

Dr. J. H. Jowett

CAPITOLUL 6

Trezirea întârzie... fiindcă...

Harnack a definit creștinismul ca „un lucru foarte simplu și foarte sublim: A trăi pentru timp și pentru eternitate sub ochiul lui Dumnezeu, prin ajutorul lui Dumnezeu.”

O, dacă ar fi credincioșii Domnului conștienți de valorile vesniciei! Dacă am trăi fiecare clipă din viață sub ochiul lui Dumnezeu, dacă am judeca fiecare lucrare în lumina scaunului Său de judecată, dacă ne-am ruga fiecare rugăciune în lumina scaunului Său de judecată, dacă ne-am aduce zeciuiele din toate bunurile noastre în lumina scaunului Său de judecată, dacă am predica fiecare predică având în vedere că mulți de oameni vor fi sub condamnare și osândă la judecata de apoi - atunci am avea o trezire sub puterea Duhului Sfânt, care ar scutura pământul acesta și care, în foarte scurt timp, ar elibera milioane de la pierzare.

Buletinele de știri care ne vin, cu nesfârșitele armistitii și încălcările de armistitii, cu prăbusirea de tronuri și ridicarea altor tronuri, patima după putere mondială în întrecerea dintre sistemele politice și sociale, ar trebui să ne sperie. S-a zis, și pe bună dreptate, că sunt numai trei clase de oameni azi în lume: cei cărora le e frică, cei care cunosc prea puțin ca să le fie frică, și cei care cunosc Biblia. Sodoma, care n-avea nici o Biblie, nici un predicator, nici o oră de rugăciune, nici o biserică, a pierit. Cum vor scăpa America și Anglia de mânia Celui Atotputernic? Avem milioane de Biblii, câteva mii de biserici, predicatori fără număr, - dar vai, ce stare de păcat!

Oamenii zidesc biserici dar nu intră în ele, tipăresc Bibliile dar nu le citesc, vorbesc despre Dumnezeu dar nu cred în El, vorbesc despre Cristos dar nu se bizuie în El pentru mântuirea sufletelor, cântă imnurile noastre și le uită imediat. Cum vom ieși din impasul acesta?

Aproape fiecare Curs Biblic subliniază faptul că Biserica de azi e ca cea din Efes. Ni se spune că în ciuda păcatului și a modului firesc de viață, suntem așezați cu Dumnezeu pe scaunul Lui de domnie. Vai, ce minciună! Da, suntem ca Biserica efesenilor, fără nici o îndoială. Dar ne asemănăm cu cea din Apocalipsa prin faptul că ne-am pierdut dragostea dintâi. Ne e rusine de păcat, dar nu ne împotrivim față de el. În fata unei astfel de Biserici, rece, firească, cârtitoare, nepăsătoare, nu va capitula niciodată veacul acesta imoral, plin de poftă și murdărie. Să nu mai căutăm tapi ispășitori! Cauza căderii în imoralitate nu e nici radioul, nici televiziunea. Toată vina pentru decăderea și corupția mondială de azi stă pe treptele Bisericii! Aceasta a încetat să mai fie un tepus în coasta lumii. Fiindcă: nu în timpuri de popularitate a triumfat Biserica, ci în vremuri de prigoană. Nu vi se pare ridicol că suntem așa de mărginiți încât avem impresia că vom schimba lumea prezentându-i standardul nou-testamental al vieții lui Cristos printr-un substandard de viață ca cel al creștinilor de azi?

De ce întârzie trezirea? Răspunsul e destul de simplu: fiindcă evanghelismul e azi mult prea comercializat! Bănuiți văduvei și ai săracilor sunt cheltuiți de mulți evangheliști în huzur și lux. Statisticile umflă, multimele enorme, rândurile de oameni care se predau, elogiile demnitarilor și a primarilor, etc., sunt ridicate în slăvi. Toate cu scopul să atragă publicitate... și bani. Săracul se înșală când crede că își aduce ofranda în „slujba lui Dumnezeu”, când de fapt tot ce face e să ajute pe un predicator sau altul să-și păstreze reputația sau să trăiască în saloane fastuoase de Hollywood.

Predicatori care au case și cabane lângă lac, un yacht pe lac, și un cont puternic la bancă, au îndrăzneala să mai ceară. Cu așa oameni de jupuială credeți că va aduce Duhul Sfânt trezirea? Acești băietăși-predicatori, drăgălași de ei, nu-și mai schimbă costumele o dată pe zi, ci de două sau de trei ori. Îl predică pe Cristos din iesle, dar ei trăiesc în hotelurile extravagante. Ca să-și facă poftele, storc audiența de bani până la sânge, în numele Celui care a trebuit să împrumute un ban ca să-și poată ilustra predica. Se ospătează la mese nesfârșite în amintirea Celui care a postit singur în pustie. Azi evangheliștii se cred vrednici nu numai de salarii enorme, dar și de avantaje bancare. Ce înfricoșătoare vor fi toate acestea în ziua judecării!

Trezirea întârzie fiindcă am ieftinit Evanghelia. Avem azi imnuri religioase care se cântă în tempo de dans, nu numai pe discuri, casete, la radio, ci și în biserici. Am pus sângele și suferințele Mântuitorului într-o atmosferă de carnaval, închipuiți-vă! L-am aranjat pe Duhul Sfânt să fie sincopat! Platforma de evanghelizare arată ca vitrina unei prăvălii de

măruntisuri, o paradă de manechine. Mai degrabă m-as astepta ca o broască să cânte la pian Sonata Lunii de Beethoven, decât să-i văd pe acești predicatori lucioși de azi că aduc pocăinta în sufletele oamenilor. Evanghelistii de azi sunt pregătiți să facă orice pentru oricine, doar să atragă lumea să vină în față să capete niste broșuri. Fac apeluri răgusite: „Cine vrea ajutor, mai multă putere, fericire?” Un așa creștinism ușor, fără pocăintă și reverență, aduce dezonoare sângelui vărsat la Calvar. Trebuie schimbată definiția altarelor; căci altarul e locul unde se moare! Cei ce nu vor să plătească pretul, să-l lase în pace.

Trezirea întârzie din cauza neglijenței. Cei de la altare petrec prea puțin timp cu sufletele care caută adevărul și vesnicia. Evanghelistul e fericit să-și vadă prietenii și să stea cu ei. În timp ce sufletele pierdute suspină la altar, el benchetuieste în frisca dulceagă a laudelor primite. Iată de ce și Anglia și America e bântuită de confuzie, nesigurantă, plină de oameni dezorientați.

Trezirea întârzie din cauza fricii. Ca evanghelisti, tinem gura închisă când vedem falsitatea religiilor de azi, ca și cum ar fi mai multe nume prin care am putea fi mântuiți. Dar textul de la Faptele Apostolilor 4:12 se află încă în Sfintele Scripturi și spune că „nu este alt Nume sub cer”. Unora lucrul acesta li se pare colorat cu prea mare intoleranță.

Ilie și-a bătut joc de preoții lui Baal și le-a vorbit cu dispreț, văzându-le neputința. Mai bine, fugi afară în întuneric (ca Ghedeon) și dă rămă dumnezeii falși, decât să-i tolerezi, călcând voia lui Dumnezeu. Cultele acestea lipsite de Evanghelia lui Cristos, religiile lumesti care apar ca ciupercile la acest ceas de miez de noapte, Îl ispitesc pe Dumnezeu. Nimeni nu vrea să sune alarma? Nu mai suntem Protestanți, suntem doar ne-catolici! Împotriva cui și a căror lucruri protestăm noi? Dacă am fi pe jumătate de calzi pe cât ne credem, și doar zece la sută de puternici pe cât spunem că suntem, creștinii ar fi botezați în sânge, ca și în apă și în foc.

Wesley a văzut usile bisericilor engleze închise în fața lui, iar Rowland Hill spune despre el: „Wesley și armata lui de salahori laici - o legiune întreagă de predicatori neprofesioniști adunați dintre fierari, tinichigii, cărutasi și hornari - au ieșit să otrăvească mintile oamenilor!” Ce limbaj profan! Dar orice au spus oamenii de el, lui Wesley nu i-a păsat. Nu i-a fost teamă nici de oameni, nici de diavoli. Dacă Whitefield era privit în Anglia ca o parodie, în cel mai josnic sens, dacă primii creștini au înfruntat cu pretul vieții lor orice infamie, cum se face că astăzi, din moment ce păcatul și păcătoșii au rămas aceiași, noi, predicatorii, nu mai provocăm mânia iadului? De ce suntem în mod atât de frigid de comuni, în mod atât de splendid de nepăsători? În cazul nostru, ne răscolim, însă n-avem treziri. Dar în lumina Bibliei și a istoriei Bisericii, spuneti-mi, unde au fost treziri fără răscoale?

Trezirea întârzie pentru că ne lipsește insistența și urgența în rugăciuni. Un predicator vestit a intrat într-o conferință biblică zilele trecute spunând: „Am venit la această conferință având pe suflet o mare povară a rugăciunii. Cei care doresc s-o împartă cu mine, să arate prin ridicare de mână, și vă rog să nu fim ipocriți!” Mulți au ridicat mâna. Dar mai târziu în timpul săptămânii, când a fost anunțată o oră de rugăciune pe la miezul nopții, vestitul predicator s-a dus să se culce. N-a fost ipocrit, nu? S-a stins integritatea. O viață superficială. Factorul care singur e cel mai important în oprirea Duhului Sfânt de a aduce o trezire spirituală e lipsa aceasta de luptă a sufletului în rugăciune. Am înlocuit propagarea cu propagandă. Ce nebunie! Noul Testament adaugă un post-scriptum în legătură cu prorocul Ilie. La Iacov 5:17 e scris: „S-a rugat!” Dacă n-ar fi fost lucrul acesta, citind Vechiul Testament doar, am fi spus: „Ilie a prorocit!”

În rugăciunile noastre noi nu ne-am împotrivit încă diavolului până la sânge. Nu, noi nici măcar nu facem ca „sufletul să ni se frământă în sudoare”, după cum spunea Luther. Noi ne rugăm cu o atitudine de „Ce ne pasă?! Ne rugăm rugăciuni la întâmplare! Dăm lui Dumnezeu ce nu ne costă pe noi nimic. N-avem nici măcar o singură dorință care să ne înflăcăreze. Suntem doar: intermitenți, capricioși și spasmodici.

Singura putere în fața căreia Dumnezeu cedează e cea a rugăciunii. Noi scriem despre puterea rugăciunii, dar nu ne luptăm în rugăciune. Un titlu care se potrivește bine pentru biserică de azi e „Nu s-a luptat!” Facem expoziție cu darurile noastre, fie naturale fie spirituale; ne spunem părerile pe undele aerului, vederi politice și sociale. Scriem cărți ca să îndreptăm pe un frate în problemele de doctrină. Dar cine e gata să ia cu asalt fortăreața diavolului? Cine i se va împotrivi diavolului? Câți sunt gata să renunțe la mâncare, la anturaj plăcut, la somn, pentru ca iadul să tremure de ei în lupta înclestată, pentru

ca demonii să fie făcuți de răs, pentru ca robii să fie eliberați, pentru ca iadul să fie decimat și sufletele înlăntuite să iasă de sub puterea lui; și toate ca răspuns la lupta acestor oameni gata de sacrificiu, a acestor suflete spălate prin sânge.

În final, trezirea întârzie pentru că noi furăm slava care aparține numai lui Dumnezeu. Ascultați și uimiți-vă. Domnul Isus a spus: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni.”⁴¹: „Cum puteți crede voi, cari umblati după slava pe care v-o dati unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” (Ioan 5:41,44). Să dispară toate laudele și bătăile pe umăr și măgulele firești de la amvoane! Să piară cu aceste mândrii desarte ca: „Programele mele”, „Lucrările mele”, „Biserica mea” „Cărțile mele.” O, ce paradă urâtă a firii la amvoane: „Avem marele privilegiu azi să”... și e prezentat predicatorul. Vorbitori (care de fapt sunt acolo numai prin har) acceptă toate aceste laude, adică nu - chiar se asteaptă la ele!⁴² de fapt, dacă-i ascultăm bine pe toți, n-am fi știut că sunt mari dacă nu ni s-ar fi spus.

Sărăcuțel de Dumnezeu! Nu capătă prea mult din partea noastră! Mă mir însă că nu-⁴³i împlineste încă făgăduința și nu ne varsă din gura Lui. Am greșit! Ne-am murdărit. Ne plac laudele oamenilor. Căutăm slava „pe care ne-o dăm unii altora.”

O, Doamne, ridică-ne din această împerechere cu lumea și din acest putregai!

Binecuvântă-ne, sfărâmându-ne!

Judecata trebuie să înceapă cu noi, predicatorii!

„Evanghelia nu e o poveste învechită, pe care o înțelegem noi. Ea e un foc al Duhului, ținut aprins de Iubirea Nemuritoare; și vai nouă, dacă, prin neglijența noastră în a înflăcăra darul lui Dumnezeu care este în noi, focul acesta se micșorează”.

Dr. R. Moffat Gautrey

„Cea mai mare minune din ziua aceea (Rusaliele) a fost transformarea care a avut loc în acei ucenici cuprinși de așteptare. Botezul cu foc i-a transformat pe ei însși”.

Samuel Chadwick

„Semnul Crestinismului nu e o cruce, ci o limbă de foc”.

Samuel Chadwick

„Evanghelia e un fapt; deci spune-l în mod simplu.

Evanghelia e un fapt plin de bucurie; deci spune-l cu entuziasm.

Evanghelia e un fapt care ți s-a încredințat; deci spune-l cu credinciosie.

Evanghelia e un fapt al unui moment infinit; deci spune-l fără preget.

Evanghelia e un fapt al iubirii infinite; deci spune-l cu simțire.

Evanghelia e un fapt greu de înțeles pentru unii; deci spune-l cu ilustrații.

Evanghelia e un fapt despre O Persoană; deci predică-L pe Cristos.”

Archibald Brown

„Adevărata predică e atunci când sudoarea se amestecă cu sângele”.

Dr. Joseph Parker

CAPITOLUL 7

Unde sunt predicile acelea înflăcărate?

Au trecut secole de când reformatorul elvețian Oecolampadius a forjat expresia: „Cu cât mai mult ar influența lucrarea doar o mână de oameni buni și zeloși, decât o mulțime de oameni căldicei!” Trecerea vremii n-a tocit tăișul acestei fraze. Da, avem nevoie de mai mulți predicatori care să fie „oameni buni și zeloși.” Isaia a fost unul din aceștia, cu „vaiul” mărturiei lui: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate!” Apostolul Pavel a fost un altul, și el cu un „vai”: „Vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia!” Dar mi se pare că, punându-i pe aceștia doi la o parte, nimeni n-a simțit măsura covârșitoare a misiunii noastre și n-a exprimat-o atât de clar ca și Richard Baxter din Kidderminster, în Anglia. Ascultați cuvintele lui ca răspuns unuia care-i cerea socoteală de lucrarea sa: „Dacă ți-aș dori ceva rău, ți-aș da clipele mele de odihnă în locul orelor tale de lucru. Am motive să mă consider cel din urmă dintre sfinți, dar mi-e teamă să spun că până și munca cea mai grea a muncitorilor e o plăcere pentru trup pe lângă munca mea, deși n-aș schimba-o pentru nimic în lume. Munca lor le păstrează sănătatea; a mea o consumă. Munca lor e mereu mai ușoară; a mea e într-o continuă durere. Ei au ore și zile de vacanță; eu abia dacă am timp să mă gândesc. Nimeni nu-și bate joc de ei pentru munca lor; eu, cu cât lucrez mai mult, sunt mai urât și am mai multe neazuri ”

Atitudinea aceasta în mărturie are ceva din dorul după câștigarea de suflete a bisericii din primul veac. Acesta e Baxter care căuta să predice „ca un om înaintea morții predicând altor oameni înainte de moarte.” O generație de predicatori de calibrul acesta ar salva această generație de păcătoși de la gura înfometată și deschisă a iadului.

S-ar putea să avem azi un număr record a celor ce frecventează bisericile, cu un număr record a celor lipsiți de evlavie. S-ar putea de asemenea ca vina să fi fost liberalismul teologic din trecut. Țapi ispășitori găsim în televiziune; și mulți predicatori arunca anatema asupra televizorului. Dar, oricât ar avea aceștia dreptate, pot să întreb și eu ceva? Nu cumva avem de spus și noi ceva asupra noastră, în vorba veche: „Vina cea mare, alesule Brutus, e chiar în noi!”?

Îmi ascut bisturiul pentru o operație mai adâncă în carnea celor de la amvoane: Cum de s-a stins înflăcărarea din predici? Unde e zelul înfocat din vestirea Evangheliei? E o artă moartă? Ne-am resemnat cu predici „bufet-expres” (pipărate cu glume), spuse în grabă, croite după gustul clienților? De ce nu mai îndrăznim să aducem „puterile veacului viitor” la fiecare din adunările noastre? Priviți la Pavel. Cu o ungere din plin a Duhului Sfânt asupra sa, a ieșit să răstoarne Asia Mică, devastându-i piețele, răscolindu-i sinagogile, asaltându-i palatele. A ieșit năvalnic cu strigătul Evangheliei în inimă și pe buze. Lenin ar fi spus: „Faptele sunt lucruri încăpățanate, obsedează!” Uitați-vă la faptele lui Pavel; vă veți da seama că nu vă mai lasă liniștiți. Sunt un rechizitoriu față de compromisurile la care se pretează creștinismul de azi. Pavel n-a mers doar să predice în orașe, s-a dus să scuture orașele. Și a mai avut timp să umble și să bată pe la ușile oamenilor, și să se roage pentru salvarea celor de pe străzi.

Artiștii de estradă de ieri sunt azi evangheliști de estradă în biserici. Un predicator vestit a refuzat chemarea să predice într-o biserică fiindcă i-au oferit doar cinci sute de dolari. Nu-i de mirare că cineva a spus despre acești oameni că sunt gata să plângă după sufletele altora... dacă prețul e bun. Vor plânge ca Iuda, dar prea târziu! Nu cumva slăbiciunea din popor e din cauza fărădelegilor de la amvoane?

Sunt tot mai convins că lacrimile sunt parte integrantă din predicarea pentru trezire. Frați predicatori, acum e timpul să roșim de rușine fiindcă nu ne-a fost rușine, să plângem fiindcă n-am avut destule lacrimi, să ne umilim pentru că n-am avut spiritul smerit de slujitori, să suspinăm fiindcă n-am avut poveri suficient de grele, e timpul să ne mâniem împotriva noastră, fiindcă nu ne-am mâniat când am văzut monopolul diavolului asupra lumii în acest timp din urmă, e timpul să ne mustram și să ne pedepsim pe noi înșine pentru faptul că lumea din jur poate trăi fără să-i pese de noi și fără să încerce să ne pedepsească.

Rusaliile au însemnat chin; noi trăim în confort. Rusaliile au însemnat poveri; nouă ne place ușurința. Rusaliile au însemnat închisoare; noi am face orice numai să n-ajungem acolo pentru Domnul. Probabil Rusaliile retrăite ar însemna pentru mulți închisoare! Am spus Rusalii, nu Pentecostalism, deși nu vreau să arunc cu pietre.

Închipuiți-vă că în duminica viitoare ar avea loc iarăși Rusaliiile. Suntem dotați ca Petru, de sus, și la vorba noastră Anania să cadă mort iar soția lui să înlemnească lângă el! Rezistăm azi la așa ceva? Sau luați-l pe Pavel: spune un cuvânt, și Elima orbește. Azi predicatorul ar fi dat în judecată pentru așa ceva. Până și prosternarea la pământ, un fenomen care a însoțit trezirile spirituale de-a lungul istoriei, ne-ar aduce un „nume urât” azi. Ar fi prea mult pentru inima noastră plăpândă.

Pledez, ca și la începutul acestui articol, pentru predici majestice. Diavolul vrea să punem accent pe lucrurile minore. Mulți dintre noi vână șoareci, în timp ce leii sfârtec țara! Ce s-a întâmplat cu Pavel în Arabia, n-am putut încă să aflăm. Nimeni nu știe. A avut el acolo viziunea minunată a cerului și a pământului nou și a văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie? Nu știu. Dar știu un lucru: Pavel a schimbat Asia, i-a îmbolnăvit de icter pe evrei, i-a iritat la nebunie pe romani, pe învățați i-a învățat și pe temniceri i-a potolit. Acest om, Pavel, și încă unul, Sila, au dinamitat ziduri de închisoare... prin rugăciune, și nu le-a păsat de pierderile avute de stat din cauza predicării Evangheliei.

Pavel, robul lui Cristos, Pavel, robul iubirii, și-a dat seama că fusese cel mai îndărătnic suflet cu care a avut Dumnezeu de-a face, și s-a pus să scuture cu îndărătnicie ținuturi întregi pentru Dumnezeu. Da, Pavel a coborât în vremea lui „puterile veacului viitor”, a blocat avansul Satanei, și ne-a întrecut pe toți în suferință, în iubire în rugăciune. Fraților, pe genunchi din nou, ca să redescoperim evlavia și puterea apostolică. Să dispară de la noi predicile leșinate!

„Biserica s-a oprit din mers undeva între Calvar și Rusalii!”

J. I. Brice

„Cum mă voi simți la judecată, dacă o mulțime de ocazii pierdute vor trece prin fața mea în defilare, și toate scuzele mele nu vor fi altceva decât deghizări ale lașității și mândriei mele!”

Dr. W. E. Sangster

„O, sfinte fluviu! O, sfântă ploaie! Nimeni din cei ce te așteaptă nu te așteaptă în zadar!”

Tersteegen

„Trezirea spirituală e infuziunea Spiritului într-un corp amenințat să moară”.

D. M. Ponton

„O trezire a religiei presupune o adormire”.

B. G. Finney

Credincioșii necredincioși

Într-una din zile un suflet simplu va lua Cartea lui Dumnezeu, o va citi, și o va crede; și atunci noi toți ceilalți ne vom simți rușinați. Am adoptat o teorie convenabilă că Biblia e o Carte care trebuie explicată, în timp ce întâi și întâi de toate ea e o Carte care trebuie crezută și trăită.

Faptul acesta bate mereu la ușa gândirii mele în ultimele zile: e o mare diferență între a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu și a-L cunoaște pe Dumnezeu care a scris Cuvântul. Nu vi se pare că la toate cursurile biblice auzim mereu aceleași lucruri repetate, și plecăm de la ele fără să ni se fi îmbogățit credința? Probabil Dumnezeu n-a mai avut niciodată un set de așa „credincioși necredincioși” ca și generația aceasta de creștini. Ce adevăr umilitor!

Mai tânjim noi azi după bogății spirituale? Un marinar fără nici un ban poate să fie frământat de gândul că traversează Atlanticul, știind că sub apele lui zace în adânc vasul Lusitania cu zece milioane de dolari, și ar putea să le aibă el. Doar o singură piedică: câțiva kilometri de apă între ei! Tot așa, Biblia, carnetul de cecuri al creștinului din partea Domnului slavei, spune: „TOATE lucrurile sunt ale voastre... și voi sunteți ai lui Cristos, iar Cristos este al lui Dumnezeu.” Simt o indignare în ultima vreme în legătură cu sărăcia noastră, a credincioșilor.

Rareori avem ore de rugăciune fără să auzim fraza: „Doamne, Tu poți face așa ceva!” (în legătură cu anumite cereri specifice). Dar e aceasta credință? Nu. E doar recunoașterea atributului omnipotenței lui Dumnezeu. Eu cred că Domnul slavei, neschimbat și atotputernic, poate să schimbe în aur masa aceasta (destul de mare) la care bat acum la mașină. E în puterea Lui să schimbe apa în vin, lemnul în aur. Dar apa a schimbat-o în vin fiindcă a fost nevoie de minunea aceea. În momentul de față aș putea folosi un milion întreg de dolari (și nici un bănuț n-aș folosi pentru folosul meu personal) într-un mod care nu m-ar face să roșesc în „ziua aceea”; și cred că există o nevoie adevărată. Dar a spune că El poate schimba lemnul în aur, nu înseamnă că lemnul se schimbă. Dar atunci când mă ridic și spun: „Dumnezeu va face minunea, va schimba masa aceasta în aur!”, problema e rezolvată.

Cu toții știm că „cea mai mare dintre ele” (dintre credință, nădejde și dragoste) nu e credința. Dar de ce s-o trecem cu vederea? Se mai găsește azi credință curată? Câtă travestire de credință e în interpretarea unora! Un strigăt familiar azi: „Cred că Dumnezeu vrea să transmitem prin încă zece stații de radio; așteptăm ca El să ne asigure nevoile financiare; vă rugăm trimiteți plicurile cu bani până săptămâna viitoare.” Aici e credință și insinuare, dar nu e fereastra deschisă numai înspre cer. Noi creștinii repetăm papagalicește: „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre”; dar, realmente, credem noi asta?

Fără a-i micșora valoarea, capitolul 11 de la Evrei ar putea avea o urmare; ar putea include pe Hudson Taylor (fondatorul Misiunii Interne din China), George Müller, Rees Howells, și alții, care „prin credință” au înfăptuit lucrări mari. Nu e oare rușine că spunem vorbe mari despre bogățiile Domnului nostru, în timp ce umblăm bolnăvicioși în zdrențe? Dumnezeu onorează, nu înțelepciunea, nici personalitatea, ci credința. Credința Îl onorează pe Dumnezeu. Iar Dumnezeu onorează credința. Dumnezeu e acolo unde credința Îl caută. Într-un anumit sens, pe care sper să-l înțelegeți, credința Îl localizează pe Dumnezeu. Credința e conexia între neputința noastră și atotputernicia Sa.

Lumea științei a depășit bariera sunetului; lumea din jurul nostru, cu desfrâul și poftele din ea, ne strigă că a depășit bariera păcatului. Acum, Dumnezeule mare, oare nu e timpul și pentru noi ca, printr-o credință simplă și hotărâtă, să depășim bariera îndoielilor? Îndoiala slăbește, distruge credința. Credința distruge îndoiala. Scriptura nu spune: „Dacă poți explica Scripturile, toate lucrurile sunt cu putință celui ce le explică.” Dumnezeu, fiindcă este Cel ce este, nu va fi niciodată explicat în timp; și cred că nici chiar în veșnicie nu va încerca să Se explice pe Sine sau căile Sale. Scriptura, care e imutabilă ca și Autorul ei, spune: Dacă crezi, TOATE (iarăși acest cuvânt care ne urmărește) lucrurile sunt cu putință celui ce crede.”

Am auzit adeseori pe unii spunând (când erau respinși de la o slujbă pentru care se credeau calificați): „Azi nu contează ce cunoști, ci pe cine cunoști.” Nu știu exact cât de reală e expresia aceasta în lumea de afaceri, dar sunt absolut sigur că e adevărată în domeniul spiritual. Cu ce știm despre Dumnezeu am umplut bibliotecile. (Nu vestejesc nici studiul, nici înțelepciunea de sus). Dar, ce cunoaștem e ceva; pe Cine cunoaștem e cu totul altceva. Apostolul Pavel n-avea nimic, și

totuși spunea: „Am de toate!” Ce sublim paradox! Binecuvântată sărăcie! Pavel era bogat spiritual. Meritele sale, zidind Împărăția și punând în scris graiul Domnului, nu l-au amețit. În ciuda înfăptuirilor sale fără egal, îl găsim că vrea ceva mai mult: „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui.” În mare parte, obstacolul pe care îl întâmpină credincioșii în trăirea promisiunilor lui Dumnezeu în fața celorlalți oameni este și ceea ce numim noi „eul personal .” Pavel își amintește de clipa când vechiul rege „EU” a fost detronat și - chiar mai mult - răstignit pe cruce! (Galateni 2:20). Atunci a fost întronat ca Domn Isus Cristos. Înainte ca să fim călăuziți de El, în viața noastră trebuie să moară dorința de mărire, egoismul. Cine e omul, nu e important. Ce cunoaște omul nu contează. Dar ce este el în ochii lui Dumnezeu, iată ce contează. Dacă-L supărăm pe Dumnezeu, contează oare cui îi place de noi? Și, dacă lui Dumnezeu Îi suntem plăcuți, contează oare cui nu-i place de noi? Cine suntem e ceva, dar ceea ce suntem prin unirea cu Domnul e cu totul altceva. Personal, sunt nemulțumit de ceea ce sunt acum. Dacă „ai ajuns” la desăvârșire, ai milă de fratele tău mai slab și roagă-te pentru mine.

Există un fel de credință firească, intelectuală, logică. Și există un alt fel de credință, spirituală. La ce bun e să predicăm Cuvântul, dacă, atunci când îl prezentăm, nu există flacăra credinței care să-i dea viață. „Căci slova omoară!” Să adăugăm moarte la moarte? Cel mai mare bine pe care-l poate face cineva pentru creștinism e să-l pună în legătură cu puterea fără margini a lui Dumnezeu.

Făgăduința Lui rămâne valabilă: „Acei ce vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămânea tari și vor face mari isprăvi!” O, dacă e unul, unul singur dintre noi, care Îl cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, atunci, păzea, Lucifere!

„Până ce nu se vor întoarce la conducerea poporului oameni care știu să smeriți în umbră, vom vedea mai departe o deteriorare a calității traiului creștin an de an până vom atinge punctul în care Duhul Sfânt întristat se va retrage, ca fi strălucirea slavei din templu”.

Dr.A. W. Tozer

„Nimeni nu e pe deplin acceptat până ce n-a fost mai întâi pe deplin respins”.

Autor necunoscut

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!”

Galateni 6:14

„Dacă aș avea o mie de capete, mai bine să le pierd pe toate, decât să-mi reneg credința”.

Luther, la Dieta din Worms

„Nu mi-e teamă de tirania oamenilor, și nici de invențiile diavolului împotriva mea”.

John Knox

„Nu trebuie să renunțăm la adevăr nici cu prețul vieții noastre, căci nu trăim pentru veacul acesta, nici pentru prinții de azi, ci pentru Domnul!”

Zwingli

CAPITOLUL 9

Se caută: Proroci pentru vremuri de restriște

Capul apostolului e deja jumătate în gura leului. Și ce dacă! În fața lui Agripa acest ucenic Pavel, plin de curaj și de vitejie, n-are nici emoții, nici rezerve. Nu-și poate ține gura niciodată, nicăieri. Curajul fizic îl face pe acest om brav să fie erou într-un anumit fel; curajul lui moral, cu care înfruntă opiniile oamenilor oricine ar fi ei, îl face erou într-alt fel. Amândouă acestea l-au ridicat pe Pavel la statura de Daniel al creștinilor în „groapa cu lei” a Romei. Oamenii pot distruge trupul unui proroc, dar pe proroc nu-l pot distruge.

Când scriu acum ceasul arată aproape miezul nopții, iar pe fereastră se vede afară un cer negru ca o catifea. Transferați-le acestea în domeniul politic, și veți observa un cer fără nici o stea călăuzitoare. În domeniul moral, întunericul e și mai gros. Ce să spunem de domeniul religiei! Cercetați câte emisiuni religioase sunt; căutați să vedeți câți privesc acum la televizor pe evangheliștii de frunte care au emisiuni la această oră; câți „converși” sunt cu adevărat creștini în urma eforturilor de anul trecut; când ați terminat, îmi spuneți rezultatul, și atunci am să strig ca un uragan: „Luna trezirii n-a răsărit încă peste această generație de oameni care merge la iad, care Îl respinge pe Cristos, care aleargă nebunește spre judecată.” Azi nici măcar nu mai stăm „fără grijă în Sion!” Am trecut de faza aceasta. Azi dormim de-a binelea. În biserică, în loc de stâlpi avem perne.

Cum spuneam, apostolul Pavel, stând în fața lui Agripa, avea deja capul pe jumătate în gura leului. Era conștient că picioarele groparilor nu erau departe, așa că Pavel „dă drumul la tot focul” până ce imoralul de Agripa, fie el chiar rege, începe să se bâlbâie: „Curând mai vrei tu să mă convingi să mă fac creștin!” Apoi Festus, un simplu spectator, uită manierele elegantei și strigă în gura mare: „Pavele, ești nebun! Prea multa ta învățătură te face să dai în nebunie!” Pavel îl parează: „Nu sunt nebun, prea alesule Festus!” (Mi se pare că tonul vocii lui arată că păcătoșii din audiență s-au înfuriat).

Spuneți-mi însă, când predicăm Evanghelia cea veșnică, are cineva impresia că „delirăm” (așa cum traduce Rotherham cuvântul „nebie”) sau că „am înnebunit” (cum îl traduce Weymouth)? Dimpotrivă, ne gândim la colectă, sau la numele nostru mare pe care trebuie să-l apărăm, sau ne gândim la părerea poporului pe care să nu le jignim.

Metodiștii și-au încheiat nu demult în Anglia congresul anual, sau „Încorporarea Anuală a Poporului ce se cheamă Metodist”, un lucru pe care l-a început John Wesley în 1784: S-a ținut la Newcastle (1958). În ciuda eforturilor colosale de evanghelistism în masă și a mult lăudatei „lucrări de disciplinare”, conducătorii metodiști au recunoscut cu lacrimi că „luminarea evanghelistismului e aproape stinsă.” Printre ei sunt unii cu gândiri largi, cu inimi mari și viziuni largi. Uitați-vă înăuntrul sălii de dezbateri. Stă în picioare Edwin Sangster, savant, teolog, autor, și acum conducătorul Bordului de Misiune Internă al Metodismului. Nu respinge acuzația că metodismul e slăbănog și (spun unii) aproape de moarte. Omul acesta e mișcat și vorbește mișcător. Ascultați-l ce spune: „Ne luptăm cu ceva ce zace adânc în sufletul țării. Pentru boala aceasta adâncă, avem nevoie de o terapie cu raze puternice Roengen, pe care nu le-am găsit încă.” Apoi adaugă: „Cu toată pasiunea și părerea de rău îmi dau seama că în Anglia, în loc să aibe loc trezirea pe care o așteptam cu toții, înflorește agnosticismul. În ultimul an numărul membrilor Metodismului a fost la nivelul cel mai scăzut în ultimii 13 ani, și peste 100.000 de copii au încetat să mai frecventeze clasele noastre de școală duminicală” (Înterup aici: Nu cumva televizorul are ceva de-a face cu această scădere?) „În fiecare an din ultimii doisprezece, numărul predicatorilor a scăzut continuu; până ce în anul trecut a ajuns la 276.” (Acum 20 de ani, Dr. Sangster scrisese o carte: „Poate Metodismul să renască iar?”, știind de atunci că ceva era nesănătos în inima bisericii). Dar să-l lăsăm pe Edwin Sangster să-și încheie frământata lamentație: „Am tras nădejde că vom putea chiar și cu un număr mai mic de membri să înaintăm, contând pe convingerile sănătoase ale noilor converși. Dar, chiar și cei din bănci duc o luptă disperată pentru credință.”

Iar Metodiștii din Anglia nu sunt singurii în starea aceasta perplexă. Spuneți-mi, voi australienilor, cum e la voi? Ce face biserica în Africa de sud? În America numărul celor ce participă la închinăciune e la un număr record de mare; dar în statistici sunt cuprinși și evreii și catolicii și martorii lui Iehova, etc; apoi să nu uităm că închisorile sunt tixite iar sălile de divorț ale tribunalelor sunt pline la refuz.

Oameni, care se laudă cu intențiile lor bune dar care sunt de fapt sângeroși și nedrepti, conduc guvernele multor popoare. „Cât de nesigur este capul ce poartă-n lume o coroană!” Pentru timpurile de azi strigătul martirilor e: „Până când zăbovești, Stăpâne, să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Strigătul celor vii (vreau să zic, al celor vii în Cristos, cu o viață lăuntrică în Dumnezeu) trebuie să fie: „Oare, Dumnezeule, nu vei face dreptate aleșilor

tăi care strigă zi și noapte către Tine, măcar că zăbovești față de noi?" Se apropie ziua când mântuirea va deveni imposibilă, iar judecata inevitabilă.

Cui i s-a dat mult i se va cere mult. Milioane umblă în întuneric fiindcă nimeni nu le dă lumina. Țările democratice poartă vinovăția enormă prin faptul că au avut lumina și au înăbușit-o sub „obrocul afacerismului” sau „patul leneviei.” Păcatul acesta de Sodoma va trebui să primească pedeapsa Sodomei. „Iată care a fost nelegiuirea serei tale Sodoma”, spune Ezechiel 16:49, „era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare.” E nevoie de proroci pentru această zi a pierzării, pentru aceste vremuri de restriște, oamenii ai lui Dumnezeu, care să vorbească „de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” Dacă nu-i mână Dumnezeu pe predicatori, atunci ce să mai așteptăm de la ceilalți. Dar, slavă Domnului, El și azi lucrează!

Nimeni, nici Ghedeon, azi nu mai are neplăceri din cauza vedeniilor. Nu vorba, ci fapta e cea care aprinde mânia celor ofențați. Când Ghedeon a dărâmat altarul lui Baal, abia atunci s-a deslănțuit furia iadului. Când Ioan Botezătorul le-a spus preoților „năpârci” și s-a ridicat împotriva desfrâului lui Irod, atunci și-a semnat verdictul de moarte. Da, avem nevoie de proroci pentru aceste vremuri de restriște! Priviți la interesul crescând față de cultele false: Revista Newsweek, din 4 august 1958, spune că Homer Knorr, președintele „Societății de Biblii al Turnului de Veghe” va închiria stadionul din New York pentru o mare întâlnire a martorilor lui Iehova, cea mai mare de până acum (150.000 adunați laolaltă); și acesta e un semn al creșterii lor. Evenimentul va ține opt zile și se va încheia cu un botez a 4.600 de predicatori fanatici, care - fără plată - vor porni peste mări și țări cu religia lor care Îl neagă pe Cristos, sucește Cuvântul lui Dumnezeu și e născocită de oameni, ca să mai facă un ucenic ca ei, dar de șapte ori mai rău. Nu vă face să vă gândiți puțin, în special după ce spusese mai înainte că în Anglia frecventarea bisericilor și numărul predicatorilor e la nivelul cel mai scăzut din istorie?

Mai poate oare acest sistem bine organizat dar paralizat, pe care îl numim creștinism, să mai reziste mult pe pământ? Să aibă oare Sangster dreptate când spune că nu s-a găsit încă remediul pentru boala care a cuprins această națiune? (N-ar fi mai bine să spunem că eșecul e din cauza părăsirii metodei vechi, a predicării pocăinței de păcate, a nașterii din nou și a sfințirii?) A rămas în inima mea ascunsă o mângâiere; v-o împărtășesc acum. Când va veni trezirea care vine de sus, pe care o trimite Dumnezeu, va distruge în câteva săptămâni tot ce a încercat să zidească ani la rând acest modernism religios plin de hulă. Prinși în torentul Duhului Sfânt, acești înșelători și răstălmăcitori ai Bibliei își vor vedea luată de ape „casa lor zidită pe nisip”. Capul omenirii e bolnav și inima e leșinată. În socotelile omenești suntem la capătul funiei. Totul e gata „pregătit” pentru marea explozie a veacurilor, care va despica pământul cu distrugerea nucleară. Iadul își cascadează gura și mai larg ca să înghită prada acestor teologi moderniști murdari, prinși în plasă fiindcă au schimbat sângele Domnului Isus cu o „zeamă de linte” (unii îi spun: „critica superioară”). Cu capetele umflate și inimile chircite, aceștia își vor vedea atunci nebunia.

Braț al Domnului, trezește-te! Întărește-te! Acesta e ceasul trezirii! Acesta e ceasul pierzării! Unde sunt oamenii lui Dumnezeu? Profeții pot fi însoțiți de minuni, dar trebuie să aibe un mesaj! În felul lor modern, oamenii zăpăciți de duhul lumii, întrebă: „Avem vreun cuvânt de la Domnul?” Ei știu că nu poate veni că un cuvânt inteligent nu poate veni din altă parte. Fiindcă Dumnezeu nu poate să mintă, Ioel 2 și Maleahi 3 se vor împlini. „Și deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați!” Ce mângâiere! Acum uscăciune; în clipa următoare eliberarea! Cu zece minute înainte ca să sosească Ioan Botezătorul nimeni nu știa că e acolo. Așa cum a mai fost, sunt sigur, va fi iarăși! Dumnezeu va capta urechea și inima și gura cuiva. Oameni, ascunși în taină acum, se vor ridica deodată să vorbească în puterea Duhului adevărurile înflăcărâte pe care poporul are nevoie să le cunoască. Și cuvintele lor vor arde ca focul topitorului. Cu lungă și îndelungă răbdare însă, Dumnezeu așteaptă!

Dar când Se va ridica, „cine va putea să sufere ziua venirii Lui?” La suflarea Duhului, oamenii care acum „trag după ei nelegiuirea cu funiile minciunii”, se vor îndoii ca un lan de grâu în bătaia vântului. Cancelariile ateștilor vor tremura la știrile operațiilor supranaturale pe care le va înfăptui Dumnezeu. O, dacă ar precipita El trezirea în China, Rusia, Germania, etc., - țări pârjolate de focul propagandei ateiste. Pe de o parte, acestea au mare nevoie de trezire; dar, pe de alta, țările libere au nevoie de o nouă provocare la misiune, așa cum a fost chemat Iona să meargă la Ninive.

Faraon în cele din urmă s-a plecat sub presiunea celor zece plăgi, și, condus de Moise, poporul Israel a ieșit victorios. Azi avem alte zece plăgi, mai fioroase, mai sinistre, mai puternice decât acelea (fiindcă sunt pe scară mondială, nu restrânse la granițele Egiptului); dar chiar aceste plăgi n-au topit inima omului modern, ci l-au împietrit și mai tare, l-au făcut mai rău, mai arogant.

Unde e azi Moise să pornească înainte?

Oare vom lăsa ca să piară lumea în lagărul sclaviei imorale, iar noi să nu facem nimic spre a-i elibera? Ne complăcem să fim doar spectatori, în timp ce Lucifer, cu milioane de oameni legați de carul său infernal, mătură suflete pe drumul cel „larg” înspre întunericul veșnic? Trebuie să învățăm secretul acelor binecuvântați eroi despre care Cuvântul spune că „prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor” („Leul” acela care dă târcoale, răcnește și caută pe cine să înghită).

Pentru ziua de azi, a pierzării și prăbușirii, protestantismul nostru palid, jalnic, paralizat, are nevoie de oameni care să fie umpluți și călăuziți de Dumnezeu.

Se caută - proroci ai lui Dumnezeu!

„Un botez al sfințeniei, o demonstrare publică a vieții în Cristos, iată nevoia strigătoare la cer a zilei de azi”.

Duncan Campbell

„Isus a venit să aducă din ceruri focul sfânt,

Să ne aprindă-n inimi al dragostei altar

Oh, dacă ne-ar cuprinde pe-ntregul pământ

Înflăcări slăvită aprinsă la Calvar!

Botezul fără seamăn al focului cel sfânt,

Din ceruri limbi de flăcări, pe-altar - inima mea!

Botezul ce ne strânge pe toți în legământ

Când Duhul Sfânt Își pune în noi pecetea Sa!”

George Crofy

„Aceiași membrii ai bisericilor creștine care sâmbăta strigă în gura mare la meci, ca indienii la atac, duminica stau în biserici ca statuile de lemn”.

Vance Havner

„Nu poate fi nici o trezire spirituală cât timp „Amin!” și „Ochi înlăcrimați” lipsesc din biserici”.

C. G. Finney

CAPITOLUL 10

Focul naște foc!

Oamenii rugăciunii trebuie să fie oameni de oțel, căci urmează să fie asaltați de Diavolul chiar înainte ca să dea ei asaltul împotriva împărăției lui.

Rugăciunea care este un fel de petiție adresată Marelui Stăpân al Universului, e doar un aspect al acestui conflict multiplu. Ca și orice alt lucru din viața credinciosului, rugăciunea poate fi dezechilibrată. Rugăciunea nu poate înlocui munca; și la fel, munca nu poate înlocui rugăciunea. În strălucita sa lucrare, deși puțin cunoscută, „Arma Rugăciunii”, E. M. Bounds spune: „E mai bine să lași ca lucrarea să meargă de la sine, decât să lași ca rugăciunea să fie neglijată.” Și continuă: „Cei mai eficienți agenți de propovăduire a Evangheliei, în continuarea lucrării Domnului Isus pe pământ, și ca un baraj împotriva talazurilor celui rău, s-au dovedit a fi conducătorii de biserici care sunt oameni ai rugăciunii. Dumnezeu Se bazează pe ei, îi folosește și îi binecuvântă.”

Desigur, trezirea lipsește fiindcă rugăciunea lăncezește. De nimic nu se teme Satana atât de mult ca de oamenii rugăciunii. Dar ca să trăiești frumos nu înseamnă să trăiești lung. Un bărbat care moare la douăzeci și opt de ani poate avea o sută de ani în înțelepciune. Libelula își îndreaptă tegumentul și se ridică în zbor de safir către câmpiile înrouate ale pământului ca să trăiască doar câteva zile. Și totuși nici o floare n-are albastrul atât de diafan ca și culoarea platoșelor ei. La fel și în sfera duhovnicească, cele mai bogate haine ale sufletului se țes pe suveica rugăciunii și sunt colorate în durerile care împlinesc suferințele lui Cristos.

Colegii misionari l-au invidiat pe Henry Martyn pentru evlavia sa. Unul din ei scria: „O, dacă am putea să-l ajungem în excelența gândirii, în înălțimea evlaviei, în ascultare, în iubirea pentru alții, în dorința sa aprinsă de a face bine altora, în înțelegerea sa asupra voiei lui Dumnezeu și în câștigarea unui temperament ceresc!” Iată secretul vieții lui în India. Martyn scrie el însuși: „Căile înțelepciunii îmi apar încântător de frumoase, iar traiul lumesc mi se pare fără gust și neplăcut.” El adaugă: „Un lucru deplâng: slăbiciunea mea și lipsa de zel în rugăciunile mele când mijlocesc pentru cei nemântuiți. Iar căldura sufletului meu nu se mărește în proporția luminii pe care am primit-o.” E cineva care ar fi gata să arunce prima piatră împotriva lui Henry Martyn? N-ar trebui să mărturisim cu toții că în rugăciunile noastre de mijlocire ne lipsește căldura?

Prin natura sa, focul naște foc. Dacă mai e împrejur alt combustibil, focul își răspândește domeniul. „Iată un foc mic ce pădure mare aprinde!” Ghița nu produce foc; diavolul nu naște sfinți; și nici predicatorii lipsiți de rugăciune nu pot naște credincioși care să lupte în rugăciune. Și totuși, o singură scânteie care sare de pe nicovală aprinde un oraș. Dintr-o singură lumânare, alte zece mii își aprind lumina! Din rugăciunea fără seamăn a lui David Brainerd și-au început strălucirea stele mari pe firmamentul câștigătorilor de suflete (ca Payson, Carey și alții).

William Carey a citit istoria vieții lui Brainerd, și un dinam a început să se miște în sufletul lui de tânăr, și n-a mai avut astâmpăr până ce n-a plecat spre stâncile de corali ale Indiei. La făclia sufletului topit al lui Brainerd, s-a aprins lumina inimii lui Edward Payson. Astfel, din jurnalul de călătorie al acelui apostol sărac și bolnăvicios al Indienilor nord-americieni, Payson și-a găsit la vârsta de douăzeci de ani inspirația destinului său într-o viață de rugăciune care aproape a eclipsat-o pe cea a lui Brainerd. Ca să mai adaug un fiu născut din scânteia vieții lui Brainerd, un alt cavaler al rugăciunii, care s-a stins din viață la numai douăzeci și nouă de ani, Robert Murray McCheyne. Acest gigant al rugăciunii a citit viața lui Brainerd și a fost inspirat la rugăciune, a fost magnetizat de „forța aceasta unică și magnifică pe care o poate exercita sufletul omenesc.”

Apoi încă unul, marele Jonathan Edwards, l-a privit pe Brainerd (în timp ce fiica lui, Jerusha, plângea), când valurile suferințelor creșteau tot mai mari în trupul firav al lui Brainerd. Cu milă, Edwards scrie: „Slăvesc pe Dumnezeu că în providența Sa a făcut ca Brainerd să moară în casa mea, ca astfel să-i aud rugăciunile, ca să-i văd consacrarea, ca să fiu inspirat de exemplul lui.” În timp ce Brainerd se stingea, Wesley era în floarea cuceririlor sale. Ascultați-l pe Wesley vorbind la congresul metodist de atunci în Anglia. (Și, vă rog, faceți comparație cu ce spunea Dr. Sangster la Conferința Metodistă Anuală în 1958, citat în capitolul anterior). Wesley spunea: „Ce putem face ca să reînviem lucrarea Domnului acolo unde lăncezește?” Și răspunsul îl dă tot el, acest neobosit evanghelist care a scuturat trei imperii cu propovăduirea Evangheliei: „Fiecare predicator să citească cu atenție viața lui David Brainerd!”

Să facem totalul. Să-i punem la rând: Payson, McCheyne, Carey, Edwards, Wesley - oameni de renume, și toți aprinși de o singură scânteie, și toți datori unui Brainerd cuprins de slăbiciune și de foc în rugăciune.

Conflictul veacurilor a venit peste noi. Iar biserica de azi nu e pregătită: într-o stare de rătăcire de nedescris de la învățăturile biblice și în cuscrenie cu lumea, biserica de azi e mai degrabă o fraudă, fiindcă Îl dezonoarează pe Domnul. Adevărata Biserică e născută de sus. Păcatul nu locuiește în ea; iar în afara ei nu există sfinți. Nimeni dintre oameni nu poate scrie numele cuiva în „registrele” ei, și nimeni dintre oameni nu poate șterge vreun nume din ele. Această Biserică, din care - binecuvântat să fie Numele Domnului - mai există o rămășiță, trăiește și se mișcă și există prin rugăciune. Rugăciunea e dorința sinceră a sufletului omenesc.

După cum prima bombă atomică a scuturat Hiroșima, la fel numai rugăciunea mai poate scutura inimile oamenilor de azi. La porțile noastre zace un păgânism culturalizat, dar cu temple și idoli imenși, cu milioane de oameni fascinați de păcat. Vor fi întorși la Dumnezeu numai dacă Biserica se va lăsa mână de Dumnezeu. Prin rugăciune oamenii sunt uniți cu Dumnezeu, iar Satana este legat, dat peste cap și înfrânt. El știe bine lucrul acesta. De aceea, chiar în cămăruța rugăciunii cu ușa ferecată, intră diavolul și ne invadează gândirea cu îngrijorări, fie reale, fie imaginare, care iau proporții colosale. În cazul acesta, lupta noastră de apărare trebuie să fie până la sânge. Și ca să alungăm gândurile care ne sustrag și ne fură concentrarea, e bine să ne rugăm cu voce tare, sau cel puțin în șoaptă.

Avansând astfel, câștigând teren asupra diavolului, următorul izvor de putere îl găsim în „făgăduințele Domnului nespuse de mari și scumpe.” Aici stăm pe o temelie de granit. Aici suntem la punctul de schimb și tranzacții cu cerul. Aici Dumnezeu Și-a spus cuvântul făgăduințelor Sale, și așteaptă ca noi să-I onorăm oferta. Dar aici noi avem de luptat, nu împotriva lui Dumnezeu, ci împotriva căpeteniilor. Diavolului nu-i place să fie înfrânt. Sufletele oamenilor sunt comoara după care umblă el. Suflete cuprinse de îndoială, de beție, de neascultare, suflete bolnave, suflete tinere sau bătrâne, orice suflete în afara puterii renăscătoare a Duhului Sfânt, toate acestea sunt sub puterea sa, deși gradul de stăpânire e diferit de la caz la caz. Suntem ținta săgeților arzătoare ale diavolului, și numai „scutul credinței” ne poate apăra de ele; cu ea, slavă Domnului, scăpăm nevătămați. Rugăciunea nu e pentru apărare. Scutul credinței e pentru așa ceva. Rugăciunea e arma noastră secretă. (Păcat că e secretă pentru unii din credincioși. Și care dintre noi, după ce a fost scris atâta despre ea, ar putea spune că e maestru în mânăuirea acestei arme?). Nu-l biruim pe Satana prin rugăciune; Cristos l-a biruit acum două mii de ani. Diavolul face pe nebunul și se preface și se umflă și suflă și amenință, iar noi îl luăm în serios și uităm de „nemărginita mărime a puterii Domnului!” Cel care ne-a învățat cum să ne rugăm ne-a spus: „Vă dau putere asupra tuturor acestor lucruri!” Aceasta e biruința noastră. Sufletul ni se pleacă la rugăciune.

Rugăciunea ia timp. În fazele elementare timpul abia se mișcă; mai târziu, pe măsură ce sufletul se obișnuiește cu acest exercițiu al sfințeniei, timpul zboară. Rugăciunea face sufletul blând. Observați că niciodată nu ne rugăm pentru oameni pe care îi vorbim de rău, și niciodată nu vorbim de rău pe cei pentru care ne rugăm! Rugăciunea e un detergent minunat. Da, știu că sângele Domnului Isus Cristos ne spală de păcate; dar tocmai în rugăciune, dacă este ceva în noi vrednic de condamnat, sângele scurs din venele lui Emanuel ne cuprinde ființa în valuri curățitoare.

Satana uneori ne lasă să ne mărim cunoștințele biblice, cred, atâta timp cât nu ne apropiem de rugăciune, care e de fapt exercitarea și aplicarea instrucțiunilor primite din Sfinta Scriptură. La ce bun e pătrunderea cu gândul în adâncimi de cunoștințe, când inimile ne rămân la suprafață? La ce bun ar fi înălțarea noastră în ochii oamenilor, dacă nu ne ridicăm în ochii lui Dumnezeu? La ce bun ar fi o igienă impecabilă a trupului, când mintea ar fi stricată iar sufletul murdar? La ce ne-ar folosi o religie de formă, dacă sufletul ar rămâne tot lumesc? Și ce ne-ar folosi puterea fizică, dacă sufletul ne-ar fi bolnav? La ce ne-ar folosi bogățiile lumii, când sufletul ne-ar fi sărac? Cine s-ar putea mângâia cu gândul popularității în opinia publică, dacă numele lui nu e cunoscut și de temut în iad? Rugăciunea rezolvă toate aceste nepotriviri spirituale.

Sufletul care vrea să fie liber de falsele aparențe ale acestei vremuri are nevoie să se oțelească într-o umblare tot mai apropiată cu Dumnezeu, trăind în atmosfera de pace a gândirii cerești. Aspirantul bogățiilor spirituale și al audiențelor divine va ajunge însă, mai curând sau mai târziu, să simtă singurătatea și să mănânce din „pâinea întristării.” Piedici din partea familiei sau a societății s-ar putea să nu le aibă; dar, la fel de bine, s-ar putea să le aibă. Ce e sigur însă, va avea parte de conflicte spirituale și tăceri adânci (adesea greșit înțelese), va rămâne izolat față de unii dintre cei mai dragi, de

dragul Mântuitorului. Căci, celor îndrăgostiți le place să rămână singuri, și piscurile înalte ale sufletului se escaladează în singurătate. Iar poetul spune:

Am auzit chemarea,

Cu duioșie și har:

„Vino după Mine!”

Atâta doar...

Și bucuriile lumii

Au dispărut uitate,

Iar eu am pornit

Pe căi neumblate.

M-a chemat Isus.

Cu duioșie și har

Și-am mers după El,

Atâta doar...

Dar tu ce crezi?

Tu nu L-ai urma

Dacă și pe tine

Isus te-ar chema?

„Poate un marinar sta nepăsător când aude strigătul de „Ajutor!” Ați văzut vreun medic că stă nepăsător când pacientul său moare? Poate un pompier să vadă oameni într-o casă ce arde și să nu sară în ajutor? Atunci cum de noi stăm fără grijă în Sion în timp ce o lume întreagă zace în osândă în jurul nostru?”

Leonhard Ravenhill

„Dă-mi iubirea călăuză pe cărare,

Credința, cu forță arzătoare,

Nădejdea, să nu dau înapoi,

Râvna să ard, să nu fiu sloi;

Să nu cad ca un bulgăre de tină,

Fă-mă ulei de candelă,

O, Flacără divină!"

Amy Wilson Carmichael

„...În care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții".

Filipeni 2:15,16

„Voi sunteți lumina lumii"

Matei 5:14

CAPITOLUL 11

De ce atâta nepăsare?

America nu poate să cadă... fiindcă deja e jos. Lucrul acesta e adevărat și despre Anglia. Nici ea nu poate fi înrobită... fiindcă deja poporul ei e încătușat în lanțurile anarhiei morale pe care însăși ea și le-a forjat și le-a ales. Aici sunt milioane de oameni cuprinși de boala imoralității, și nu au pic de dorință să se vindece. Aici sunt oameni care își vând sufletul pentru umbre, în timp ce nu numai că resping lucrurile reale, dar își și bat joc de ele.

Un val imens, fără precedent, de nelegiuire în călcarea poruncilor, în batjocorirea lui Dumnezeu, în distrugerea sufletelor, face ravagii în oceanul orânduiri omenești. Niciodată până acum n-au fost mase atât de masive de oameni care să-și vândă sufletul la prețuri de nimic diavolului. „Nu este nimeni... care să se trezească și să se alipească de Tine" (Isaia 64:7). Ce vrajă diavolească îi ține sub control? Cum i-a legat așa de tare? Cine le-a luat mințile? Cum de nu se trezesc ca să-și vină în fire?

Sub directivele diavolului, lumea a mai dat o injecție firii păcătoase. Unul din semnele „zilelor din urmă" este și faptul că „oamenii vor fi iubitori de plăceri" (Observați pluralul). Și unde se fierbe zeama aceasta a iadului? În berăriile și cârciumile lumii. E nevrednic de luat în seamă argumentul că subvențiile guvernamentale date ca ajutor companiilor de bere și lichioruri crează servicii pentru oamenii muncii. Distilăriile sunt creșe în care se nasc ucigașii ce operează traficul de arme, produc crimele de pe șosele, provocate de șoferii în stare de ebrietate. Judecătoriile au de-a face cu roadele lichiorului. O trezire spirituală va scoate acest pom din rădăcini.

Apoi, milioane de oameni își așteaptă rândul ca să fie inițiați în nebunia călușeilor din carnavalul sexualității. Când răul are gustul atât de dulce, care dintre tinerii îmbibați deja în păcate și poftă ar mai dori să facă binele? Un singur ceas de „viață" în tensiunea plăcerii - argumentează ei - face mai mult decât să dai cu zarul în jocul de noroc al speculațiilor teologilor de azi cu privire la „veșnicie."

Uitați-vă o singură clipă, și vi se umple sufletul de amărăciune. Poate fi ceva mai prostesc și inuman ca o seară de băutură. Eroul serii e cel care ultimul se mai ține pe picioare, în timp ce toți ceilalți, grohăind ca porcii, stau culcați pe podea, pe sub mese, amorțiți de băutură. Acesta nu e sportul unor oameni primitivi ieșiți din peșterile din valea Baliemului, ci e sportul sinistru al noilor intelectuali, sătui la refuz în trup, dar murdari la suflet, dedați fără rușine oricărei nelegiuiri!

Plini cu desfrâu, avizi după jocurile de noroc, înrobiți de băutură, așa oameni (adulți la trup, dar imbecili la minte) își cântă jelanian cu lordul Byron:

Acolo unde era foc acum e cenușă, delir.

E mort sufletul, dragostea, dorul.

Ce 'nainte iubeam, acum nu mai admir,

Iar inima-i rece, căruntă ca părul!

Dacă Biserica ar avea ceva vital să dea și ceva victorios să fluture, oamenii aceștia care aleg ziua cluburile de golf și noaptea cluburile de noapte, ar mai fi încă speranță, s-ar putea să fie atrași de la cloaca murdărilor lor.

Din moment ce în libertatea lor oamenii nu-L aleg pe Dumnezeu, oare nu e normal ca Dumnezeu să-i lase pradă unor pedepse și urgii, ca astfel ei să-și aducă aminte de ziua Domnului, de calea Domnului și de Fiul Lui? Să nu ne mirăm când auzim despre nenorocirile care vin peste lume. Și atunci, nu e mai bine să mori legat în trup dar cu sufletul liber, decât să mori liber cu trupul și cu sufletul înrobit?

Rămânem cu gura căscată când vedem oameni străluciți, aprinși de entuziasm pentru știință, dar speriați de religie. Când aceștia resping credința adevărată, își umplu golul spiritual cu gunoaie, se hrănesc din filme și meciuri de fotbal. În lumina „miilor de ani ca o zi”, i-a trebuit științei doar câteva secunde să ne ducă de la carul cu boi la automobil, și de la automobil la Sputnik.

Dar dacă admitem că știința are o atracție deosebită și e de admirat atunci când forează în sol o sondă de 3 km adâncime căutând zăcăminte de petrol, și dacă nu găsește, se apucă și face același lucru pe fundul mării, totuși e necesar să luăm în seamă că știința poate avea și un aspect diabolic, ucigător. De exemplu, lobotomizarea.

Lobotomizarea e o operație chirurgicală inumană, inspirată de Satana, promovată de știință. De ani de zile operația aceasta asupra creierului uman a fost o armă în mâna dictatorilor. Hitler a folosit-o asupra a milioane de compatrioți. Stalin se zice că ar fi avut zece mii din sclavii lui schimbați în zombii prin această operație ce ia doar cinci minute. După operație victima se zice că e în mod ireversibil nebună.

Pacientul e legat de masa de operație, legăturile fiind strânse și tari. Electrozii sunt atașați la tâmpole, și trei încărcături de curent sunt dozate în creierul pacientului, destul ca să provoace convulsii violente care până la urmă se sfârșesc cu o comă anestetică. Apoi medicii iau leucotomi (niște instrumente mici ca târnăcoapele) și le implantează sub pleoapele pacientului. Cu un ciocănaș le împinge prin golul ochiului în partea din față a creierului, separând lobii frontali de restul creierului. Rezultatul? Un zombi (alt cuvânt nu găsește acum).

Cincisprezece zombi din aceștia pot fi făcuți de știință în nouăzeci de minute... Când oameni luminați îi dezumanizează pe alții în felul acesta, e timpul să ne oprim și să ne gândim, să ne întrebăm dacă nu cumva zeița Științei primește prea mari onoruri din partea oamenilor.

Având în gând aceste milioane de lobotomizați, meditați puțin la cuvintele lui Bertrand Russell, a cărui lucrare, „Principiile Logicii” l-a încoronat ca regele filosofilor moderni: „Ca să se salveze, omul are nevoie azi de un singur lucru: să-și deschidă ochii să accepte bucuria, și să lase ca frica să rămână un lucru de domeniul trecutului întunecos. Omul trebuie să-și ridice ochii în sus și să spună: „Nu, nu sunt un păcătos mizerabil. Sunt o ființă care, după o cale lungă și anevoioasă, am descoperit cum să stăpânesc... obstacolele naturale, cum să trăiesc în libertate și bucurie, în pace cu mine însumi, în pace cu întreaga omenire.”

Ar fi greu să vă conving că acest fals profet al păcii s-a dedicat înșelăciunii? Același Bertrand Russell nu poate accepta întruparea Domnului Isus Cristos. Dar, vă întreb, cât mesaj de nădejde are el pentru nenorociții vremii în care trăim?

Ceasul acesta are nevoie de inimi arzătoare, de buze aprinse, de ochi ca para focului. Dacă am fi doar zece la sută pe cât de credincioși ne credem, străzile ar fi pline în fiecare duminică de oameni care ar mărșălui spre Sion. Ar trebui să ne îmbrăcăm în sac și cenușă văzând starea bisericii de azi, fără dragoste, fără viață, fără lucrare.

Dacă am fi plâns atât cât au plâns evreii la Zidul Plângerii în Ierusalim, am trăi azi o trezire energetică și curățitoare. Dacă ne-am întoarce la traiul și practica apostolică - să așteptăm de la Domnul puterea apostolică - am fi în stare să pornim în lucrarea apostolică. E ceasul când oamenii mereu se întrebă: „Sunt cu toții fericiți?” Scopul lui Dumnezeu cu noi nu e fericirea, ci sfințirea! Dacă e cineva azi cumpătat, ferindu-se să se atingă de băuturi, e luat în răs. Dar apostolul Pavel îi scrie lui Tit că aceasta e una din cele mai alese virtuți creștine!

Ar trebui să mai urcăm odată dealul Căpățâniei pe genunchi, ca să privim crucea într-o atitudine de smerenie și adorație. Biserica trebuie întâi să se pocăiască; apoi lumea va ceda! Biserica trebuie întâi să plângă; apoi vor fi bisericile pline cu păcătoși copleșiți de plânsul pocăinței.

În culmea puterii sale, William James, un profesor de medicină de la Universitatea Harvard, a fost lovit de o boală misterioasă. I-au fost afectați și deranjați nervii. Suferea de insomnie și depresiune, dar nu găsea nici o vindecare. A fugit în Europa. Poate va găsi răspunsul la Berlin. Nici o ușă de nădejde însă. Poate la Viena. Același răspuns. Poate la Paris se ascunde răspunsul. Dar nu l-a găsit nici acolo.

Disperarea i-a cuprins ființa. Londra era aproape, dar apelul său a sunat în gol. Scoția avea medici eminenți în domeniul acesta. Dar n-a găsit balsam nici în Galaad. S-a întors în America, în mintea lui dansa gândul sinuciderii. A auzit de un bărbat al rugăciunii, un om cu o credință mare. Dar William James avea oroare pentru vindecările prin credință. El era un bărbat cu renume, un filozof distins, un psihiatru de marcă. Mintea lui ascuțită și pregătirea sa intelectuală nu-l lăsau să încerce așa ceva. Dar n-a avut ce face. S-a dus să-l viziteze. Omul acela simplu, fără școală, om al lui Dumnezeu, și-a pus mâinile smerite pe capul lui James. Și acesta spunea mai târziu: „Am simțit în corpul meu cum pătrunde o putere, o energie, și am fost cuprins de un sentiment de pace; am știut atunci că eram vindcat!”

Pentru vindecarea bolilor îngrozitoare ale acestei lumi nebune, „Abana Științei” și „Parparul Politicii” sunt mai atrăgătoare decât Crucea; așa socotește voința noastră îndărătnică și mintea noastră deformată. Dar ca să căpătăm vindecarea, trebuie să ne umilim ca William James, să ne întoarcem iar la Cruce și la râul vieții care curge din ea.

„Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic...”

Biserica din Laodicea

„Era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare.”

Ezechiel 16:49

„Este Domnul atât de grabnic la mânie, casa lui Iacov? Acesta este felul Lui de a lucra?”

Mica 2:7

„Biserica în care lucrarea e administrată omenește, în loc să fie guvernată dumnezeiește, e sortită pierzării. Lucrarea celor ce sunt pregătiți de universități dar nu sunt umpluți de Duhul Sfânt nu produce minuni”.

Samuel Chadwick

„Omul a cărui predică scurtă e „Pocăiți-vă!” se pune împotriva vremii sale, și urmează să fie lovit fără milă de veacul a cărui păcate le vestește. Pentru un așa om nu rămâne decât un singur sfârșit: „Să i se taie capul!” Nu îndrăzni să predici pocăința dacă nu ți-ai încredințat capul în mâinile cerului”.

Joseph Parker

CAPITOLUL 12

O biserică dezorientată, într-o lume pierdută!

Privind în ansamblu Biserica de azi, ne întrebăm, oare cât va mai răbda Dumnezeu sfântul până va vărsa această lucrare Laodiceană din gura Lui. Dacă e un lucru asupra căruia sunt de acord predicatorii de azi, e acesta, că trăim într-o epocă Laodiceană a Bisericii.

În timp ce deasupra capetelor noastre amenință sabia lui Damocles, noi credinciosii ne lăfăim într-o stare de bogăție, lenevie, lux, nepăsare și amortire. Desi Dumnezeu are milă și e gata să ne ierte păcatele, să ne curătească nelegiuirea, și să se îndure de negliobă noastră, totuși inimile noastre „câldicele”, nici reci nici în clocot, sunt o urâciune în ochii Lui. Ori suntem în clocot ori reci, ori înflăcărați ori înghețați, ori aprinsi ori stinsi de tot. Lipsa de căldură și lipsa de dragoste, iată două lucruri pe care le urâște Dumnezeu!

Cristos poate spune despre rănilor Lui azi: „În casa celor ce Mă iubeau le-am primit!” Cartea Sfântă a Dumnezeului cel viu suferă mai mult din partea exponentilor decât din partea oponentilor ei.

În folosirea citatelor biblice suntem usurateci, în interpretarea lor suntem inconsistenti, în însusirea nemărginitelor ei bogății suntem lenesi până la punctul impotentei extreme. Predicatorul își slefuieste predicile cu elocvență oratorică, și e gata să apere inspirația Bibliei cu toată ardoarea și transpirația. Dar acelasi om câteva respirații mai târziu îți vorbește cu un calm mortal despre minunile din Biblie ca fiind demodate sau despre alte texte: „Acestea nu sunt pentru timpurile de azi.” Iar bietul ascultător, cu o credință sinceră și caldă, trebuie să înghiță apa rece ca ghiata a necredinței predicatorului.

Adevărul e că biserica poate să-L împiedice în lucrare pe Sfântul lui Israel, și în vremea de azi și-a făcut din aceasta o adevărată artă. Dacă ar exista gradatii în starea de mort a vreunui mort, atunci cea mai moartă mortăciune cred că e cineva care vorbește despre Duhul Sfânt fără ca să aibă ungera Duhului Sfânt.

În rugăciuni ne permitem aroganța de neiertat să strigăm ca Duhul să vină asupra noastră cu harul Său, dar să nu ne deranjeze cu darurile Sale!

Aceasta e vremea unui Duh Sfânt acceptat cu restricții și condiții, chiar în cercurile cele mai fundamentaliste. Avem nevoie și o spunem deschis, că vrem să se împlinescă textul de la Ioel 2. Strigăm chiar: „Toarnă Duhul Tău peste orice făptură!” Dar adăugăm o restricție: „Dar nu lăsa ca fiicele noastre să procească și nici fiii noștri să vadă vedenii!”

„O, Dumnezeu meu! Dacă în necredința noastră culturalizată și în teologia noastră obscură și în slăbiciunea noastră spirituală am întristat și încă mai întristăm pe Duhul Sfânt, de ce nu ne versi din gura Ta? Dacă nu poți să Te folosești de noi și nu poți lucra prin noi, atunci, Te rugăm, Dumnezeule, fă ceva fără noi! Treci pe lângă noi și alege-Ți un popor din cei care acum nu Te cunosc! Mântuie-i, sfînteste-i și împuternicește-i prin Duhul Sfânt pentru o misiune a minunilor! Trimite-i în lume „frumosi ca luna, curăți ca soarele, și viteji ca o armată cu flamuri desfășurate”, ca să trezească la viață o Biserică bolnavă și să cutremure din temelii o lume înglodată în păcat!”

Gândiți-vă la lucrul acesta: Dumnezeu nu mai are ce da altceva lumii. A dat pe unicul Său Fiu pentru păcătoși. A dat Biblia Sa pentru toți oamenii. A dat Duhul Sfânt ca să convingă lumea de păcat și să zidească Biserica. Dar la ce folosește un cec dacă nu e semnat? La ce folosește o adunare, oricât de fundamentală în crez, dacă Domnul cel viu lipsește din ea?

Avem datoria să împărțim drept Cuvântul adevărului. Textul: „Iată, Eu stau la ușă și bat” (Apocalipsa 3:20), n-are nimic de a face cu cei păcătoși și Domnul. Nu! Aici e tabloul tragic al Domnului nostru la ușa Bisericii Sale din Laodicea încercând să intre înăuntru! La fel, în majoritatea orelor de rugăciune care text e mai des folosit dacă nu acesta: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”? Dar foarte adesea El nu este în mijlocul lor. El e afară, la ușă. Noi lăudăm Numele Lui, dar pe El Îl ținem afară!

Cu o stivă de cărți în jurul nostru, cu schițe și notite din plin, ne-am imunizat pe noi înșine față de adevărul mistuitor al Cuvântului imutabil al lui Dumnezeu!

Nu mă mai mir azi așa de mult la răbdarea pe care o are Dumnezeu cu păcătoșii ce rămân ca de piatră la chemarea Sa. În definitiv, n-am fi și noi răbdători cu un om care e și orb și surd? Așa sunt cei ce zac în păcat. Dar mă mir de răbdarea lui Dumnezeu față de Biserica de azi în starea ei de adormire, amortire și egoism! O Biserică pierdută într-o lume pierdută, iată marea problemă pe care trebuie să o rezolve Dumnezeu azi!

Oh, săracii de noi, credincioși orbi, sărăntoci și slăbănogi, dar îngâmfati și lăudăroși! Suntem goi, și nici nu ne dăm seama! Suntem bogati (n-am avut niciodată atâtea instalații și aparate), dar suntem de fapt săraci (niciodată n-am fost mai fără putere)! N-avem nevoie de nimic (și adevărul e că n-avem nimic din ce avea Biserica Apostolică). Cum poate sta Dumnezeu în mijlocul nostru când noi ne facem expoziție din goliciunea mândriei noastre?

Oh, avem nevoie de foc sfânt! Unde e puterea Duhului Sfânt care să distrugă păcatul și să-i atragă pe păcătoși la pocăință? Azi mi se pare că suntem mai interesați în a avea biserici cu aer condiționat decât încălzite cu rugăciuni. „Dumnezeul nostru e un foc mistuitor!” Dumnezeu și focul sunt de neșeparat; la fel sunt și oamenii și focul. Fiecare din noi acum străbate o traiectorie de foc: dacă ești păcătos, e traiectoria iadului; dacă ești credincios, traiectoria judecării din urmă a faptelor. Și fiindcă Biserica a pierdut focul Duhului Sfânt, milioane de oameni se îndreaptă spre focul iadului!

Moise a fost chemat prin foc. Ilie a cerut foc din cer. Elisei a făcut un foc. Mica a prorocit despre foc. Ioan Botezătorul a strigat: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” Isus a zis: „Am venit să aduc foc pe pământ.” Dacă ne-am feri de botezul cu foc, după cum ne ferim de botezul cu apă, am avea o Biserică înflăcărată, un alt Rusalii. „Firea veche” s-ar putea să ocolească botezul cu apă, dar e mistuită de botezul cu foc, căci El „pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.” Până ce n-au fost curățiți prin foc, ucenicii care făcuseră minuni și care văzuseră gloria învierii Domnului, n-au fost lăsați să pornească la slujirea Crucii.

Cu ce autoritate slujesc unii azi, fie în țară fie în străinătate, când nu au experiența din „camera de sus”? Nu ducem lipsă de predicatori ai profetiilor, dar n-avem predicatori profetici. Nu avem nevoie de ghicitori spirituali cu pronosticuri senzationale. Avem destui. Și de fapt n-avem nevoie de nicunul, căci avem Biblia și descoperirea gândirii Domnului nostru în ea. Dar avem nevoie de oameni care să proclame Evanghelia. Nimeni nu poate pune monopol pe Duhul Sfânt, dar Duhul Sfânt poate monopoliza pe oameni. Așa oameni sunt prorocii: niciodată așteptati, niciodată anunțati, niciodată prezentați. Doar sosesc. Sunt trimisi, sunt pecetluiti, sunt extraordinari. Ioan Botezătorul „n-a făcut minuni” - adică n-a existat nici un puhoi de oameni care să curgă spre el și să-l vadă cum vindecă. Dar a ridicat nivelul spiritual al unei națiuni întregi!

Ni se înrosește fața de rusine când vedem pe unii din evanghelistii noștri, care anunță că au avut o evanghelizare extraordinară, cu mii de suflete care s-au predat, și apoi, ca să liniștească pe fundamentalisti, spun că „nimic neobisnuit și nimic senzational n-a avut loc.” Dar poate avea loc un cutremur de pământ și să nu fie senzational? Sau un uragan și să nu fie ceva neobisnuit? Oare n-a scuturat Anglia lucrarea de trezire a lui Wesley? Biserica Anglicană a trântit ușa în fața „unui om trimis de Dumnezeu și numele lui era Ioan” - Wesley! Dar acești „pitici religioși” n-au fost în stare să oprească torențele trezirii aduse de Duhul Sfânt!

Acest om binecuvântat, Wesley, a plecat de la Universitatea din Oxford, fiind un „eșec total” (după cum era izbitoarea lui expresie, deși era dotat cu mintea unui savant, cu focul unui zelot, și limba unui orator), ca să câștige pe alții la Domnul. Mai târziu, a avut loc 24 mai 1738, când John Wesley la ora de rugăciune pe strada Aldersgate a fost născut din Duhul; apoi a avut loc umplerea lui cu Duhul. Timp de treizece ani oameni botezați cu foc au scuturat trei imperii. Și

Savonarola a scuturat Florenta în centrul Italiei până ce fata acelui „călugăr nebun" a ajuns o obsesie pentru Florentinii de atunci, si o groază pentru cercurile religioase.

Frații mei, în lumina „scaunului de judecată", mai bine ar fi pentru noi să trăim șase luni cu o inimă de vulcan, denunțând păcătoșenia din locurile înalte și de jos, scotând țara de sub puterea Satanei la lumina lui Dumnezeu (asa cum a făcut Ioan Botezătorul) decât să murim încărcați de onoruri eclesiastice și diplome teologice și să fim de râsul iadului și al unora minusculi în cele spirituale. Ridicând glasul împotriva „traficantilor de lichior" sau chemând blesteme peste politicienii corupți nu coboară foc din cer asupra capetelor noastre. Le putem face pe amândouă fără să ne pierdem capetele sau amvoanele. Prorocii au fost martirizati pentru că au denunțat în termeni directi religia falsă. Iar noi, când vedem religii mincinoase cum îi înșeală pe unii în timpul vietii și îi fură pe alții după moarte, sau când vedem preoti conducând pe oameni la iad sub emblema crucifixului, n-ar trebui să fierbem și noi de indignare? Atunci, probabil, vom avea să ardem și noi în focul martirilor pe rugurile secolului XX, dar vom fi aprins o nouă Reformă.

Cititi cu lacrimi rândurile ce urmează: „Un Protestantism slăbănog ascultă azi cum urmașii Inchizitiei laudă evanghelisti protestanti." Vi i-ati închipui pe aceiași oameni ai sutanelor lăudând pe un Luther sau un Savonarola? „O, Doamne, inspiră-ne la predici profetice care să cerceteze și să mistuie! Trimite-ne o generație de predicatori-martiri - oameni gata să poarte poveri, să se aplece, să se îndoiască și să se frângă sub copleșirea viziunii unei judecări iminente și a unei osânde sub spectrul iadului necrutător și vesnic pentru toți cei nepocăiți!

Predicatorii își aduc renume amvoanelor; prorocii, închisorilor. O, dacă ne-ar trimite Dumnezeu proroci -oameni extraordinari, care plâng în hohote și nu crută, care stropesc națiuni cu furtuna vaiurilor lor - oameni prea fierbinti ca să-i atingi, prea tari ca să-i asculti, prea drastici ca să-i cruti. Am obosit cu cei care se îmbracă în haine moi și au predici moi, care folosesc râuri de cuvinte dar o linguriță de ulei sfânt. Acestora le pasă mai mult de concurență decât de reverență, mai mult de promovare decât de consacrare. Acestia folosesc propaganda în locul propagării, și tin mai mult la bunăstarea membrilor decât la starea sfinteniei lor.

Oh, comparându-ne cu Biserica apostolică suntem atât de sub-apostolici, atât de sub-standard! Grijă pentru „doctrină adânci" i-a pus pe mulți din membrii bisericilor într-un somn adânc; căci „slova" nu e de ajuns. Trebuie aprinsă! Numai slova împreună cu Duhul dau viață. O predică în legătură cu o doctrină sănătoasă, prezentată într-un limbaj impecabil, cu o interpretare fără nici o eroare, poate fi la fel de fără gust ca o gură de nisip. Ca să luptăm împotriva rătăcirilor de la credință avem nevoie de o Biserică botezată cu foc. Un rug aprins l-a atras pe Moise; o Biserică aprinsă îi va atrage pe oamenii de azi să audă în mijlocul ei glasul Dumnezeului cel viu!

„Oh, de-ar fi să mă mistui pentru Dumnezeu! Însă orice mi-ar cere Dumnezeu să fac, n-as putea face fără rugăciune. Oh, fă-mă, Doamne, om al rugăciunii!"

Henry Martyn

„Iubirea arde ca un foc, și făclia acestui foc este entuziasmul. Flacăra e aerul pe care îl trăiește orice experiență creștină cu Domnul. Crește odată cu focul. Se asfixiază când focul se stinge. Când mediul e rece, de ghiată, flacăra moare, sugrumată, gătită. Adevărata viață de rugăciune trebuie să fie înflăcărată!"

E. M. Bounds

„Unde e pasiunea câștigării de suflete? Unde e mila ce tânjește să dea ajutor? Unde e dragostea ce iubeste până la moarte? Unde e focul nestins, arzător? Unde e rugăciunea care nu se lasă? Unde e mijlocirea și veghea aleasă? Unde e lupta victorioasă? Unde sunt Rusaliile?"

Amy Wilson Carmichael

CAPITOLUL 13

Se caută: Un proroc care să predice predicatorilor!

A încerca să măsoare soarele cu liniarul n-ar fi mai greu ca încercarea de a-l măsura pe Ioan Botezătorul după standardele noastre moderne. La Iordan, mulțimile curioase întrebau: „Oare ce va fi pruncul acesta?” Li s-a răspuns: „El va fi mare înaintea Domnului!”

În zilele de azi am fost risipitori cu înțelesul cuvântului „mare”, căci confundăm proeminența cu eminența. În zilele acelea Dumnezeu nu căuta nici preot, nici proroc, ci un om. Dar, erau atunci, ca și azi, o sumedenie de oameni; dar toți erau prea mici. Dumnezeu căuta un om mare pentru o misiune mare.

Probabil că Ioan Botezătorul n-ar fi îndeplinit nici una din condițiile ca să devină profet, dar avea calitățile de profet. Imediat înainte de apariția sa pe scena istoriei e o perioadă de patru sute de ani de întuneric, fără nici măcar o singură rază profetică. Patru sute de ani fără nici un singur: „Așa vorbește Domnul!” Patru sute de ani de accelerare a descompunerii spirituale. Având ca ispășire râuri de sânge de tauri, având ca mijlocitori o armată de preoți supra-hrăniți, Israel, națiunea favorizată a lui Dumnezeu, era pierdută în ceremonii, sacrificii și circumcizii.

Dar ce n-a putut face o armată de preoți în patru sute de ani, a făcut în șase luni un singur om „trimis de Dumnezeu”, Ioan Botezătorul, omul modelat de Dumnezeu, plin de Dumnezeu, aprins de Dumnezeu.

Împărtășesc vederile lui E. M. Bounds că Îi trebuie lui Dumnezeu douăzeci de ani ca să formeze un predicator. Pregătirea lui Ioan Botezătorul s-a făcut în pustiul tăcerii, în universul de liniște al lui Dumnezeu. Da, Dumnezeu îi duce acolo pe toți cei pe care vrea să-i facă mari. De pildă, Saul din Tars. Deși pe fariseul acesta mândru, păstrătorul legii, de o inteligență colosală și de un pedigree lăudat, Cristos l-a întâmpinat pe drumul Damascului, totuși i-au trebuit trei ani în Arabia ca să se golească de lucrurile vechi și să se dezvete de tot ce învățase, până când avea să spună: „Dumnezeu mi s-a arătat și mie!” Da, Dumnezeu a fost în stare să umple într-o clipită pe cel care a avut răbdare ani de zile să se golească. Aleluia!

Domnul Isus a spus: „Duceți-vă!” Dar tot El a spus: „Rămâneți!” Încercați lucrul acesta: Izolați-vă de lume pentru o săptămână, cu pâine și apă numai, fără nici o carte în afară de Biblie, fără nici un vizitator în afară de Duhul Sfânt. Vă garantez, frați predicatori, că omul acela ori se sfârâmă pe sine ori va străpunge carapacea și va ieși să schimbe lumea. Despre omul acela, ca și despre Pavel, se va speria iadul!

Ioan Botezătorul a trecut prin școala aceasta a lui Dumnezeu, școala tăcerii, acolo în pustie, înainte de a se fi arătat înaintea lui Israel. Și cine era mai potrivit să răscolească duhul ațipit al națiunii amorțite decât acest profet ars de soare, botezat cu foc, copt în pustie - un om trimis de Dumnezeu cu fața strălucitoare ca dimineața judecății? În ochii lui era lumina lui Dumnezeu, în vocea lui era autoritatea lui Dumnezeu, și în sufletul său era vâlvătaia dorințelor lui Dumnezeu! Cine, vă întreb, ar putea fi mai mare decât Ioan? E adevărat, „n-a făcut nici o minune” - adică n-a înviat niciodată pe cineva din morți. Dar a înviat din morți o întreagă națiune!

Acest profet încins cu o curea de piele și cu o misiune limitată în timp s-a mistuit și a strălucit în așa fel încât cei ce i-au auzit limba de jar și predicile înflăcărâte, când s-au dus acasă n-au mai avut nopți liniștite până ce și-au frânt sufletele în pocăință. Cu toate acestea, Ioan a avut o teologie curioasă - fără jertfe, ceremonii, fără tăierea împrejur; o hrană curioasă - fără să gâlgâie vinul, fără să umble pe la mese și petreceri; o îmbrăcăminte curioasă - fără filacterii, fără robele fariseice.

Cu toate acestea, Ioan a fost mare! Vulturii mari zboară singuri; leii mari ies singuri la prădat; sufletele mari umblă singure - singure cu Dumnezeu. O așa singurătate e greu de suportat, imposibil de îndurat, dacă nu e legată de Dumnezeu. Da, Ioan a trecut examenul măreției! A fost mare în trei domenii: mare în credințioșia sa față de Tatăl: să se pregătească ani de zile, să predice scurt câteva luni; mare în supunerea sa față de Duhul: și-a început lucrarea și și-a încheiat-o după cum i se poruncise; mare în afirmațiile pe care le-a făcut despre Fiul: L-a declarat pe Isus, pe care nu-L văzuse înainte, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”

Ioan a fost „o voce”. Cei mai mulți predicatori sunt doar un ecou, căci, dacă ascuți cu băgare de seamă, vei recunoaște care e ultima carte pe care au citit-o și cât de puțin au citit Cartea. Ca să atingem masele de oameni avem nevoie de o Voce - un profet trimis de cer care să predice predicatorilor! Numai oameni cu inima frântă pot frânge inimile oamenilor! Frații mei, azi avem echipament modern dar n-avem mesajul din vechime; avem comoție dar nu creație; avem mișcare dar nu trezire. Suntem dogmatici, dar nu dinamici!

Fiecare eră a început cu focul; fiecare viață, a celui sfânt sau a celui păcătos, se va sfârși cu focul - focul judecății pentru unii, focul iadului pentru alții! Wesley cânta: „Salvați din foc pe cei pierduți, Din veșnicul coșmar, Cărbunii vieții lor se sting, în sânge la Calvar!” Frații mei, noi avem o singură misiune - să salvăm sufletele oamenilor. Și totuși sufletele oamenilor pier în jurul nostru. Milioane, sute de milioane, poate peste un miliard de suflete veșnice au nevoie de Cristos. Fără Viața Veșnică aceștia vor pieri! Oh! Ce rușine! Ce grozăvie! Ce tragedie! Iar Domnul dorește ca nici unul să nu piară! Iubiți frați predicatori, oamenii merg cu milioanele la focul iadului, fiindcă noi am pierdut focul Duhului Sfânt!

Generația predicatorilor de azi e răspunzătoare de generația păcătoșilor de azi. La pragul bisericilor noastre sunt masele, neatînse, fiindcă noi nu suntem atinși, necâștigate fiindcă noi n-avem iubire. Slavă Domnului pentru lucrarea de misiune în străinătate. Dar în același timp e trist și adevărat că ne pasă „aparent” mai mult de oamenii de la marginile lumii decât de vecinii noștri de peste drum. Cu toate campaniile evanghelistice, sufletele câștigate se numără doar cu sutele. Dacă ar arunca cineva o bombă atomică, atunci s-ar duce cu miile la iad.

Dacă spunem că păcatul azi e mai mare și nu are paralel în istorie, n-am avea dreptate. Domnul spune: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” Găsim o imagine grafică a timpurilor lui Noe în Geneza 6:5: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” Deci era o răutate în toate privințele, fără nici o excepție, în orice imaginație; era răutate fără nici un amestec cu binele, ci numai răutate; răutate fără întrerupere, ci permanentă. Cum a fost, așa e și azi. Păcatul e înfrumusețat, popularizat, azvârlit în urechile oamenilor prin radio, aruncat în ochi prin televiziune, stropșit pe copertile marilor reviste. Iar cei ce calcă pragul bisericilor sunt bolnavi sufletește, anemici, oboșiți, fără viziune, fără pasiune! O, Dumnezeule, dă acestei generații o mie de oameni ca Ioan Botezătorul, ca să rupă de pe rănilor și păcatele noastre naționale și internaționale bandajele puse de politicienii și moraliștii veacului!

Așa cum Moise a știut imediat despre ce e vorba când a văzut rugul aprins, tot așa și poporul îl recunoaște imediat pe cel ce are în el focul sfânt! Dumnezeu cucerește focul prin foc. Cu cât e mai mare focul la amvoane cu atât mai puțin arde focul în iad. Ioan Botezătorul a fost un om nou cu un mesaj nou. Așa cum un om acuzat de crimă aude îngrozit verdictul judecătorului: „Vinovat!”, și pălește; tot așa mulțimile au auzit strigătul lui Ioan: „Pocăiți-vă!”, până ce a răsunat prin coridoarele minților lor, mișcându-le amintirile, trezindu-le conștiința, aducându-i până la pocăință și botez. După Rusalii, predica nemiloasă a lui Petru, proaspăt din botezul său de foc al Duhului Sfânt, a străpuns mulțimea până ce ca un singur om toți au strigat: „Oameni buni, fraților, ce să facem?” Închipuți-vă că cineva ar răspunde acestor oameni copleșiți de ororile păcatului: „Doar semnați cartonașul acesta; veniți în mod regulat la biserică; plătiți-vă zeciuile!” Nu! De o mie de ori NU!

Sub ungera puterii Duhului, Ioan strigă: „Pocăiți-vă!” Și s-au pocăit! Pocăința nu e câțiva stropi fierbinți de lacrimi la banca penitenței. Nu e nici emoție sau remușcare sau reformare. Pocăința este o schimbare a gândirii față de Dumnezeu, față de păcat și față de iad!

Cele două mari forțe sunt focul și vântul, și acestea au fost împletite în ziua de Rusalii. Ca și vântul și focul, grupul binecuvântat al celor câțiva adunați în camera de sus a devenit irezistibil, incontrollabil, de neprevăzut. Iar focul lor a aprins focurile misionare, a stins focul persecuțiilor, a aprins focul martirilor, a aprins focul trezirilor! Acum două sute de ani, Charles Wesley cânta:

O, dacă-n mine focul sfânt ar aprinde o văpaie,

Să omoare ce nu-i sfânt, tot ce-i pleavă, tot ce-i paie.

Iar Dr. Hatch striga:

Suflă în mine, Suflare divină,
până când totul, ce am și ce sunt,
vor străluci o sfântă lumină
din Duhul Tău Sfânt.

Focul Duhului Sfânt în același timp distruge, dar și purifică, încălzește, atrage, dă putere.

Unii credincioși nu pot spune când au ajuns creștini. Dar n-am întâlnit încă nici un credincios care să fi trăit botezul Duhului Sfânt și să nu știe când a avut loc. Așa oameni plini de Duhul mișcă națiunile pentru Dumnezeu, ca Wesley, care a fost născut din Duhul, a fost umplut de Duhul, și a trăit și a umblat în Duhul.

Un automobil nu merge dacă nu face aprinderea, dacă nu are în el focul; tot așa, oamenii nu se mișcă fiindcă, deși au de toate, le lipsește focul.

Prea iubiți frați, va fi o judecată specială pentru predicatori; ei vor primi judecata mai aspră (Iacov 3:1). Va fi oare posibil, ca unii oameni aflându-se condamnați la judecata de apoi, se vor întoarce la unii din noi și vor spune: „Predicatore, dacă ai fi avut focul Duhului Sfânt, azi eu n-aș merge la focul iadului!” Cred, ca și Wesley, în necesitatea pocăinței în cei credincioși. Promisiunea Tatălui e pentru tine. Chiar acum, pe genunchi, oriunde te afli, acasă, sau într-o gară, sau într-un birou, apăsător de vinovăție, aproape de marginea puterilor, fie rugăciunea aceasta rugăciunea ta:

Ca să-ntărești inima mea,
să-i dai curaj în lupta grea,
Trimite, Doamne, foc din cer!
Ca să aduc la viață
pe cei din păcate, ce pier,
Trimite, Doamne, foc din cer!
Așează-mă pe-al Tău altar,
Viața mea, voința mea,
Primește jertfa mea în dar:
Trimite, Doamne, foc din cer!
(F. de L. Booth-Tucker).

Avem o biserică rece într-o lume rece, fiindcă predicatorii sunt reci. De aceea, oh, Doamne, trimite foc din cer!

„N-am să port nici un alt patrafir decât acela de martir, înroșit cu propriul meu sânge!”

Savonarola, refuzând boneta de cardinal

„Predicile apostolice nu sunt valoroase prin dicțiunea frumoasă, sau lustrul literar, sau prin iscusința expresiilor, ci prin demonstrarea Duhului și a puterii”.

Arthur Wallis

„Mi-ar fi plăcut să văd trei lucruri în viață. Iată-le: 1. Isus în trup. 2. Roma imperială în splendoarea ei. 3. Apostolul Pavel predicând”.

Sf. Augustin

„Cu mare bucurie voi confirma cu sângele meu adevărurile pe care le-am predicat și le-am scris”.

Jan Hus, la stâlp

„Calificativul suprem pentru un misionar nu e dragostea de sufletele altora, așa cum auzim adesea, ci dragostea de Cristos”.

Vance Havner

CAPITOLUL 14

Un constructor al Împărăției

Dacă pe drumul Damascului Saul s-ar fi întâlnit cu un predicator și ar fi ascultat o predică, n-am mai fi auzit despre el azi. Dar el s-a întâlnit cu Domnul! (Predicile și predicatorii pot fi ocoliti, și adesea sunt, dar Cristos nu poate fi ocolit). În clipa aceea chiar, în ziua aceea, filosofia lui Pavel despre viață s-a întâlnit cu Însăși Viata! Acest zelot religios care sufla foc s-a întâlnit cu Domnul care botează cu foc. De aceea, atunci când Saul s-a convertit, întreaga civilizație și-a schimbat cursul. (O, dacă Ti-ar place, Doamne, să mai faci odată lucrul acesta!) Desi în proprii săi ochi, fariseu rigid și legiuitor fără pată, apostolul Pavel vine curând să mărturisească despre el că e cel dintâi dintre păcătoși, în ochii lui Dumnezeu. Nici nu e de mirare, căci Pavel fusese pentru biserica în fașă ce fusese Irod pentru Cristosul în fașă - schimbând întunericul de iad într-un și mai sinistru întuneric.

Omul care are experiența personală cu Dumnezeu nu e niciodată la cheremul omului care stie să argumenteze, căci experiența cu Dumnezeu îl costă ceva, și deci are o valoare și o lucrare mare. Ce s-a întâmplat cu Pavel n-a fost un experiment, ci o experiență. Totuși, întâlnirea sa cu Cel Sfânt în ziua aceea trebuie să fi fost la fel de înfricosătoare după cum a fost transformatoare. Pavel a avut viziunea orbitoare a Domnului, cu o strălucire care „întrecea pe a soarelui.” Din clipa aceea Pavel a fost orb față de onorurile lumii. „Ați văd că nu mă vor cinsti cei ce nu Te cinstesc pe Tine!” spunea F.W.H. Meyer. Ciocnirea lui Saul cu Domnul Isus Cristos i-a spulberat dintr-odată tot visul lui cu privire la atotputerea imperială a intelectului și a rațiunii, și le-a făcut cersetoare sărăcicioase. Așa lovit cum era, Pavel coboară un pas mai jos în focul unei alte încercări cu Dumnezeu, dezbrăcarea și lepădarea de sine din pustiul Arabiei (despre care buzele lui nici nu au curajul să vorbească!).

Și undeva, acest constructor al Împărăției pentru Dumnezeu, cu intelectul său colosal, cu aliniatul genealogic strălucit, L-a acceptat pe Domnul nu numai în înlocuire, ci și în identificare. „Am murit cu El”, spune el mai târziu. (Despre acest adevăr noi vorbim doar o mărturie a buzelor. Iar apostolul Pavel afirmă triumfal: „El t-r-ă-i-e-s-t-e în mine!” Apucați, vă rog, acest adevăr cu amândouă mâinile. Dacă am spune și noi la fel, ar mai râde prietenii noștri de viața noastră? Acest om care s-a vândut ca rob al lui Cristos s-a ridicat din cenusa eului său, ca să fie Samsonul Noului Testament, ridicând din balamale portile istoriei și întorcând suvoitul curatilor al Calvarului înspre grajdurile murdare ale corupției din lume. Binecuvântat om!

După ce a găsit pacea cu Dumnezeu, Pavel a declarat război oricărui lucru lumesc. A fermecat intelectualitatea Atenei cu lira dulce a Evangheliei, sfârșindu-si apoi predica abrupt când a luat trâmbița învierii cu care i-a împăratiat pe atenienii speriați și pârjoliti de acest adevăr.

Dar ce l-a făcut pe acest om să râdă în fața stâncilor încruntate ale piedicilor din Asia? De ce a fost nevoie „să moară în fiecare zi”? Ce motiv e în spatele listei fără pereche a necazurilor sale (2 Corinteni 11)? De unde și-a luat el rațiunea explicativei că trebuie să ducă o sarcină mai mare decât alții pe umeri? Răspunsul nu e din ghicite sau din imaginație, ci din jurnalul bine ținut al sufletului său. Clătinându-se de slăbiciune, are puterea să mai spună: „Nu eu ci Cristos trăiește în mine!” (Galateni 2:20). Subliniați expresia! Aici Pavel nu declară credința lui în nașterea din fecioară, nici credința lui în învierea Domnului din morți, deși credea toate acestea, dar spune: „Cristos trăiește în mine!” Din prăpastia ameteitoare a corupției („Nu mai sunt eu... ci păcatul care locuiește în mine!” Romani 7:17), el se ridică și exclamă de pe înălțimea spiritualității: „Nu mai trăiesc eu... ci Cristos trăiește în mine!” (Galateni 2:20). Minunată transformare!

Viata apostolului Pavel a fost o viață exemplară. El n-a fost un semnalizator ci o călăuză. Ascultați-l: „Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți!” (Filipeni 4:9). Cu adevărat, a fost o „epistolă vie”!

Viata apostolului Pavel a fost o viață excepțională. Cine ar fi atât de neghiob să afirme că zelul și abnegația apostolului Pavel sunt și ale noastre? Oare nu se potrivește mai degrabă la noi expresia cealaltă: „Fiecare caută folosul său”? A fost excepțional faptul că a scris atât de multe epistole și a înființat așa multe biserici. Dar citiți încă odată lista din 2 Corinteni 11. Oare încearcă el să sufere mai mult decât martirii, sau își etalează meritele ca să fie pus pe lista sfinților? Nicidecum! Cinste, prestigiu, locuri, merite, privilegii, sunt toate pentru apostolul Pavel un gunoi față de pretul mare de a-L cunoaște pe Cristos Isus, și ca prin ascultarea de El să fie găsit în El. Da, a fost excepțional în suferințele îndurate (alții i le-au ales). Dar a fost totodată excepțional în rugăciune (a fost alegerea lui personală). Dacă mai mulți credincioși ar fi tari în rugăciune, mai mulți ar avea tărie în suferințe. Rugăciunea dezvoltă oasele și mușchii, tendoanele și sfîntenia, tăria și focul.

Apostolul Pavel Îl numește pe Duhul Sfânt martor în afirmatia sa că ar vrea mai bine să fie el „anatema” pentru frații săi (Romani 9:3). Doamna Guyon a făcut o rugăciune asemănătoare. Brainerd și John Knox au fost oameni supuși aceleasi pasiuni. Când, fraților, am mai auzit noi asemenea rugăciuni la orele noastre de rugăciune? Nu putem avea rezultate mari din rugăciunile noastre mici! Legea rugăciunii este legea secerii: cine seamănă puțin în rugăciune, seceră puțin; cine seamănă mult în rugăciune, seceră mult. Necazul e că noi încercăm să culegem din eforturile noastre ce n-am pus în ele.

Apoi, apostolul Pavel a trăit o viață de expansiune. Multi dintre noi, vai, ne multumim cu fărâmiturile ce rămân din munca altor lucrători ai Evangheliei. Dar apostolul Pavel n-a vrut să clădească pe temelia pusă de alții (1 Corinteni 3:10), fiindcă n-a lăsat să i se sclerozeze gândirea în dogme reci care să-l transforme într-o mașină ecleziastică și să rumege mistere metafizice. N-a stat să piardă ore în sir căutând speculatii la chipul din vedenia lui Daniel. Nici nu s-a ascuns într-un laborator teologic să disece adevărul, să pună etichete pe fiole teologice, nici nu s-a bătut pe umăr pentru limbajul elegant pe care l-a inspirat în crederile de mai târziu. Motivul e clar ca lumina soarelui.

Apostolul Pavel nu se apucă să scrie „Viata lui Cristos”; în schimb, a demonstrat-o prin faimosul său „Eu sunt dator!” (Romani 1:14). Ca și cum ar fi fost omeneste posibil, apostolul Pavel își pune toată strădania sub jurământ solemn, să plătească acea datorie. Pretul poate fi închisoarea, căci mai bine pentru câțiva ani să fie „întemnițat al lui Isus Cristos” decât să stie că semenii săi vor sta în temnițele iadului pe veci. Pavel era hotărât să trăiască o viață de deplină și totală consacrare. „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească!” (Galateni 6:17). Pavel s-a vândut pe sine lui Dumnezeu. Fiecare bătaie a inimii lui, fiecare gând al minții, fiecare pas al picioarelor, fiecare dor al sufletului, toate sunt pentru Cristos și mântuirea oamenilor. A înfuriat sinagogile, a aprins multimile, a iscat treziri și răscoale, fie una fie cealaltă și uneori amândouă. (Noi se pare că n-avem niciuna!).

Chiar când tovarășii de lucru l-au părăsit - „toti m-au părăsit” (2 Timotei 4:16), el s-a lăsat în „bratele atotputernice” și a mers mai departe. A scăpat din complotul asasinărilor; dar cu pâinea zilnică trăia o moarte zilnică, căci însuși mărturiseste: „În fiecare zi ea sunt în primejdie de moarte!” (1 Corinteni 15:31). Magnifică i-a fost obsesia!

Roadele Duhului erau deasupra lui Pavel; darurile Duhului lucrau prin. el. Tinea evanghelizări urbane în timp ce cărpea corturi ca să-si poată plăti cheltuielile. Frati predicatori, nu semănăm noi oare cu niste găinuse pipernicite fată de vulturul de Pavel? Uneori, aproape să moară de foame, si totusi când avea masa întinsă postea. Tuturora le dădea binecuvântarea sa, iar el pe sine aproape că se dorea anatema. Cu viata sa revolutionară si teologia sa de baricade, s-a lăsat să fie spectacol, să fie o „priveliste înaintea oamenilor”. „Oamenii aprinsi de un foc lăuntric al Duhului sunt oglinda umană a atomului care atunci când e spart declansează energii cosmice!”

Apostolul Pavel transformat, transportat, si gata să fie transplantat, ne destăinuie că si noi putem ajunge ca el. Ascultati-l ce spune în fata lui Agripa: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toti cei ce mă ascultă astăzi, să fiti asa cum sunt eu, afară de lanturile acestea” (Faptele Apostolilor 26:29). Nu spune că ar vrea ca toti să scrie cum a scris el. Nu spune că ar vrea ca toti să înfiinteze biserici ca el. Pavel nu spune „cum am făcut eu”, ci „cum sunt eu!” (1 Corinteni 7:7). Duhul care l-a umplut pe Pavel ne poate umple si pe noi, ca si, la fel ca el, să ne identificăm cu Cristos în jertfă, dacă nu în slujire.

Unde se va sfârși lucrarea aceasta pentru tine, fratele meu? Nu stiu. (Nici îngerii nici oamenii nu stiu). Dar unde a început stim, în trăirea vietii de înlocuire, prin care nu mai trăim noi, ci Cristos trăiește în noi. Apostolul Pavel a trăit glorios si a murit triumfător pentru că în jertfă si în suferință s-a identificat cu Domnul. La fel putem si noi să trăim si să murim, numai să vrem!

„Singura credință mântuitoare este credinta care se aruncă în bratele lui Dumnezeu fie pentru viață fie pentru moarte”.

Martin Luther

„Iată de ce, la fiecare cotitură a istoriei unde Biserica lui Cristos a fost purtată de câte un val de trezire înapoi la realitatea chemării si la consacrarea deplină, mii de bărbați si femei l-au redescoperit pe apostolul Pavel, si s-au inspirat din muzica predicilor sale”.

Dr. J. S. Stewart

„Inimile fără lacrimi nu vor fi în stare niciodată să poarte mesajul Crucii”.

Dr. J. H. Jowett

CAPITOLUL 15

Însemnat: PENTRU CRISTOS!

Într-un anumit sens toți oamenii suntem străini unii față de alții. Chiar și prietenii nu se cunosc bine unii pe alții. Căci a cunoaște pe cineva, înseamnă a-i ști toate influențele din izvoarele ereditare și ale mediului în care a crescut, cât și nenumăratele hotărâri morale care l-au format ca să ajungă ce este. Deși nu ne cunoaștem unii pe alții, urmărind traiectoria vieții cuiva aflăm învățături frumoase, în special dacă suntem atenți la forțele motoare care i-au motivat acțiunile. De pildă, ce mult am câștiga fiecare dacă am simți și noi același clocot de viață în Cristos ca Saul din Tars, mai târziu chemat Pavel, dacă am măsura și noi cât de cât adâncimile ascunse ale cuvintelor sale: „Port în trupul meu semnele Domnului Isus!” (Galateni 6:17).

În legătură cu aceste cuvinte un lucru e sigur: au fost e recunoaștere a faptului că Dumnezeu era stăpân în viața lui Pavel. Apostolul Pavel aparținea în întregime Domnului, cu trupul, sufletul și duhul său. Era însemnat pentru Cristos! Când el spune că poartă în trupul său rănilor, cele cinci răni ale Domnului, nu vorbea de semne ca de genul „stigmatelor” pretinse de Sf. Francis de Assisi în 1224. Nu e vorba de o asemănare exterioară și o imitație a rănilor Mântuitorului, ci o identificare spirituală printr-o răstignire lăuntrică. El fusese „răstignit cu Cristos!” (Galateni 2:20).

Semnele răstignirii sale lăuntrice au fost văzute clar. Întâi de toate, a fost însemnat cu un zel aprins față de o țintă clară! Dacă e adevărat ce spune tradiția creștină că apostolul Pavel era doar de 1,3 metri înalt, atunci a fost cel mai gigant pitic care a trăit vreodată. A depășit pe toți contemporanii săi în rugăciune, în lucru, în zel. Pe firmamentul vieții lui a fost scris cu litere de foc: „Fac un singur lucru!” (Filipeni 3:13). A fost orb la toate celelalte lucruri în care își găseau slava ceilalți contemporani.

La fel, Calvin a fost luat în răs fiindcă stătea toată ziua și scria Instituțiile sale, și n-a scris cu pana lui genială nici măcar un singur rând despre gloriile Alpilor care-l înconjurau. Iar Pascal a fost aspru criticat fiindcă în afară de nemurirea sufletului uman, n-a găsit nici un peisaj în jur la care să-și oprească privirea. Tot astfel, apostolul Pavel ar putea fi luat în batjocură fiindcă n-a scris nici un cuvânt despre arta greacă sau splendorile Pantheonului. El se izolase în spiritualitate.

După ciocnirea ateniană pe colina lui Marte, apostolul Pavel și-a vărsat tot disprețul față de înțelepciunea acestei lumi, murind zilnic față de ispita de a-i întrece în idei și în filosofie pe înțelepții lumii. Misiunea sa nu era să transmită un punct de vedere, ci să biruiască legiunile iadului!

Apoi, apostolul Pavel a fost însemnat cu smerenie. Moliile n-au putut mânca mătasea hainelor lui. N-a pescuit niciodată laude cu momeala umilinței; ci, dimpotrivă, locul de frunte și-l alege într-o listă lungă de păcătoși (acolo unde noi de fapt l-am fi pus cel din urmă). O veche zicătoare galică spunea: Dacă știi ebraica, greaca și latina, nu le pune unde le-a pus Pilat, deasupra capului lui Isus, ci pune-le jos, la piciorul crucii! „Lucrurile care erau pentru mine câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos!” spune apostolul Pavel (Filipeni 3:7).

Ce ușurință pentru inimă e virtutea aceasta a umilinței - să fii bucuros că nu ai nimic ce pierde! Neavând o părere înaltă despre sine, Pavel nu s-a temut de cădere! Chiar atunci când se plimbă în hainele scumpe ale broderiilor gândirii evreiești, în școala celui mai vestit dintre rabinii vremii, apostolul Pavel strălucește fiindcă poartă podoabele acestea în umilință și într-un spirit liniștit.

Apoi, apostolul Pavel a fost însemnat cu suferință! Uitați-vă la lucrurile pe care le scrie în Romani 8. Necazul, strâmtorarea (probabil, în domeniul minții), prigonirea (probabil, în domeniul spiritului), foamea, lipsa de îmbrăcăminte, primejdia, sabia (desigur, suferințe în trup)! De toate acestea a avut parte micul gigant!

Acest evreu rătăcitor a declarat război tuturor lucrurilor care erau în război cu Dumnezeu și cu fiii oamenilor. Acest prinț al predicatorilor, și dușmanul său, prințul iadului, nu și-au cruțat nici o lovitură, nici o bătălie. Între ei era o luptă pe toate fronturile.

Priviți cu atenție la apostolul Pavel! Privirea aceea adâncă, trupul acela plin de cicatrice, figura aceea adusă de spate și slăbită de foame, uscată de posturi, vlăguită de vergile lictorilor; trupul acela mic, sub loviturile nemiloase ale pietrelor din Listra, înflămâzător în multe alte locuri, cu pielea aceea arsă de soare sau murată timp de treizeci și șase de ore în Marea Mediterană! Adăugați la toate acestea pericole după pericole; înmulțiți-le cu singurătatea; numărați o sută nouăzeci și nouă de lovituri, trei naufragii pe mare, trei bătăi cu nuiielele, „omorât” cu pietre, un dosar gros de întemnițări, atâtea „omorâri” că li s-a pierdut șirul. Și dacă ar putea cineva să le adune pe toate, suma totală ar fi totuși zero, „nimic”! Fiindcă Pavel însuși a făcut calculul. Ascultați-l ce zice: „Întristările noastre ușoare, de o clipă...” Așa zic și eu, nepăsare față de suferințe!

Mai departe, apostolul Pavel a fost însemnat cu pasiune! Numai un om care e în centrul de acțiune al planurilor lui Dumnezeu, numai unul care face echilibristică pe sârma ascultării totale de Dumnezeu, numai un așa om e în stare să cheme pe Duhul Sfânt ca martor pentru mărturia lui. Și exact așa ceva face Pavel la Romani 9:1.

O, dacă am putea din flacăra aceasta să ne tragem noi predicatorii măcar puțină lumină! Bătăile n-au stins flacăra din el! Posturile lungi și înflămânzirea n-au putut-o omorî! Defăimările și răstălmăcirile n-au putut s-o stingă! Apele n-au putut s-o înnecă, închisorile s-o rupă, primejdiile s-o slăbească, arestările s-o oprească! A ars mereu până în clipa când viața i s-a scurs din trup.

Cristos cel viu care trăia în Pavel (Galateni 2:20), manifestându-Se prin pasiunea sufletului său, a fost în același timp sperietoarea iadului, steagul creșterii Bisericii și uralele inimii Mântuitorului, care „vedea rodul sufletului Său și se înviora!”

Și, apostolul Pavel a fost însemnat cu iubire! Când Pavel a simțit ce înseamnă a fi „în Cristos”, în el s-a dezvoltat capacitatea de a iubi. (Numai o stare de maturitate cunoaște dragostea). O, și cum a iubit Pavel! Întâi de toate și lucrul cel mai important, apostolul Pavel l-a iubit pe Domnul. Apoi i-a iubit pe oameni, pe dușmanii săi, a iubit greutățile din viață, chiar și suferințele sufletului său. Cred că a iubit lucrul acesta din urmă în mod special, altfel ar fi neglijat rugăciunea. Dragostea lui Pavel l-a dus la cei pierduți, la cei mai de jos, la cei din urmă. Ce țință nobilă în iubirea sa! Colina lui Marte, cu intelectualii vremii, sinagogile cu fețele religioase cele mai rigoriste, piețele aglomerate și pline cu fii risipitori, toate aceste locuri le-a căutat și le-a străbătut pentru cauza Domnului. Dragostea, ca și un dinam puternic l-a împins să îndrăznească lucruri mari pentru Dumnezeu. Nu mulți s-au rugat cum s-a rugat acest bărbat. Poate McCheyne, John Fletcher, marele Brainerd, și încă puțini câțiva, au cunoscut lucrarea aceasta în care trupul și sufletul participă intens în rugăciunea de mijlocire sub influența iubirii.

Îmi aduc aminte cum am stat lângă autoarea acestor versuri, cântându-i imnul:

Iubirea Ta, Isuse, ne cheamă și ne strânge

Și ne trimite-n lume cu harul Tău măreț,

Lumina celor oropsiți din noapte și dispreț.

O, iată, inima-mi se frânge,

Și doru-n mine astăzi plânge:

Da, vreau să merg cu orice preț!

Nu era doar un sentimentalism exprimat frumos. O costaseră închisoare, lipsuri, dureri și sărăcie!

Charles Wesley mi se pare că se întinde în vârful picioarelor ca să ajungă așa sus și să spună: „Nu mai doresc nimic din ale pământului. Tot ce vreau, oh, Doamne, e dragostea Ta în pieptul meu!” Mai recent, Amy Carmichael a rostit rugăciunea dintr-un suflet aprins: „Dă-mi iubirea călăuză pe cărare, Credința, cu forță arzătoare!” Toți aceștia au umblat pe drumul apostolic al câștigătorilor de suflete.

Cei animați de dorința să câștige pe alții la Domnul au avut o dragoste mare de sufletele oamenilor. Toate iubirile mai mărunte au fost cucerite de Iubirea cea mare. Marea iubire față de Iubitorul sufletelor lor i-a mânat la lacrimi, la suferințe, la triumf. Oare în ceasul acesta rău în care trăim, avem noi dreptul să iubim mai puțin?

Să Te iubesc pe Tine, Cerescule Părinte

Punându-Ți la picioare și faptele și gândul;

E dorul meu cel mare, iubirea mea fierbina,

Să nu ne mai despartă nici cerul, nici pământul!

Iubirea croiește prin flăcări o cărare

Iubirea ușurează poverile amare,

Iubirea șterge lacrimi, iubirea îndrăznește,

Iubirea se jertfește, iubirea biruiește!

Fără ca să fi ales ei, milioane de oameni vor fi însemnați într-o zi pentru Anticrist. Oare să ne tragem noi înapoi de la cinstea de a purta în sufletul nostru, în gândirea noastră, în duhul nostru, în trupul nostru, semnele Stăpânului, semnele Domnului Isus? Dar oare dorim noi așa ceva?

A fi „însemnat” înseamnă a purta semnul de rob. Suntem gata să fim însemnați - „Pentru Cristos”?

„Eu v-am născut în Cristos Isus, prin Evanghelie!”

Ap. Pavel

„O, frate, roagă-te! În ciuda lui Satana, roagă-te! Stai ore în rugăciune; mai bine neglijează-ți prietenii, dar nu rugăciunea; mai bine postește, uită de cină sau de somn, dar nu de rugăciune. Și nu trebuie să vorbim despre rugăciune, ci trebuie să ne rugăm cu o dorință înfocată. Domnul este aproape. Vine pe nesimțite în timp ce fecioarele ațipesc”.

Andrew A. Bonar

„A fost nevoie de șapte ani

...înainte ca W. Carey să boteze primul convenit în India.

...înainte ca Judson să câștige primul ucenic în Burma.

...de suferință pentru Morrison înainte ca primul chinez să fie câștigat la Cristos.

...zice Moffat, că a așteptat, până ce a văzut primele semne ale lucrării Duhului Sfânt asupra africanilor din Beciuana.

...înainte ca Henry Richards a câștigat primul său convertit, în Benza Manteka”.

A J. Cordon

„Rugăciunea e sângele sufletului!”

George Herbert

CAPITOLUL 16

„Dă-mi copii, sau mor!”

Trezirea e imperativă, căci porțile iadului s-au deschis largi pentru această generație degenerată în care trăim. Avem nevoie (deși adeseori zicem că vrem) de trezire! Cu toate acestea, sfinții de paie, anemici și slăbănogi, ai ceasului în care trăim, vor să se deschidă cerul și să li se aducă trezirea spirituală prin aceleași metode prin care cumpără o limonada de la automatele de răcoritoare. Însă Dumnezeu nu-Și mecanizează puterile slavei Sale ca să se adapteze la mașinăriile religioase ale timpului nostru.

„Am dori să vină și la noi o trezire spirituală cum a avut loc în insulele Hebride!” spunea recent un predicator. Dragul meu, trezirea n-a venit în insulele Hebride doar pentru că au dorit-o. Porțile cerului s-au deschis și puterea cea măreață a Domnului a cutremurat insulele fiindcă acolo locuitorii țării „au vestit un post și au chemat o adunare sfântă”; au așteptat cu lacrimi, cu osteneală, cu insistență lângă scaunul de domnie al adevăratului Dumnezeu. Și vizitarea aceea miraculoasă a venit fiindcă Cel ce căutase cândva o fecioară în care să zămislească Fiul Său preaiubit a găsit un popor de o puritate virgină, plin de un patos și de o viziune arzătoare. N-au avut duplicitate de motive în rugăciunile lor. Nici una din rugăciunile lor n-avea cereri colorate cu încercări de salvare a renumelui vreunei denominații. Privirea lor era îndreptată

numai la slava lui Dumnezeu. N-a fost printre ei nici un grup invidios că celelalte grupuri cresc mai repede; singura lor gelozie a fost pentru Domnul Oștirilor a cărui slavă era batjocorită în praf, a cărui casă avea „zidurile dărâmate și porțile arse de foc.”

Un grup sănătos fundamental în învățăturile biblice nu poate fi nicidecum o momeală de atracție pentru Duhul Sfânt, Zămislitorul! Iubiții mei, avem mii de astfel de grupuri răspândite pe tot pământul. S-ar putea ca o fată de șaptesprezece ani și un băiat de aceeași vârstă să aibă capacitatea fizică să fie părinți de copii, și pot fi chiar legal căsătoriți. Dar oare aceasta garantează că vor avea copii? Au ei resursele financiare care să le asigure un cămin? Și sunt ei maturi în gândire ca să-și crească copiii? Trezirea spirituală s-ar stinge într-o săptămână în multe din Bisericile „biblice”, fiindcă nu există „mame în Israel” care să îngrijească de copii. Și câți din membrii bisericilor noastre ar putea conduce pe alții la Domnul, din întuneric la lumină? În multe din bisericile acestea de azi a se naște copii în credință e ca și cum ai pune un nou născut într-un frigider la zero grade absolut!

Nașterea firească a unui copil are înainte luni de sarcină și zile de dureri; la fel e și nașterea spirituală. Domnul Isus S-a rugat pentru Biserica Sa, dar ca s-o nască S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ea. Apostolul Pavel s-a rugat „zi și noapte... nespus” pentru Biserică; mai mult, a suferit durerile nașterii pentru cei păcătoși. Sionul, ca să nască, trebuie să aibă întâi durerile nașterii. Deși mulți predicatori strigă în fiecare săptămână „Trebuie să vă nașteți din nou”, câți din ei pot spune cu apostolul Pavel: „Chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Cristos, totuși nu aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Cristos Isus, prin Evanghelie” (1 Corinteni 4:15)? El i-a născut în credință. Nu spune că s-a rugat numai pentru ei. Dacă în secolul trecut rata nașterilor fizice ar fi fost la fel de scăzută ca rata nașterilor spirituale azi, rasa umană ar fi dispărut deja de pe fața pământului. „Trebuie să ne rugăm ca să păstrăm viața de credință”, spunem noi; iar adevărul e că trebuie să trăim o viață de credință ca să ne rugăm. „Dacă rămâneți în Mine... cereți orice veți vrea!” Îmi dau seama că „a cere” include și rugăciunea pentru mântuirea celor pierduți, dar rugăciunea e mai mult decât a cere. Rugăciunea e, desigur, supunerea noastră față de Duhul Sfânt astfel ca El să poată lucra în noi și prin noi. În primul capitol al Genezei aflăm că toate vietățile au dat naștere după soiul lor. Atunci oare în domeniul regenerării spirituale, n-ar trebui ca fiecare suflet nou născut să dea naștere altora?

Noi, evangheliștii, primim adesea laude, și de multe ori le primim pe nedrept. Știu o bătrânică în Irlanda care se roagă ore în șir, se roagă în fiecare zi pentru acest gângav ce sunt. Alții mi-au mărturisit: „Nu trece nici o zi în care să nu mă rog înaintea lui Dumnezeu pentru dumneata!” Ei au dat naștere multora din cei pe care oamenii ziceau că eu i-am născut spiritual, când de fapt eu n-am fost decât o moașă la nașterea lor. În ziua de judecății ne vom mira ce multe coroane vor fi date unor ucenici necunoscuți. Uneori mi se pare că noi, predicatorii, cei care captăm atenția publicului, vom fi răsplățiți cu cei din urmă. De pildă, știu predicatori care predică azi predici pe care le-au mai predicat acum douăzeci de ani. N-au născut atunci, nu nasc nici azi. Predicatorii de felul acesta obișnuiau să se roage. Unul din ei mi-a mărturisit nu demult: „Nu, frate, nu mă mai rog ca înainte, dar cred că bunul Dumnezeu mă înțelege!” Da, da. Bunul Dumnezeu înțelege foarte bine. Dar nu ne scuză pentru faptul că suntem mai ocupați decât ar vrea El să fim.

E adevărat că știința a eliminat mare parte din durerile pe care mamele noastre le-au cunoscut la naștere. Dar știința nu poate elimina lunile lungi de formare a copilului. În același fel, noi, predicatorii, am găsit metode mai ușoare de a atrage pe oameni la Evanghelie, pentru mântuirea lor sau umplerea cu Duhul Sfânt. Pentru mântuirea lor, li se dă voie doar să ridice mâna, și presto! toate suferințele de altă dată de la altar au dispărut. Pentru umplerea cu Duhul Sfânt, oamenilor li se zice: „Doar stați pe loc în timp ce predicatorul se roagă pentru voi, și veți fi umpluți!” Ce rușine! Frații mei, înainte ca să se întâmple minunea, adevărata trezire spirituală și naștere din nou are nevoie de durerile nașterii.

După cum noul născut pune în comoție tot trupul mamei, tot așa mișcarea de trezire spirituală și durerile nașterii pun în mișcare tot trupul Bisericii. Viitoarea mamă e cuprinsă de neliniște cu fiecare clipă ce se apropie de momentul nașterii (adesea starea aceasta duce la nopți de nesomn și plâns); tot așa făcliile din sanctuarul bisericilor ard uleiul de la miezul nopții în timp ce sufletele celor împovărați cu sarcinile altora, cu durerea păcatelor celor pierduți, își varsă sufletul în rugăciuni de mijlocire pentru neleguirile poporului. Adesea, viitoarea mamă își pierde pofta de mâncare și, în interesul viitorului copil, se înfrânează de la anumite lucruri. Tot așa, înfrânarea de la mâncare și o stare de așteptare liniștită cu o iubire în clocot, cuprinde inimile celor ce se rușinează de viața stearpă a Bisericii. După cum femeia însărcinată se

ascunde de privirile publicului (sau cel puțin așa era pe vremuri) cu cât se apropie clipa nașterii, tot așa cei ce sunt în durerile nașterii de suflete se ascund de publicitate și se apropie de fața lui Dumnezeu cel sfânt.

E clar că Iacov a iubit-o pe Rahela mult mai mult decât pe Lea. Și totuși, „cununa iubirii” a căpătat-o Lea, fiindcă ea a avut copii. Gândiți-vă că pentru Rahela a slujit Iacov patrusprezece ani, dar tot devotamentul acesta splendid n-a fost de nici o mângâiere pentru Rahela, fiindcă era stearpă. Fără îndoială Iacov și-a demonstrat iubirea încercând-o cu bijuterii, după cum era obiceiul zilei; dar nici nimicurile acestea exterioare n-au fost mângâiere. Și deși Rahela era frumoasă la chip, nici laudele unora, nici admirația altora n-au compensat faptul că nu avea fii. Realitatea teribilă pentru Rahela era faptul că Lea avea patru fii care o trăgeau de fustă, iar de ea, de frumoasa Rahela, de stearpa Rahela, bărbații râdeau și femeile strângeau din buze. Mi-o imaginez pe Rahela, cu ochii mai roșii de plâns decât ochii Leei, cu părul despletit și vocea răgușită de plâns, cum vine înaintea lui Iacov, obosită de nerodnicia ei, umilită până la disperare de starea ei, implorându-l cu hohote de plâns: „Dă-mi copii, ori mor!” (Geneza 30:1). Strigătul acesta i-a rupt inima așa cum o sabie i-ar fi sfârtecat trupul.

Permiteți-mi să spiritualizez tabloul acesta: Rugăciunea Rahelei n-a fost o rugăciune obișnuită, ci în disperare. Era cuprinsă de durere, copleșită de rușine, îngenunchiată de starea ei. Frate predicator, dacă ți-e sufletul sterp și ochii uscați, dacă nu vin suflete la pocăință în fața altarului, nu-ți găsi refugiu în popularitate, respinge mângâierea diplomelor câștigate și a cărților pe care le-ai scris! Fii sincer și imploră-L pe Duhul Sfânt să te copleșească cu durerea stării în care te afli, fiindcă ești atât de slăbit spiritual încât nu mai poți naște! O, cum ne mustră altarele noastre goale! Credeți oare că Duhul Sfânt se bucură de orgile noastre electronice, de covoarele elegante din biserici, de ornamentele noi, când leagănul e gol? Niciodată! O, dacă liniștea de moarte din sanctuarele bisericilor ar fi spartă de binecuvântatul țipăt al copiilor nou născuți în credință!

Nu există o formulă, un model al trezirilor spirituale. Deși pretutindeni se nasc copii în același mod, cât de diferiți sunt ei între ei. Fiecare copil e ceva nou. Nu există duplicate. Tot astfel, aceeași suferință la nașterea spirituală, aceleași rugăciuni născute din durerea sterpiciunii spirituale, nasc trezirile, dar de-a lungul vremii acestea au avut loc fiecare într-alt fel, diferite unele de altele.

Lui Jonathan Edwards nu i-au lipsit mulțimile și banii n-au fost problema lui. Dar stagnarea spirituală îl obseda ca un coșmar. Vinovăția bisericilor bancruitate spiritual i-a îndoit genunchii și i-a zdrobit sufletul încât, plin de întristare, a stat tăcut în fața tronului harului până când Duhul Sfânt a venit peste el. Azi Biserica și lumea cunoaște răspunsul pe care l-a primit veghea sa biruitoare. Jurămintele pe care le-a făcut, lacrimile pe care le-a vărsat, suspinurile pe care le-a șoptit, sunt toate scrise în cronicile lucrărilor lui Dumnezeu. Edwards, Zinzendorf, Wesley și alții, au fost înrudiți spiritual (există o aristocrație în domeniul duhovnicesc, ca și în domeniul firii). Oamenii aceștia au ieșit de sub onorurile ereditare și au căutat să stea sub acolada Duhului Sfânt.

Istoria politică și militară se învârtă în jurul vieții unor oameni. Unii din aceștia s-au investit pe ei înșiși cu anumite puteri și adesea au făcut să tremure întreaga lume înaintea lor. Gândiți-vă la geniul acela rău, Hitler. Ce de regi a mai detronat! Ce de guverne a mai răsturnat! Câte milioane de morminte a umplut! Pentru veacul nostru el a fost un bici mai groaznic decât zece plăgi. Hitler avea de făcut un singur lucru, și l-a făcut. Biblia spune că în zilele din urmă „aceia care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămânea tari și vor face mari isprăvi!” Nu cei care cântă despre Dumnezeu, nu cei care scriu sau predică despre Dumnezeu, ci acei care Îl cunosc pe Dumnezeul lor, aceia vor rămânea tari și vor face lucrări mari. Cuvântul nu spune că vor avea mâncare și stomacele pline; nu spune că vom fi mai înțelepți din pricina cunoștințelor vaste; ci despre ălcusința celor ce Îl au pe Duhul Sfânt în ei, fiindcă Îl cunosc pe Dumnezeu.

Ar trebui să ne cercetăm mai bine și să vedem că trezirea spirituală vine ca rezultat al strădaniei unei sfinte grupări din sânul bisericii, a celor ce și-au înțeles misiunea de a stăruii în rugăciuni, în cereri și mijlociri. Acești sfinți ai Celui Preaînalt au în față un veac încătușat în religii false și se îngrozesc la vederea milioanele ce merg la pierzare. Și atunci, se hotărăsc să stea în veghe, rămân în așteptare - poate zile, poate săptămâni, poate luni - până Duhul începe lucrarea peste ei și cerul se deschide în binecuvântările trezirii.

Pe paginile Bibliei, femeile sterpe au dat naștere celor mai iluștri copii. Sara, stearpă până la vârsta de nouăzeci de ani, a născut pe Isaac; strigătul Rahelei: „Dă-mi copii, ori mor!” a fost răspuns, și ea l-a născut pe Iosif, cel care a izbăvit întreg neamul. Soția lui Manoah a născut pe Samson, un alt izbăvitor al lui Israel. Ana, un suflet zdrobit, după ce a plâns cu suspine la cortul întâlnirii și a făcut juruințe și a continuat în rugăciune ignorând obiecțiunile lui Eli, și-a vărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu și a primit răspuns prin nașterea lui Samuel, cel care a devenit marele judecător al lui Israel. Stearpa și văduva Rut a căpătat îndurare și a născut pe Obed, care a născut pe Isai, tatăl lui David, din sămânța căruia S-a născut Mântuitorul. Din Elisabeta, îmbătrânită de ani, a ieșit Ioan Botezătorul, despre care spunea Isus că e neîntrecut între cei născuți din femeie. Dacă rușinea de a nu fi avut copii n-ar fi copleșit ființele acestor femei, ce mare ar fi fost pierderea în omenire!

Așa cum copilul face dintr-o dată saltul în viață, tot așa se întâmplă cu fenomenul trezirilor spirituale. În secolul al XVI-lea Knox și-a însușit strigătul Rahelei, spunând: „Dă-mi Scoția, ori mor!” Knox a murit, dar cât timp va fi o Scoție, și Knox va trăi. Zinzendorf, întristat și rușinat de starea lipsită de iubire și rodnicie a Moravienilor, a fost copleșit și energizat de Duhul Sfânt până când trezirea s-a declanșat deodată în dimineața aceea de miercuri, 13 august 1727. Atunci a început mișcarea Moraviană, din care s-a născut vestitul lanț al rugăciunii care ni se spune că a durat o sută de ani. Din adunarea aceea a izvorât mișcarea misionară care a atins marginile pământului.

Biserica de azi, în loc să pledeze pentru o propagandă anemică, ar trebui să poarte energic sarcina propagării. Fără îndoială, metodele la naștere s-au schimbat odată cu avansul științei. Dar iarăși trebuie să spunem că știința, oricât ar fi ea de dragă medicilor, nu poate scurta perioada aceea de nouă luni când se formează în taină copilul. Fraților, suntem învinși de elementul timpului. Atât predicatorul cât și biserica sunt mai ocupați decât ar trebui să fie, și nu mai au timp să se roage. Dacă i-am da lui Dumnezeu timpul nostru, El ne-ar da suflete pentru veșnicie. Dacă ne-am recunoaște neputința și I-am chema Numele, El ar face să răsară soarele pentru noi ca la amiază. Biserica are experți, să-i încarci cu carul, și toți au câte un raport sau un sfat. Dar unde sunt cei ce poartă agonia câștigării de suflete? Biserici care se laudă cu un număr record de membrii se pot lăuda cu un număr minim de nașteri spirituale. Avem talentul să mărim numărul de biserici fără ca să mărim Împărăția lui Dumnezeu. (Știu o familie în care toți copiii sunt adoptați. Unii dintre noi, predicatorii, pe plan spiritual mai mult adoptăm decât naștem). Dușmanul înmulțirii e stagnarea. Când credincioșii simt povara sterilității spirituale, atunci începem să pulsăm o teamă sfântă, să ne rugăm cu un zel sfânt, și să dăm naștere unei rodnicii sfinte. La tejeaua lui Dumnezeu nu există zile de ieftinire și chilipir: prețul trezirilor e mereu același, durerile nașterii!

Fără îndoială, această lume ajunsă în paragină cere o trezire. Îmi dau iarăși bine seama că mereu se vor găsi din cei care ameții în adormirea lor se vor furișa în ideea suveranității lui Dumnezeu și vor spune: „Când vrea Dumnezeu, aduce El trezirea.” Adevărat. Dar acesta e doar jumătate din adevăr. Vreți să spuneți că Dumnezeu se simte bine că 83 de oameni pe minut mor fără Cristos? Ați ajuns la părerea că Domnul dorește acum ca lumea să piară? Îndrăzniți să ziceți - și lucrul acesta mi se pare aproape o hulă - că atunci când Dumnezeu se va hotărî să dea cu piciorul și să împrăstie pe toți dușmanii Săi, abia atunci vom simți lucrarea Duhului Sfânt? Nu! Luați doar jumătate din text și reușiți să forțați Biblia să spună aproape tot ce vă place. De pildă: „Dumnezeu e în stare să facem nespun mai mult decât cerem sau gândim!” Opriți-vă cu versetul acesta aici și-l puteți interpreta că Dumnezeu e în stare, dar că nu se sinchisește prea mult să facă ce ar putea face. Versetul astfel trunchiat lasă trezirile pe treptele din fața tronului lui Dumnezeu. Dar citiți versetul în întregime: „Iar a Celui ce prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespun mai mult decât cerem sau gândim, a Lui să fie slava în Biserică și în Cristos Isus din neam în neam, în vecii vecilor! Amin! (Efeseni 3:22-21). Deja versetul înseamnă altceva!

Înseamnă că noi suntem canalele de lucru. Când trezirea nu vine înseamnă că de vină suntem noi, canalele sunt blocate. Înseamnă că Dumnezeu nu poate străpunge blocajul nostru ca să ajungă cu Evanghelia în veacul acesta, din cauza lipsei de putere din Biserică. Deci, dacă întârzie trezirea e din vina noastră!

Finney spunea: „Să-L ai pe Dumnezeu înseamnă să trăiești într-o continuă trezire!” Da, putem avea o trezire spirituală, fiindcă aceasta are loc după puterea care lucrează în noi, iar noi am primit această putere „când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi!” Aceasta nu e doar o putere ca să facem minuni, căci și înainte de Rusalii ucenicii au făcut minuni și au scos

demoni din oameni. Nici nu e doar putere de a ne organiza ca să ascultăm predici, ca să traducem Scripturile, ca să intrăm în noi teritorii pentru Domnul. Toate acestea sunt bune. Dar mă întreb, avem noi puterea Duhului Sfânt - puterea care o restrânge pe a diavolului, îi dărâmă întăriturile și obține împlinirea făgăduințelor? Păcătoșii rămân în pierzare și vor fi condamnați dacă nu sunt eliberați de sub stăpânirea diavolului. De ce altceva se va teme iadul dacă nu de o biserică sub ungera lui Dumnezeu, mânată de puterea rugăciunii?

Prea iubiții mei, să dăm la o parte lucrurile mărunte. Să uităm toate polemicele între noi. „Să stăruim necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului”, căci „credința vine în urma auziră.” Rușinați de neputința Bisericii, întristați de monopolul pe care-l deține diavolul în lume, oare să nu strigăm cu duhul chinuit și noi (dar să și simțim ce zicem): „Dă-mi copii, sau mor!” Amin!

„Creștini, renunțarea de noi înșine e legea de căpetenie în conduita creștină”

Dr. Charles Inwood

„Renunț să mai vorbesc acum creaturilor, și mă îndrept spre Tine, O, Doamne, încep acum îmbrățișarea intimă cu Dumnezeu, stare pe care nimeni nu mi-o va tulbura de acum înainte. La revedere, tată și mamă, prieteni și rude! La revedere, mâncare și băutură! La revedere, lume și toate plăcerile! La revedere, soare, lună și stele! Bun Venit, Dumnezeule Tată! Bun Venit, dulce Doamne Isuse, Mijlocitorul Noului Legământ! Bun Venit, Duh al harului, Dumnezeul oricărei mângăieri! Bun Venit, slavă! Bun Venit, viață veșnică! Bun Venit, moarte!” -- Dr. Matthew MacKail stătea sub spânzurătoare, și în timp ce vărul său martir se zbătea în sfoara întinsă, i-a prins picioarele care zvâcneau și s-a agățat de ele, ca moartea să-i vină mai ușor și mai repede. Și astfel i-a venit rândul să meargă la Cristos și lui Hugh MacKail; avea pe față obișnuitul său zâmbet copilăresc. „Fie acesta salutul de Bun Venit”, zise el; „Duhul și Mireasa zic, VINO!”

Martirajul lui Hugh MacKail

CAPITOLUL 17

Gunoii lumii acesteia

Ce înseamnă expresia „gunoii lumii acesteia”? (1 Corinteni 4:13). Este oare gunoii de murdărie din care se nasc organizatiile criminale din fiecare țară? Este oare geniul rău care manipulează revoluțiile internationale? Era Babilonul? E Roma? E păcatul? S-a găsit oare vreun trib de duhuri rele care să poarte titlul acesta?

O mie de presupuneri ar da o mie de răspunsuri la întrebarea aceasta, și toate gresite. Răspunsul bun e tocmai opusul așteptărilor noastre. Expresia gunoii lumii acesteia nu se referă nici la oameni nici la demoni. Nu e vorba de ceva rău, ci de ceva bun - ba nu, nu e nici bun - ci, e cel mai bun. Nu e din domeniul material, ci spiritual. Nu e de la Satan, ci de la Dumnezeu. Nu e vorba de Biserică în general, ci de un sfânt. Nu e numai un sfânt, ci e cel mai sfânt dintre sfinți, e Kohinoorul tuturor mărgăritarelor. „Noi, apostolii”, spune Pavel, „am ajuns ca gunoii acestei lumi.” Apoi adaugă insultă peste rană, subliniază infamia, adâncește umilirea, adăugând: (noi, apostolii suntem...) lepădătura tuturor” 1 Corinteni 4:13.

Oricine se vede pe sine astfel, „gunoii lumii acesteia”, nu mai are ambiii personale; deci nu mai are de ce să fie gelos. Nu mai are reputatie; deci nu mai are de ce să se certe. Nu mai posedă nimic; deci nu mai are de ce să se îngrijoreze. Nu mai are „drepturi”, deci nimeni nu-i mai poate face vreun rău. Bindecuvântată stare e aceasta! Omul acesta e deja „mort”, deci nimeni nu-l mai poate omorî. Vă mai mirati acum că un asa om, având o asa stare a mintii și a sufletului, a întors lumea pe dos? Sfinții plini de ambiii de azi ar trebui să se gândească la atitudinea aceasta apostolică față de lume! ³i evanghelistă de azi care umblă după popularitate trăind după „moda Hollywood” n-ar strica să ia aminte!

Ce l-a durut pe apostolul Pavel mai tare decât cele o sută nouăzeci și cinci de lovituri, decât cele trei bătăi cu nuiiele, decât cele trei naufragii, decât împruscarea cu pietre? Corinteni aceia satisfăcuți de ei însisi, lumesti, firești, gata mereu să critice! Biserica aceasta era împărțită din cauza lucrurilor firii, și din cauza banilor! Unii au avut succes, s-au ridicat cu faimă pe treptele sociale și au ajuns magnatii comercianți ai orasului. Iată de ce spune apostolul Pavel că au ajuns să se poarte ca împărații. Observați contrastul izbitor între versetul acesta, 1 Corinteni 4:8, „O, iată-vă sățui! Iată-vă bogati! Iată-vă împărțind fără noi!” și versetul 10, „Noi suntem nebuni... noi, slabi... noi, disprețuiți... noi suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuți, umblăm din loc în loc!” Compensatia binecuvântată e în versetul 9: „Noi am ajuns o priveliste pentru lume, îngerii și oameni.”

N-a fost greu pentru Pavel să arate toate acestea, fiindcă el se considera mai neînsemnat decât cei din urmă. Dar, apostolul ia și compară starea aceasta cu a celor care și-au pierdut orientarea în credință. Acești corinteni erau sățui, dar nu erau liberi (Un puscărias dacă iese din celula lui nu e liber dacă încă târăște lantul după el). Apostolul nu se necăjește pentru că ei au supra-abundență iar el nu are nimic. E întristat fiindcă bogăția lor le-a pricinuit slăbiciune sufletească. Ei au confort, dar nu mai au cruce; sunt bogati, dar nu mai poartă „ocara lui Cristos”. Nu le spune că nu mai sunt ai lui Cristos, dar le atrage atenția că de fapt ce caută ei e un drum fără spini la cer. Le spune: „Măcar de ati împărțiți cu adevărat, ca să putem împărțiți și noi împreună cu voi” (1 Corinteni 4:8f). Dacă ar fi ajuns cu adevărat să împărțească înseamnă că deja ar fi venit Cristos, mileniul ar fi fost împlinit și atunci, spune Pavel: „Am fi împărțit și noi cu voi!”

Dar cui îi place să fie atât de dezonorat, disprețuit, devalorificat? Adevărul acesta e revoluționar și supărător pentru învățătura creștină coruptă de azi. Ne mai bucurăm noi fiindcă lumea ne crede nebuni? Ne este ușor să vedem numele noastre lepădate ca un gunoi? Comunismul nivelează la pământ straturile de oameni. Creștinismul le nivelează la cer! Creștinismul adevărat e mult mai revoluționar decât comunismul (și fără crime și vărsare de sânge). Buldozerele socialismului au încercat „să împingă” dealul bogățiilor și „să umple” valea sărăciei. Credeau că prin educație vor „netezi drumurile strâmbe”, că printr-un act al parlamentului, printr-o simplă miscare a baghetei magice, mileniul fericirii, atât de mult întârziat, va coborî pe pământ. Dar schimbările au fost doar schimbări de sefi, iar sluga a rămas tot slugă. Azi sunt o multime de oameni care ajung bogati sărăcind pe alții. Apostolul Pavel spune că a fost sărac, „totuși îmbogățind pe mulți!” Slavă Domnului! Punga lui Simion Magul n-are nici azi parte în lucrarea Duhului Sfânt. Dacă încă n-am învățat cum să mânuim „mamona bogățiilor nedrepte”, cum vrem să primim „adevărurile bogății”?

Astfel, apostolul Pavel, bancrutat din punct de vedere material și social, a primit eticheta pe care putini au mai avut-o, „gunoiul lumii acesteia.” Desigur aceasta l-a ajutat să înțeleagă faptul că urma să fie călcat în picioare de oameni. Desi a fost în stare să răspundă filosofilor, stoicilor, epicurienilor, la Atena, pentru cauza Domnului Isus Cristos el a fost gata să fie numit „nebun”. În învățătura Domnului, antagonismul lumii a fost fundamental și perpetuu.

Fraților, alegem noi așa ceva? Ce ne deranjează mai mult decât să fim clasificați ca oameni neînvătați și ignoranți? - desi un așa „neînvătat și ignorant” a scris Apocalipsa, cartea care încă le dă de lucru învățaților. Suntem într-o molimă în care predicatorii au mai multă grijă să aibă capetele pline, decât să aibe inimile cu foc. Dacă vrea carte cineva s-o facă înainte de a se urca la amvon. Diplomele nu contează, fiindcă douăzeci și patru de ore pe zi nu ajung pentru un păstor să amintească toate numele din turma sa în fața Marelui Păstor, și apoi să le pregătească hrana potrivită. Adevărul e că lucrurile duhovnicești trebuiesc judecate duovnicește (nu psihologic!). Nici Dumnezeu, nici judecățile Sale, nu s-au schimbat. După cum găsește El cu cale, încă există lucruri ascunse de cei învățați și „descoperite pruncilor”. „i pruncii, frații mei, nu putem spune că au un intelect colosal. Biserica de azi se poate lăuda cu un nivel înalt de educație în rândul predicatorilor. Dar nu vă grăbiți așa tare în gâdilarea firii: avem în acelasi timp cea mai redusă creștere în numărul de noi convertiți. De ce? Fiindcă diavolul nu se sperie, frate Apolo, de Niagarele tale de cuvinte!

Linia de demarcație față de lume e distinctă, bine determinată, e aleasă în mod deliberat, constient, și e totodată discreditată. Călătorii din istorisirea lui Bunyan ajungând prin Târgul Desertăciunilor au ajuns să fie râsul lumii. Erau deosebiti de ceilalți oameni în hainele pe care le purtau, în limbaj, în preocupări și interese. Oare așa e în viața noastră azi?

În ultimul război un general britanic a spus: „Trebuie să-i învățăm pe oameni să urască, fiindcă oamenii se luptă împotriva celor pe care-i urăsc.” Am auzit mult (desi nici măcar pe jumătate cât ar trebui) despre dragostea desăvârșită. Poate ar trebui să cunoaștem însă și cum să „ne mâniem și să nu păcățuim.” Credinciosul plin de Duhul Sfânt va urî nelegiuirea, nedreptatea și necurăția; și va milita împotriva lor. Fiindcă apostolul Pavel n-a iubit lumea, lumea l-a urât. Avem și noi nevoie de această dispoziție a opoziției.

Stanley a scris cartea sa „Africa cea Foarte Neagră” iar generalul Booth a scris - „Anglia cea Foarte Neagră” în mijlocul unor stări de împotrivire zdrobitoare. Primul a văzut pădurile înalte, impenetrabile, pline cu leopardi gata de atac, cu serpi veninoși, cu băștinasi la pândă în întuneric. Booth a văzut străzile Angliei cum le vede Dumnezeu, cu poftă ascunsă, cu ispitele păcatelor la fiecare colt, cu poftă jocurilor de noroc, cu pericolul prostituției; și si-a ridicat o armată pentru Dumnezeu ca să lupte împotriva lor.

Străzile oraselor noastre sunt azi câmpuri de misiune. Nu vă lăsați păcăliți de cultura înaltă, căci o doamnă elegantă, pieptănată frumos și cu un limbaj manierat, poate să fie tot atât de departe de Dumnezeu ca o femeie Mau-Mau care poartă o fustă din frunze. Orasele noastre gem de păcate. Un creștin care adoarme în fiecare seară în fața televizorului are un creier mort și un suflet fără putere. Ar fi mai bine pentru el să-L roage pe Dumnezeu să-l ia din lume, fiindcă oricum și-a pierdut deja contactul cu lumea, încât nu mai simte starea de orbire, de păcat și de dezmăț din jur, iar sufletul lui nu mai simte nici o durere.

Fiecare stradă e un râu plin de activități satanice, de betie, divorț, întuneric și pierzare. Dacă te ridici să stai împotriva acestor lucruri, nu te mira, frate dragă, dacă lumea te urăște. Dacă ai fi de-al lumii, te-ar iubi.

Pavel declară într-un limbaj limpede: „Lumea este răstignită față de mine!” Nu cumva e aceasta mult dincolo de creștinismul veacului al XX-lea? Golgota a văzut în multe rânduri mulțimi care veneau să privească umilirea condamnatilor la moarte. La Cruce era o atmosferă de carnaval. Acolo era batjocura în fața suferinței. Dar cine se ducea a doua zi să mai privească victimele? Primii vizitatori erau vulturii, ca să le scoată ochii și să le sfărtece coastele. Apoi veneau câinii care săreau să le apuce picioarele. Așa decorate și mutilate, crucile erau un spectacol hidos, de groază. Exact așa e pentru Pavel lumea: răstignită, moartă, fără nimic care să-l mai atragă!

Să rostim și noi cu buze tremurătoare, într-o cutremurare lăuntrică: „Lumea este răstignită față de mine!” Când suntem și noi răstigniti față de lume, când...

„am murit față de lume și de poftele din ea,

față de mândria oarbă, și de tot ce-mi poate da!”

...abia atunci ajungem să cunoaștem și noi libertatea pe care a avut-o apostolul Pavel. Adevărul e că noi, urmașii lui Cristos, avem respect față de lume și față de opiniile ei, față de aprecierile și calificativele date de ea. Un critic modern spunea despre credincioși că au schimbat două cuvinte din dicționar, în loc să fie pocăiți, ei sunt zgârciți (Numai cei care se simt vinovați se vor supăra că le-am spus-o). Pe de altă parte în acest an de îndurare al lui Dumnezeu cunosc pe unii de ambele părți ale Atlanticului care poartă hainele aruncate de alții și își dau toți banii în strângerea dintre pietrele morii lui Dumnezeu. Cu accentul pe care l-a pus apostolul Pavel asupra separării față de lume, ne mirăm azi cum de s-au convertit oamenii la predicile lui.

Acest binecuvântat bărbat al lui Dumnezeu, omul pentru care lumea era răstignită, era privit ca „nebun”. Ba chiar mai mult, Pavel a predicat în așa fel Evanghelia încât alții au căutat să-l omoare fiindcă le pusese meseria în dizgrație și dispreț. Așa apostoli, cu atitudinea lor sănătoasă, sfântă, față de lume, ne fac să ne rusinăm de noi înșine.

„Ei au urcat pe trepte de lumină

Prin încercări, pericole, dureri,

O, Doamne, dă-ne har și nouă

În urma lor să mergem către cer!"

Curând vom spune si noi: „La revedere, lume trecătoare! Bun Sosit, vesnicie!" Aici vă doresc vouă, cititorilor, un an de slujire jertfitoare pentru El care a fost Jertfa noastră. Fie ca si noi să ne sfârșim alergarea cu bucurie!

„Fratilor, e o fraudă să spunem că o așteptăm noapte de noapte, lună după lună, dacă noi însine nu suntem într-o stare după voia lui Dumnezeu. Mai bine să ne întrebăm: „E inima mea curată? Sunt mâinile mele curate?"

Comentariu la Trezirile Spirituale din insulele Hebride

„Trezirea spirituală e o minune la fel de mare ca si un seceris de grâu. Trezirea vine din cer atunci când suflete de eroi intră în luptă hotărâte să biruie sau să moară - sau, dacă trebuie, să biruie si să moară! „Împărăția cerurilor se ia cu năvala si cei ce dau năvală pun mâna pe ea!"

Charles Finney

„Cauza lui Dumnezeu este incredintată oamenilor; Dumnezeu se încredințează pe Sine Însusi în mâna oamenilor. Oamenii rugăciunii sunt viceregi lui Dumnezeu; acestia îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu si Îi împlinesc planurile”.

E.M. Bounds

„Rugăciunea e remediul suprem!"

Robert Hall

„Rugăciunea e testul acid al consacrării!"

Samuel Chadwick

CAPITOLUL 18

Rugăciuni cât Dumnezeu de mari!

Profeții din vechime, apucați și strânși în mâinile lui Dumnezeu, au avut o sensibilitate deosebită față de faptul că misiunea lor era copleșitor de mare și cât se poate de rău văzută de oameni. Pledând motivele insuficienței și incapacității lor, acești oameni înfricoșați de ce vedeau vroiau să scape de sub povara lucrării ce îi aștepta. Moise, de exemplu, ca să scape din poziția de conducător al unei națiuni întregi găsește motivul că e bâlbat. Dar Dumnezeu a știut să treacă pe lângă evaziunea lui, și i-l dă pe Aaron. Ieremia, de asemenea, aduce motivul că e doar un copil. Și în cazul lui Ieremia (ca și al lui Moise) obiecțiunile umane nu pot rămâne în picioare. Căci oamenii aleși de Dumnezeu au fost trimiși în sălile de consilii ale înțelepciunii umane - nu să-și lustruiască personalitățile lor sau să-și etaleze cunoștințele. Ci Dumnezeu îl prindea pe solul acesta ales de el, îl închidea și îl înconjura cu Însăși Ființa Sa. Dacă are dreptate Oliver Wendell Holmes, mintea umană când se extinde cu o nouă idee nu mai poate reveni la starea și dimensiunile originale. Atunci, ce putem spune despre sufletul care a auzit șoapta Vocii Eterne? „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață!" (Ioan 6:63). Predicile de azi sunt bolnave fiindcă iau idei din creierul unor oameni morți în loc să le ia de la Domnul. Cărțile sunt bune atât timp cât sunt călăuze, dar sunt rele când ajung lanțuri.

La fel ca și în domeniul energiei atomice, unde savanții moderni au atins o nouă dimensiune a puterii, tot așa Biserica trebuie să redescopere nemărginita putere a Duhului Sfânt. Ca să lovească în nelegiuirea acestui veac de putrefacție a păcatului și să-i scuture din amorțeală pe sfinții ațipiți de somn, trebuie să se întâmple ceva. Predici de viață și vieți de Evanghelii vor trebui să iasă din veghea stăruitoare a cămăruțelor de rugăciune. Cineva a spus: „Trebuie să ne rugăm dacă

vrem să ducem o viață sfântă!" Da, însă și reversul e adevărat: „Trebuie să trăim o viață sfântă ca să ne putem ruga!" După David: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? - Cel ce are mâini nevinovate și inima curată!" (Psalmul 24:3-4).

Secretul rugăciunii e rugăciunea în secret. Cărțile despre rugăciune sunt bune, dar nu suficiente. După cum cărțile de bucate sunt bune, dar n-au nici un rost dacă nu sunt aplicate pentru mâncare, la fel și cu rugăciunea. Oamenii pot citi biblioteci întregi de cărți despre rugăciune, și să nu fie cu nimic mai puternici în rugăciune. Trebuie să învățăm să ne rugăm, și să ne rugăm să învățăm să ne rugăm. Așa cum pot sta în fotoliu și să citesc o carte despre educația fizică, și să pierd vremea numai; tot așa pot să citesc despre rugăciune, să mă mir de Moise, sau să rămân cu gura căscată în fața suspinurilor și a plânsurilor lui Ieremia, și totuși să nu știu nici ABC-ul rugăciunii de mijlocire. Așa cum gloanțele netrase nu aduc vânat, așa inima nesimțitoare în rugăciune nu culege nici o roadă.

Pentru Numele lui Dumnezeu, vă îndemn, lăsați ca rugăciunile voastre să vă hrănească sufletul după cum mâncarea vă hrănește trupurile”, spunea credinciosul Felon. Henry Martyn spunea așa: „Starea de amortire în care mă aflu o atribui lipsei de timp suficient și de liniște pentru meditația în taină. O, dacă aș ajunge să fiu om al rugăciunii!" Un scriitor de demult spunea: „Multe din rugăciunile noastre sunt ca și puștiul care sună la sonerie și apoi fuge repede înainte ca să se deschidă ușa." Da, exact așa suntem. Cel mai vast domeniu neexplorat din resursele lui Dumnezeu la dispoziția noastră e locul rugăciunii.

Cine poate spune care e măsura puterii lui Dumnezeu? Oamenii au ajuns să măsoare greutatea pământului, să aproximeze dimensiunile Cetății Cerești, să numere stelele pe cer, să măsoare viteza fulgerelor, să spună timpul răsăritului și apusului de soare. Dar nimeni nu poate spune cât de mare e puterea rugăciunii. Rugăciunea e cât Dumnezeu de mare! Pentru că în spatele rugăciunii e Însuși Dumnezeu. Rugăciunea e cât Dumnezeu de mare fiindcă Dumnezeu a făgăduit că răspunde rugăciunilor. Dumnezeu să ne ierte că în această nobilă activitate a duhului și a limbii, ne clătinăm fără putere. Dacă Dumnezeu nu ne dă lumina Sa în cămăruța rugăciunii, ne trăim viața în întuneric. În fața scaunului de judecată cel mai rușinos lucru va fi realitatea rugăciunilor mici din viață.

Iată un pasaj majestic din veneratul Ioan Gură de Aur: „Puterea rugăciunii a stins tăria focului; a îmblânzit furia leilor, a potolit revolte anarhice în liniște, a stins războaie, a rupt lanțurile morții, a lărgit porțile Paradisului, a alungat bolile, a îndepărtat fraudele, a scăpat cetăți de la pierzare, a oprit soarele din mersul lui, și a înghețat trăsnetul din drum. Rugăciunea e o întreagă armură de luptă, o comoară de nesecat, o mină inepuizabilă, o boltă neumbrită de nori, un cer fără furtuni. Rugăciunea e rădăcina, izvorul, mama a mii de binecuvântări!" Sunt oare cuvintele lui Crisostom doar expresii retorice, ca să facă dintr-un lucru obișnuit să apară superlativ? Biblia nu folosește așa metode.

Ilie a fost un om iscusit în arta rugăciunii, care a schimbat mersul naturii, a gătit economia unei națiuni; s-a rugat, și focul a căzut; s-a rugat, și oamenii au căzut; s-a rugat, și ploaia a căzut! Avem nevoie de ploaie, ploaie, ploaie! Bisericele sunt așa de uscate că sămânța nu poate germina. Altarele sunt reci și uscate, fără nici o lacrimă a celor ce se pocăiesc. Unde e Ilie? Când Israel a strigat de sete, un om a lovit stânca și masivul acela de cremene a devenit un izvor din care a țâșnit râul de apă vie. „Este oare ceva prea greu pentru Dumnezeu?" Să ne dea Dumnezeu un om care să lovească stânca!

De lucrul acesta să fim siguri: rugăciunea din cămăruță nu e locul în care Îi întindem lui Dumnezeu lista cu problemele urgente. Schimbă rugăciunea lucrurile? Da, însă rugăciunea îi schimbă pe oameni. Rugăciunea a înlăturat nu numai rușinea Anei, ci a schimbat-o pe ea însăși, transformând-o din steapă în roditoare, din întristată în plină de bucurie (1 Samuel 1:10 și 2:1). Da, „i-a prefăcut tânguirile în veselie" (Psalmul 30:11). Probabil noi ne rugăm să avem veselie, fără să fi avut cândva tânguirile. Alegem să purtăm hainele de laudă, iar Dumnezeu spune: „Dau celor întristați... o haină de laudă în locul unui duh mâhnit!" (Isaia 61:3). Dacă vrem să ieșim la seceriș, aceeași ordine e valabilă, căci: Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când strânge snopii" (Psalmul 126:6).

Numai un Moise cu inima frântă de durere a putut să strige: „Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" (Exodul 32:31-32). Numai un Pavel zdrobit de durere pentru neamul său a putut să spună: „Simt o mare întristare și am o durere

necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Cristos, pentru frații mei, rudele mele trupești” (Romani 9:2-3).

Dacă John Knox s-ar fi rugat: „Dă-mi succes!” n-am mai fi auzit nimic de numele lui. Dar el s-a rugat fără egoism: „Dă-mi Scoția, ori mor!” - și numele său s-a înscris adânc pe paginile istoriei. Dacă David Livingstone s-ar fi rugat să poată despica Africa în două ca dovadă a duhului său tenace și a iscusinței sale în orientarea cu busola, rugăciunea lui s-ar fi topit la prima adiere de vânt în pădurile Africii; dar el s-a rugat: „Doamne, când se va închide această rană din trupul omenirii!” Livingstone a trăit în rugăciune, și în mod literal a murit pe genunchi în rugăciune.

Acest veac setos după păcat are nevoie de o Biserică setoasă după rugăciune. Trebuie să explorăm din nou „făgăduințele lui Dumnezeu nespuse de mari și scumpe”, în ziua aceea mare și înfricoșată focul judecății va încerca felul, nu mărimea lucrării pe care am făcut-o. Ceea ce s-a născut din rugăciune va trece examenul. Rugăciunea e lucrarea împreună cu Dumnezeu. Rugăciunea naște dorința câștigării de suflete; dorința aceasta naște rugăciunea. Sufletul care are pricepere se roagă; sufletul care se roagă are pricepere. Celui ce se roagă în umilința neputinței sale, Dumnezeu îi dă puterea Sa. Oh, dacă am fi oameni ai rugăciunii ca Ilie, și el „supus acelorași slăbiciuni ca și noi”. Doamne, ajută-ne să ne rugăm!

Pe o placă într-o biserică mare de o mie de locuri, această inscripție a fost săpată în amintirea lui John Geddie: „Când a coborât din corabie pe aceste maluri în 1848 aici nu erau creștini; când a plecat în 1872 nu mai erau păgâni!”

(În Amintirea lui John Geddie, „părintele” misiunilor presbiteriene din Mările Sudice).

„De la Rusalii încoace, n-a existat o singură trezire spirituală care să nu fi început prin unirea la rugăciune, chiar a numai doi sau trei; și iarăși, nici o mișcare de felul acesta n-a înaintat și nu s-a mai înălțat, odată ce rugăciunile au încetat”.

Dr. A. T. Pierson

CAPITOLUL 19

După cum e Biserica, așa e și societatea!

Pentru ora aceasta târzie de miez de noapte, e nevoie de oameni „incandescenti”. La Rusalii, flacăra Dumnezeului cel viu a devenit pentru ucenicii umpluți de slavă flacăra inimii omenești. Biserica a început în camera de sus cu acești oameni să simtă agonia acestei făclii; dar azi freamătul acela se sfârșește în săli de banchete cu oameni care se ghiftuiesc la mese, sub cuvânt că se organizează. Biserica a început cu o trezire la viață; azi sfârșește cu o adormire în ritualuri. Am început cu o acțiune virilă; sfârșim cu o stare sterilă. Membrii înscriși în rândurile Bisericilor au fost oameni de foc, nu cu grade; azi au grade, dar n-au foc. O, frații mei, nevoia imperioasă a ceasului pe care îl trăim sunt oameni cu inimile aprinse și înflăcărare de focul sfânt.

Bărbații lui Dumnezeu trebuie să fie stâlpi de foc, oameni călăuziți de Dumnezeu care să conducă pe cei dezorientați în viață; Paveli înflăcărâți care să miște pe Timoteii timizi; oameni de foc care să aprindă și să provoace la lumină pe credincioșii care doar poartă numele. E nevoie de cavaleri viteji ai rugăciunii care să stea de veghe în nopțile de rugăciune. E nevoie de adevărați profeți care să se ridice împotriva profiturilor false, a câștigurilor mârșave, căci „ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36).

În ceasul acesta din urmă atitudinea de „nani-nani-puișor” a multor predicatori ambulanți e o tragedie. Strigătul ar trebui să fie: „Strigați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare... Preoții, slujitorii Domnului, să plângă!” (Ioel 2:15,17).

Până și piscurile Alpilor par calde pe lângă sufletul care a simțit cândva în el focul lui Dumnezeu, dar l-a lăsat să se stingă. Fierul se topește doar când arde focul; stingeți focul, și fierul se întărește. Tot așa, inima lipsită de focul divin e un ghețar.

Dacă Duhul lipsește, biroul de studii al predicatorului devine un laborator pentru disecția doctrinelor și întocmirea unor dogme fără viață. Pentru predarea învățăturilor divine e nevoie de ungera divină; adevărul trebuie spus cu o forță pătrunzătoare; iar confortul și comoditatea trebuiesc schimbate în jar misionar.

E o nevoie disperată azi de oameni inspirați! Generația degenerată de azi are absolută nevoie de credincioși cu suflete activate de Duhul. Vântul năpraznic al nelegiurii veacului din urmă poate stinge ușor o simplă făclie de religiozitate formală; așa cum o trestie uscată se frânge în furtună, așa se rupe și lumina slabă a sectarismului firesc. Se aude în lume apropiindu-se vuietul înfricoșător al religiilor false și al creștinismului căldicel. Iar avertismentul împotriva acestora ne vine din partea unor oameni care nu au foc sfânt, așa că preferăm adesea și noi să fim mai bine deloc fără foc.

Nefiind în stare să deosebim ce e firesc și ce e Duh, mulți oameni religioși ai zilei trâmbează o nouă spiritualitate în lume. Dar ceea ce e bun e doar un semn al mediocrității, și ajunge din nou dușmanul de moarte al desăvârșirii (Cei înțelepți vor pricepe). Nu stați nepăsători! Conflictul se ascute! Aceasta e noaptea ruginii și a molimei. Dumnezeu să ajute popoarele, ruinate de religii făurite de oameni, aduse la blestem de culte întocmite de oameni, bântuite de doctrine născocite de oameni! A mai fost vreodată o așa oră grozavă? Strădaniile irosite sunt prețul pe care-l plătim pentru progresul de azi.

După cum e Biserica, așa e și societatea.

Dacă străjerul doarme, dușmanul cucerește cetatea. Predicatorul ar trebui să-și rezerve cel puțin o zi pe săptămână pentru pregătirea predicilor, și apoi o altă zi care să-l pregătească pe predicator să predice predica pregătită. Inspirația e un mister ca viața, căci amândouă vin de la Dumnezeu. Numai viața naște viață. Numai oameni inspirați vor fi în stare să inspire.

Avem nevoie de oameni ca Iosua care să conducă poporul lui Dumnezeu în Țara Promisă a vieții trăite în puterea Duhului Sfânt. Ca și Israel, noi am ieșit din Egipt, de la Faraon (cea ce înseamnă în experiența noastră, lumea și Satana), dar ne-am împotmolit la Cadeș-Barnea. Ceea ce trebuia să fie o treaptă a devenit o piatră de poticnire. Ceea ce trebuia să fie o poartă de trecere a devenit un popas permanent, o țință. Ceea ce trebuia să fie un drum a devenit o gară.

„În necredință și neascultare

Omul rătăcind, orbește,

Și a Domnului lucrare

În zadar o mai privește!"

Nu cumva și noi am scăpat de sub sclavia lumii, dar n-am reușit încă să intrăm în Canaanul bogățiilor lui Dumnezeu?

Gândiți-vă bine! Patruzeci de ani acest popor ales n-a mai văzut minuni și n-a mai avut rugăciuni ascultate; nimic altceva decât morți, pustie și întuneric. Și toate, din cauza necredinței. „Uriașii Canaanului sunt prea mari pentru noi!" strigau ei (Numeri 13:17-33). Azi acesta este strigătul nostru: „Uitați-vă la puterea dușmanului; măsurați-i, dacă puteți, tăria!" Când, de fapt, rugăciunea noastră ar trebui să fie: „Doamne, deschide-i ochii să vadă!" (2 Împărați 6:17). Este mâna Domnului prea scurtă ca să răscumpere, ca să mântuiască (Isaia 59:1)? Îl vom privi doar ca Dumnezeu al trecutului, ca Dumnezeu al profesiiilor, dar nu ca Dumnezeu al prezentului?

Predica lui Petru la Rusalii a fost o predică de pârjol și răscolire. Adevărul a prins viață: „Aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel!" (Faptele Apostolilor 2:16). Și scriitorul inspirat al lui Dumnezeu și-a dat îndată seama că această „săbie a Domnului" avea un nou tăiș care a străpuns inima ascultătorilor.

Ni se spune adesea că în vremurile acestea de încercări grele oamenii au nevoie să fie mângăiați. Sunt de acord, mulți au nevoie de mângăiere: cei bolnavi, cei întristați, cei în suferință. În același timp, nimeni să nu se înșele: a tăcea și a fi

nepăsător când casa e cuprinsă de flăcări e o crimă. Nu-l mângâie pe vecin cel ce-l lasă să doarmă și vede cum hoțul îi sparge casa.

În fața oamenilor de paie de azi, care își bat joc de evangheliismul nostru care vestește pierzarea și focul și iadul, care prețuiește sângele vărsat la Calvar, care crede în întruparea din fecioară, avem dreptul să ne moleșim? Dacă am da înapoi ne-am arăta ca niște paiate. Legiunile iadului sunt mari; dar oștile cerului sunt și mai mari. Diavolul e puternic; Dumnezeu e Atotputernic. Riscul e mare. Și mare e prețul. Dar mare e și premiul!

Se spune că în America Patrick Henry a făcut mai mult decât oricare alt bărbat în istorie în croirea drumului libertății și a drepturilor omului. Ascultați-l, aprins de o dragoste înflăcărată pentru poporul său, vorbind în fața Congresului din Virginia, la 23 martie 1775: „Este viața atât de dragă și pacea atât de dulce ca să merite a fi cumpărate cu prețul lanțurilor și robiei? Ferească Dumnezeu Preasfântul! Nu știu ce vor alege alții. Cât despre mine, dați-mi libertate! Dacă nu, mai bine moartea!” Ai fi putut oare Cato sau Demostene să depășească această perlă oratorică? Poate fi ea tradusă de noi azi în viață?

Lanțurile fricii și ale sclaviei, care există azi în lume, și cari amenință întreaga omenire, nu sunt basme. Teroarea dictaturilor poate ajunge să cuprindă întreg pământul (oricât de greu de imaginat e această posibilitate); dar pentru un copil al lui Dumnezeu există o nenorocire și mai mare: să vadă în focul care nu se stinge al iadului pe cei neîntorși la Dumnezeu!

Cred că e timpul să ne trezim. Ar trebui să ne apropiem de limbajul lui Patrick Henry astfel:

„E oare lungimea vieții așa de dragă și e oare confortul caselor noastre atât de prețuit încât să fim gata să le cumpărăm cu prețul unei vieți de necredință, cu prețul rugăciunilor uscate și fără viață? Nu cumva la marea judecată, în ultima instanță, în fața lui Dumnezeu, vor veni milioane de oameni trimiși la pierzare, la focul cel veșnic, să mă acuze că am fost nepăsător de soarta lor, că am trăit un materialism doar învelit în câteva versete de Scriptură? Ferească Dumnezeu Preasfântul! Nu știu ce vor alege alții Cât despre mine, dați-mi focul trezirii sufletului meu și a Bisericilor din întreaga țară. Dacă nu, mai bine moartea!”

„Orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei deslega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”.

Mântuitorul

„Potrivnicul vostru, diavolul... Împotriviți-vă lui tari în credință!”

Ap. Petru

„Supuneți-vă dar lui Dumnezeu, împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi!”

Ap. Iacov

„Cu cât își dau seama în rugăciunile lor cei credincioși de lupta lor cu diavolul, cu atât vor gusta din libertatea Duhului în rezolvarea problemelor din viață”.

F. J. Perryman

„Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău!”

Cei șaptezeci

„Legiunile iadului de m-ar ataca,

Nebune, chiar toate de s-ar năpustiCu furie asupra mea,

Stânca Vieții mă va adăposti,

Isus mă poate mântui,

Mă poate salva!”

Isaac Watts

CAPITOLUL 20

Cunoscut în Iad

Uneori predicatorii stăpânesc subiectele predicilor; alte ori subiectele îi stăpânesc pe predicatori; uneori se întâmplă să vezi câte un „predicator care în același timp stăpânește subiectele predicilor și e stăpânit de ele. Apostolul Pavel, sunt sigur, că făcea parte din această categorie din urmă.

Priviți-l pe Pavel la Efes (Faptele Apostolilor 19:8-41). Șapte inși au încercat la Efes să folosească o formulă religioasă asupra unei victime de genul gadareanului. Dar, să arunci termeni religioși sau chiar versete biblice în fața oamenilor posedați și controlați de demoni e ca și cum ai azvârli cu bulgări de zăpadă în Gibraltar cu gândul să muți stânca. Un singur om posedat de cel rău a fost deajuns să-i biruiască pe cei șapte profitori ambulanti. Toți șapte fii lui Sceva rușinați au fugit lăsându-și hainele, în timp ce îndrăcitul și-a mărit garderoba cu șapte costume. Fii lui Sceva, răniți și speriați, au povestit întâmplarea aceasta în oraș, iar Dumnezeu a întors eșecul lor spre slava lui Cristos, astfel că Numele Lui a fost înălțat și proslăvit. Spiritiștii, vrăjitorii au fost convertiți la credință; atât iudeii cât și grecii au fost aduși la mântuire; la un foc public și-au adus cărțile lor de farmece și au ars cărți în valoare de 50.000 de arginți. S-a împlinit cuvântul că oamenii îl laudă pe Domnul chiar și în mânia lor. Dar, ascultați mărturia demonului în fața celor șapte fii ai lui Sceva: „Pe Isus Îl cunosc și PE PAVEL ÎL ȘTIU, dar voi cine sunteți?” (Faptele Apostolilor 19:15). Aceasta este cea mai înaltă cinste pe care o poate da pământul și iadul - a clasifica ei, dușmanii, pe cineva în rând cu Isus.

Dar cum a ajuns apostolul Pavel la cinstea aceasta? De ce l-au cunoscut demonii pe Pavel? L-au bătut cândva și pe el, sau el i-a bătut pe ei? Priviți pentru câteva clipe la Pavel. Pavel trăia într-o relație strânsă de intimitate cu Dumnezeu. I s-au dat descoperiri deosebite, îngerii îi slujeau; la degetul lui cel mic erau cutremurele. Cuvintele lui pline de Duh au făcut țândări cătușele în care era ținut sufletul acelei fete pe care lumea o exploata din cauza duhului de ghicire. La Corint, acest om al lui Dumnezeu a scurs în parte mlaștina aceea a fărâdelegii din oraș, și acolo, lângă treptele diavolului a ridicat o biserică. Mai târziu a reușit să smulgă suflete de la moarte chiar de sub nasul Cezarului, chiar din familia împăratului. În fața regilor nu s-a intimidat, căci spune: „Mă socotesc fericit, împărate Agripa!” Pavel de asemenea a luat cu asalt capitala mondială a intelectualității (colinele lui Marte în Atena) cu adevărul învierii împrăștiindu-i pe savanți. Cât timp Pavel era în viață, iadul n-avea liniște!

Care a fost armura lui Pavel? Unde și-a ascuțit sabia? De mai multe ori apostolul Pavel folosește expresia „Sunt incredințat!"; aici e secretul. Adevărul care i s-a revelat îl ținea ca într-o menhină. Cuvântul, ca și Domnul, erau imutabili. Ancora lui Pavel era prinsă în adâncimile credințioșiei lui Dumnezeu. Paloșul său era Cuvântul lui Dumnezeu; puterea lui era credința în Cuvânt. Iar Duhul îl avertiza asupra viitoarei strategii a diavolului. Pavel știa mașinațiile diavolului; iată de ce iadul bătea în retragere în fața lui. Chiar și atunci când oamenii au vrut să-l asasineze, s-a găsit cineva să-i dea de veste lui Pavel, și toate planurile diavolului au fost anulate.

Evlavia care îi ferește pe oameni de alunecările la iad și îi păzește pe oameni de păcate vulgare, e frumoasă, dar cred că e elementară. Când Pavel a mers la Cruce, atunci a avut loc în el minunea convertirii și a renașterii lui. Acesta, cred, e argumentul măiestru al apostolului Pavel când vorbește despre a fi mort și a fi viu în același timp. „Voi sunteți morți” le scrie el galatenilor. Imaginați-vă că încercăm lucrul acesta pe pielea noastră. Suntem noi morți? - Morți față de laude, față de critici? Morți față de modă, față de opiniile lumii? Morți, ca să nu avem nici o dorință de a fi lăudați? Morți, ca să nu ne

cuprindă invidia când alții primesc onoruri pentru lucrările făcute de noi? O, dulce e starea aceasta, sublimă e trăirea în care Îl avem pe Cristos în noi prin Duhul!

Da, Pavel a fost mort. Totodată el spune: „Și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu". Din toate religiile pământului, creștinismul e singura în care Dumnezeu omului vine să trăiască înăuntrul lui. Pavel nu s-a mai luptat cu firea (nici cu a lui nici cu a altora); el s-a luptat „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tineretului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești." Oare înțelegem acum mai bine de ce demonul acesta a spus: „Pe Pavel îl știi"? Pavel se lupta împotriva puterilor demonice. (În vremea modernă, lucrarea „legării și deslegării”, cunoscută de Pavel, e aproape uitată sau complet ignorată). În ultima milă a alergării lui pământești, el declară: „M-am luptat lupta cea bună!" Demonii au putut să confirme lucrul acesta, căci mai mult au suferit ei din cauza lui decât a suferit Pavel din cauza lor. Da, Pavel era cunoscut în iad.

O altă ancoră care i-a dat stabilitate acestui suflet de erou a fost mânia lui Dumnezeu cel sfânt împotriva păcatului. „Ca unii cari cunoaștem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm.” (2 Corinteni 5:11). Pavel îi vedea pe oameni pierduți! Acum câteva zile am văzut o imagine pe ecran; era cețoasă, și nu se distingea nimic. Atunci operatorul a întins mâna și a aranjat diapozitul, centrându-l: Ce diferență! Tot așa, avem nevoie și noi de mâna Domnului ca să ne facă să vedem clar starea în păcat și pierzare a oamenilor din jur. Fiindcă apostolul Pavel Îl iubea pe Domnul sincer, cu o dragoste desăvârșită, el a urât păcatul cu o ură desăvârșită. Astfel, i-a văzut pe oameni nu numai risipitori, dar și în rebeliune, nu numai rătăciți de la neprihănire, dar și conspiratori în fărâdele; oameni care au nevoie de iertare, sau dacă nu, soarta lor e moartea! Cu intenstarea maximă a flăcării Iubirii, Pavel a ars nelegiuirea oamenilor supuși puterii satanice. Cuvântul său de ordine a fost: „Dar fac un singur lucru!" N-a avut preocupări lăturalnice, nu s-a apuca să-și vândă cărțile. N-a avut ambiții personale, deci n-a avut invidii și gelozii. N-a avut ce reputație să apere, deci n-a avut ce să se lupte pentru el însuși. N-a avut avere, deci n-a avut ce să-și facă griji. N-a avut „drepturi", deci nimeni nu-i putea face vreun rău. El era deja zdrobit, deci nimeni mai putea să-l zdrobească. El era deja „mort", așa că nimeni nu-l mai putea omorî. El era mai mic decât cei din urmă, așa că nimeni nu-l mai putea umili mai mult. A suferit pierderea tuturor lucrurilor, așa că nimeni n-avea ce să mai fure de la el. Oare înțelegem mai clar acum de ce demonul acela spunea: „Pe Pavel îl știi"? Iadul avea dureri de cap din cauza apostolului Pavel.

Și încă o ancoră a duhului acestui sfânt a fost eficacitatea sângelui Domnului Isus, deci puterea Lui de a mântui în mod desăvârșit. „TOȚI au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." Da! Însă Cristos „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El." O, dacă ar ajunge oamenii să-L cunoască pe acest Miel ispășitor! La Pavel nu există așa zisa ispășire limitată. A fost zelot și rămâne zelot. În lumina unui iad etern, ce valoare mai pot avea lucrurile pieritoare ale pământului pentru răscumpărare? Și în zilele noastre, ce înseamnă oare rangurile pe care și le dau oamenii unii altora? Sau care sunt stratagemile noi ale iadului azi? Fără Cristos, oamenii sunt PIERDUȚI în păcate înainte de moarte, ca și după ce mor. Chiar acum oamenii sunt prinși de vârtejul de gunoi al neleguirilor murdare care în cele din urmă îi va suge în IADUL VEȘNIC. E chiar adevărat? Apostolul n-are nici o îndoială. Dacă așa stau lucrurile, atunci „Tezește-te, trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului!" (Isaia 51:9). Îl aud pe Pavel spunând: „Pregătește-mi armura și sabia pentru luptă!"

O altă ancoră pentru Pavel a fost siguranța binecuvântată că atunci când avea să părăsească trupul acesta, el mergea acasă la Domnul (2 Corinteni 5:8). Nu găsim aici doctrina adormirii sufletului! Nici starea intermediară interminabilă. Ci, din viață în viață! La gândul veșniciei, limbajul omenesc e în zdrențe, imaginația se poticnește. Pavel trece peste toate, peste lovituri, bătăi, suferințe, întemnițări, oboseli, și le consideră întristări ușoare de o clipă când sunt puse în fața bucuriei de a fi acasă la Domnul. Iar iadul își cheltuia munițiile diavolești împotriva acestui Pavel! Înțelegeți acum de ce unul din ei a spus: „Pe Pavel îl știi"?

Adevărul final ca ancoră a sufletului lui Pavel a fost: „TOȚI TREBUIE SĂ NE ÎNFĂȚIȘAM înaintea scaunului de judecată al lui Cristos!" (2 Corinteni 5:10). Privirea spre valorile eterne prin Cristos lua și boldul acestui ultim test. Viața în neprihănire aici pe pământ (și nu vreau să spun, viață de neprihănit, ci în „neprihănirea" pe care o cere Cuvântul Sfânt) rezolvă toate problemele de după moarte. Apostolul Pavel s-a identificat atât de mult cu chipul Fiului, încât a fost în stare să spună: „Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți!" (Filipeni 4:9). A face o copie

după altă copie nu e bine. Dar a-l copia pe Pavel nu e rău, fiindcă el a fost pe de-a-ntregul consacrat Domnului, sfințit în întregime, cu totul ÎN CRISTOS.

Te mai miri acum de ce demonul a spus: „Pe Pavel îl știi”? Eu nu mă mai mir!